Ἡ γυναῖκα

Στὴν κατάκτησι τοῦ ἀέρος

Ἡ Ἑλένη Μπουσέ, ἡ ταχυτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ἡ Μαρὶζ Χιλς, ἀπο τους θηλυκους ἄσσοὺς τοῦ ἀέρος.

Ἡ Μάρθα ντὲ Κὸμπ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ μοῖρα τῆς Ἀμέλια Ἔρχαρτ ἐκράτησε ἐπὶ ὁλόκληρες μέρες, σὲ μιὰ κατάστασι πρωτοφανοῦς ἀγωνίας τὸν κόσμον ὁλόκληρο. Καὶ ὅταν πιὰ κάθε ἐλπὶς διασώσεώς της ἐχάθη, ἡ σκέψις ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων περιέβαλεν εὐλαβικὰ τὴν ἀνάμνησι τῆς μεγάλης ἀεροπόρου, ποὺ μὲ τὴν τόλμη, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀκατάβλητη θέλησί της εἶχε καταπλήξει τοὺς συγχρόνους της.

Ἕνα ἀκόμη θῦμα ! Μία ἀκόμη ὕπαρξις ποὺ θυσιάσθηκε στὴν ἰδέα τῆς πλήρους, τῆς ἀπολύτου, τῆς ὁλοκληρωτικῆς κατακτήσεως τοῦ ἀέρος !

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἀρνηθῇ τὴ συμβολὴ τῆς γυναίκας στὸ πεδίον αὐτό ;

Ἡ πρωτοπόρος ὅλων τῶν γυναικῶν ἀεροπόρων ὑπῆρξε, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ Ἰταλὶς Ροζίνα Φεράριο. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔπαιρνε δίπλωμα πιλότου στὴ Γαλλία ἡ βαρώνη ντὲ λὰ Ρός, ποὺ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη γυναῖκα, ἡ ὁποία, μαζὺ μὲ τὴν Φιορέττα Κιμπύ, διέσχισε τὴν Μάγχη. Ἔπειτα ἦλθεν ὁ πόλεμος ποὺ ἐπέφερε πραγματικὴ ἀναστάτωσι στὰ μέσα τῶν ἐναερίων συγκοινωνιῶν. Νέοι τύποι ἀεροπλάνων, νέα μοτὲρ εἰσήχθησαν. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ συμβολὴ τῆς γυναίκας ὑπῆρξε ἐξ ἴσου μεγάλη, ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἡ ἀνεψιὰ τῆς συζύγου τοῦ προέδρου Οὐΐλσωνος, ἡ μὶς Ἀμέλια Γκράϋζον, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον θῦμα μιᾶς μακρᾶς καὶ ἐνδόξου σειρᾶς τολμηρῶν γυναικῶν, ποὺ ἐπεχείρησαν τὸν διάπλουν τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Δύο γυναῖκες ἡ μὶς Μάκαιϋ καὶ ἡ πριγκήπισσα Λοβενστάϊν—Βερτέϊμ τὴν ἠκολούθησαν σὲ λίγο.

Κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα, ἄλλες τολμηρὲς κατακτήτριες τοῦ ἀέρος ἐπραγματοποιοῦσαν ἀξιόλογα ρεκόρ.

Στὴν πρώτη σειρὰ μεταξὺ αὐτῶν πρέπει νὰ κατατάξουμε τὴν λαίδη Μπαίλεϋ καὶ τὴν λαίδη Χήθ.

Μεταγενέστερη κάπως εἶνε ἡ Ἄμυ Τζόνσον (τέως κυρία Μόλισσον) ποὺ εἶνε πιὸ πολὺ γνωστὴ ὡς ἡ «ἱπταμένη δακτυλογράφος». Ἡ Ἄμυ Τζόνσον κατέρριψε τὸ ρεκὸρ ταχύτητος ἀπὸ Λονδῖνον εἰς Αὐστραλίαν καὶ κατόπιν ἐπεχείρησε τὴν διαδρομὴν ἀπὸ Σιβηρίας εἰς Ἰαπωνίαν. Ἡ διαδρομὴ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἐκτάκτως δραματικὴ καὶ συνωδεύθη ἀπο ἕνα πλῆθος περιπετειῶν, ποὺ, ἀρκετὲς φορὲς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ στοιχίσουν τὴ ζωὴ στὴν τολμηρὴ ἀεροπόρο. Τὸ ἴδιο ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἄμυ Μόλισσον ἔκαμε τὴν περιπετειώδη αὐτὴ πτῆσι, ἡ Γερμανὶς ἀεροπόρος Ἔλλι Μπέϊνχορν ἐκτελοῦσε τὸν περίπλουν τῆς Ἀφρικῆς, ἐνῷ ἡ Γαλλὶς ἀεροπόρος Μαρὶζ Χὶλζ ἐσημείωνε ἕνα ἀξιοσημείωτον ρεκὸρ ὕψους. Θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ ἀναφέρουμε ἕνα πλῆθος ὀνομάτων, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιβάλλεται ἀπὸ τὸν φωτοστέφανον τῆς δόξης καὶ ποὺ ἀνήκουν σ' ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου.

Στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία λειτουργεῖ σήμερα μιὰ σχολὴ γυναικῶν ἀλεξιπτωτοιῶν. Στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰαπωνία ἐπίσης οἱ γυναῖκες ἀεροπόροι κάμνουν πραγματικὰ θαύματα... Πλάϊ στὸν ἄνδρα ἡ σύγχρονη γυναῖκα ἔχει νὰ παρουσιάσῃ πολὺ ἰσχυροὺς τίτλους στὴν μεγαλειώδη καὶ ἡρωϊκὴ ἀνθρωπίνη προσπάθεια τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀέρος. Ἡ Ἀμέλια Ἔρχαρτ ὑπῆρξε ἕνα ἀκόμη ὄνομα στὴ μακρυὰ σειρὰ τῶν θυμάτων, ἀλλὰ ποιὸς ἀμφιβάλλει γιὰ τὸ ὅτι πολὺ γρήγορα τὸ παράδειγμά της θὰ βρῇ ἀντάξιες συνεχίστριες μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων της ;

Ἡ λαίδη Μάρκαμ, ἡ «ἱπταμένη μητέρα».

Ἡ μὶς Μπάττεν, ἡ ὁποία ἐσημείωσε ρεκὸρ πτήσεως Λονδίνου — Αὐστραλίας.

Ἡ γυναῖκα

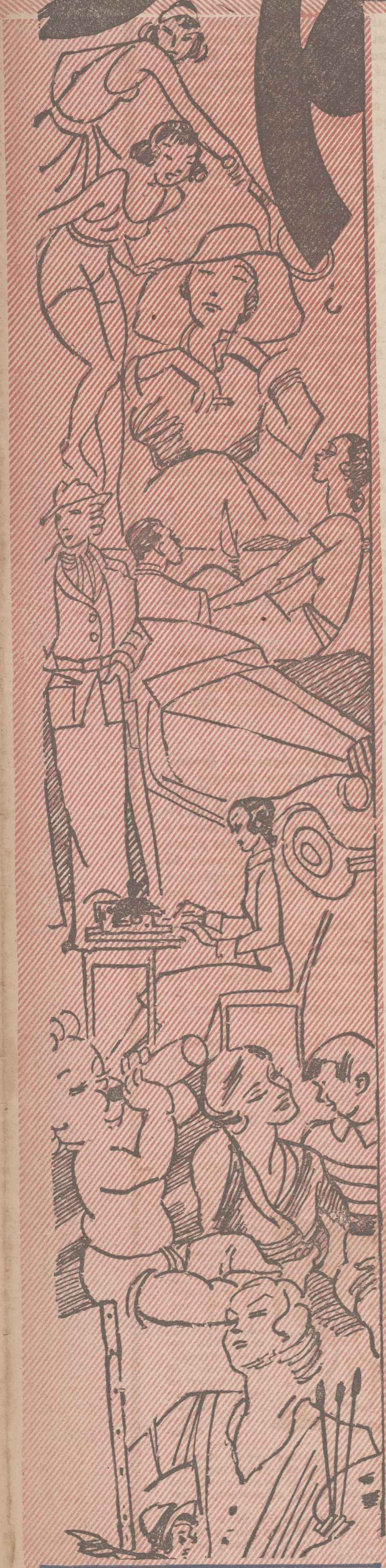

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Π
Γ9

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
30
ΙΟΥΛΙΟΥ 1937
Γραφεῖα: Πατησίων 8
Ἀριθμὸς φύλλου 37
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ κάπνισμα

Διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Μιὰ κοσμικὴ ΚΥΡΙΑ καὶ ἕναν κοσμικὸ ΚΥΡΙΟ.

ΚΥΡΙΑ (σὰν νὰ ἐξακολουθῇ ἀρχινισμένη ἤδη κουβέντα): Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε πῶς τὸ κάπνισμα προσθέτει μιὰ χάρι στὴ γυναῖκα.

ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀρκεῖ νὰ μὴ γίνεται συστηματικά. Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, νὰ μὴν καπνίζουν οἱ κυρίες σὰν φουγάρα, μὰ νὰ καπνίζουν ἐρασιτεχνικὰ κάποτε-κάποτε ἕνα τσιγαράκι. Μιὰ γυναῖκα ποὺ καπνίζει σὰν ἄντρας, βγάζει τὸ πακέτο ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ αἰωνίως καὶ χωρὶς ἀνάπαυλα ξεφυσάει καπνοὺς ἀπὸ τὸ στόμα της, ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴ γυναικεία χάρι της.

ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποσὸν τῶν τσιγάρων ποὺ καπνίζει, μὰ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ καπνίζει. Ἡ γυναῖκα πρέπει ὅλα νὰ τὰ κάνῃ μὲ χάρι. Καὶ ὅταν ἀκόμα πίνῃ νερό, πρέπει νὰ τὸ πίνῃ σὰν γυναῖκα. Μιὰ φορὰ ἦταν μόδα οἱ γυναῖκες νὰ κρατᾶνε μπαστοῦνι. Ἡ μόδα ἔπεσε γρήγορα εὐτυχῶς, γιατὶ οἱ περισσότερες δὲν ἤξεραν νὰ τὸ κρατήσουν σὰν γυναῖκες, μὰ ἔμοιαζαν μὲ τοὺς παλιοὺς μαγκουροφόρους τῶν πολιτικῶν κομμάτων εἰς παραμονὰς ἐκλογῶν. Τὸ ἴδιο λοιπὸν συμβαίνει καὶ μὲ τὸ τσιγάρο. Ὁ τρόπος ποὺ τὸ κρατάει μὲ τὰ τριανταφυλλένια δαχτυλάκια της, ὁ τρόπος ποὺ τὸ βάζει στὰ καταπόρφυρα χείλη της, ὁ τρόπος ποὺ ξεφυσάει τὸν καπνό, πρέπει νὰ ἔχῃ κάτι τὸ ἰδιαίτερο, κάτι τὸ σίκ, κάτι ποὺ νὰ λέῃ ὡραῖες καὶ γλυκειὲς κουβέντες δίχως λόγια.

ΚΥΡΙΟΣ: Συμφωνῶ μὲ ὅλα αὐτὰ πληρέστατα, μὰ ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν πῶς ἡ κυρία ποὺ καπνίζει μὲ τόση χάρι, δὲν ἔγινε ἐπαγγελματίας τοῦ καπνίσματος. Κάθε πρᾶγμα ποὺ γίνεται ἀνάγκη, μανία, πάθος, ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴ χάρι του, τὴ γοητεία του καὶ μὲ λίγα λόγια... χυδαιοποιεῖται.

ΚΥΡΙΑ: Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἔμφυτη τὴ χάρι, δὲ μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμιὰ χυδαία κίνησι. Μιὰ χαριτωμένη κυρία, ὅσο καὶ ἂν καπνίζῃ, πάντα θὰ διατηρήσῃ τὴ χάρι της ποὺ ἔχει καὶ σὲ ὅλες τὶς ἄλλες χειρονομίες της. Μιὰ κυρία πάλι ἄχαρη καὶ ἄγαρμπη, ὄχι μόνο ὅταν καπνίζῃ μὰ καὶ ὅταν τοποθετῇ ἄνθη στὰ βάζα, θὰ τὸ κάνῃ ἄχαρα καὶ ἄγαρμπα.

ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ τότε ἂς μὴ καπνίζουν οἱ ἄχαρες καὶ οἱ ἄγαρμπες, ἢ τοὐλάχιστον ἂς καπνίζουν ὅταν βρίσκωνται στὸ σπίτι τους μονάχες τους.

ΚΥΡΙΑ: Μὴν εἶσθε σκληρός. Αὐτὸ εἶνε σὰν νὰ μοῦ λέτε πῶς οἱ ἄχαρες γυναῖκες εἶνε προτιμότερο νὰ κλείνωνται στὸ σπίτι τους ἢ νὰ πᾶνε... εἰς μοναστήριον, γιατὶ ἀφοῦ εἴπαμε πῶς ὄχι μόνο ὅταν καπνίζουν μὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο νὰ κάνουν εἶνε ἄχαρες, τότε καὶ ὅταν περπατᾶνε στὸ δρόμο, θὰ σοῦ προξενοῦν τὴν ἀηδία.

ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ τὸ περπάτημα εἶνε μέσα στὴ ζωή. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταδικασθῇ σὲ ἀκινησία, ἐπειδὴ περπατάει χωρὶς χάρι. Τὸ κάπνισμα ὅμως μπορεῖ καὶ νὰ λείψῃ.

ΚΥΡΙΑ: Μὰ μήπως οἱ ἄχαρες ἔχουν συναίσθησι τῆς ἀγαρμπιᾶς τους; Πολλὰ ζητᾶτε. Ἂν τὸ ἤξεραν πῶς προξενοῦν τὴν ἀηδία, ὄχι μόνο δὲ θὰ κάπνιζαν, μὰ δὲν θὰ παρουσιαζόντουσαν καθόλου στὸν κόσμο. Αὐτὲς νομίζουν πῶς εἶνε ὑπερχαριτωμένες καὶ πῶς τὸ κάπνισμα τοὺς προσθέτει ἀκόμα περισσότερη χάρι. Τὸ γνῶθι σαυτὸν δὲν εἶνε τόσο εὔκολο ὅσο νομίζετε.

ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ μάλιστα στὴ γυναῖκα.

ΚΥΡΙΑ: Πέστε το λοιπόν, ἀπὸ μένα περιμένετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; Ἄ, μιὰ ἔξυπνη, ἐπιτήδεια καὶ χαριτωμένη κυρία, μεταχειρίζεται τὸ τσιγάρο της καὶ σὰν τρόπο ἐκφράσεως. Μπορεῖ μὲ τὶς κινήσεις τοῦ καπνίσματος νὰ πῇ πολλὰ στὸν ἄντρα ποὺ εἶνε κοντά της, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε μὲ λόγια.

ΚΥΡΙΟΣ: Μπορεῖτε νὰ μοῦ φέρετε ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ σᾶς καταλάβω καλλίτερα;

ΚΥΡΙΑ: Εὐχαρίστως. Ἂς ὑποθέσουμε πῶς ὁ κύριος ποὺ εἶνε κοντά της ἔχει ἀρχίσει νὰ τὴ φλερτάρῃ καὶ τῆς λέει ἕνα σωρὸ λόγια γλυκὰ καὶ τρυφερά, αὐτὴ μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ξεφυσήσῃ τὸν καπνό, μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ πολλά χωρὶς καὶ νὰ τοῦ πῇ τίποτα, καὶ ἂν εἶνε ἔξυπνος ἂς καταλάβει. Ἂν ποῦμε πῶς ἀνταποκρίνεται, θ' ἀρχίσῃ νὰ τοῦ πετάῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ χαϊδευτικὰ τολύπες καπνοῦ κατὰ πρόσωπο.

ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ ἂν θέλῃ νὰ τὸν ἀποκρούσῃ;

ΚΥΡΙΑ: Θὰ γεμίσῃ τὸ στόμα της καπνὸ καὶ θὰ τὸν πετάξῃ ὅλον διὰ μιᾶς καὶ ἀπότομα κατ' ἐπάνω του, ὥστε νὰ τὸν φλομώσῃ, νὰ τὸν πνίξῃ. Καὶ ὅταν πάλι δὲν θέλῃ νὰ τὸν ἀποκρούσῃ καὶ ἀρχίζει νὰ ὑποκύπτῃ, μὰ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ δείξῃ ἀμέσως-ἀμέσως τὴν προθυμία της, μὰ πρέπει νὰ φανῇ πῶς ντρέπεται, πῶς διστάζει στὸ ραντεβοῦ ποὺ τῆς προτείνει, γιὰ νὰ μὴν τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια καὶ προδώσῃ τὰ πραγματικὰ αἰσθήματά της, γυρίζει πρὸς τὸ τασάκι καὶ μὲ χαμηλωμένα μάτια κάνει πῶς τινάζει τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου της.

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐὰν λοιπὸν ἄλλοτε ὑπῆρχε ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθέων γιὰ τὴν ἐρωτικὴ συνεννόησι, σήμερα ὑπάρχει ἡ γλῶσσα τοῦ τσιγάρου.

ΚΥΡΙΑ: Νὰ λοιπὸν ποὺ μάθατε καὶ κάτι ἀπὸ μένα.

ΚΥΡΙΟΣ: Θὰ πάρετε τώρα γιὰ τὴν ἀμοιβή σας ἕνα τσιγαράκι νὰ τὸ καπνίσωμε μαζί;

ΚΥΡΙΑ: Εὐχαρίστως.

ΚΥΡΙΟΣ: Μετὰ τὴ θεωρία ἂς προβοῦμε καὶ στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογή...

ΚΥΡΙΑ: Ἄ, εἶσθε πολὺ πονηρός!

Π. ΧΟΡΝ

Στὰ χωριὰ ποὺ πηγαίνετε Μὴν σκανδαλίζετε τὸν κόσμο

ΝΕΕΣ γυναῖκες, μὲ τὰ σόρτ, τὶς πυζάμες, τὰ σανδάλια καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἡμίγυμνες στολές, τὰ νησιά, τὰ χωριουδάκια τῶν ψαράδων ἢ τῶν βοσκῶν δὲν ἔχουν τὴν νοοτροπία σας καὶ δὲν εἶναι τόπος δικός σας γιὰ νὰ κάνετε ὅ,τι δὲν κάνετε κι' ἐκεῖ ἀκόμη ποὺ ὁ κόσμος εἶναι ἀνεπτυγμένος...

Ἐὰν μπορούσατε νὰ μετρήσετε τὸ βαθὺ καὶ αὐστηρὸ βλέμμα ποὺ ἡ χωρικὴ ρίχνει ἐπάνω στὴν γυμνότητά σας θὰ εἴσαστε λιγώτερο βεβαία: τὸ βλέμμα αὐτὸ σᾶς κρίνει ὄχι μὲ τὶς προλήψεις, ἀλλὰ μὲ τα αἰσθήματα ποὺ παρ' ὅλον τὸν μοντερνισμό σας, φωλιάζουν μέσα στὴν γυναικεία σας ψυχή.

Δὲν καταλαβαίνει ἡ ἁπλῆ αὐτὴ χωρικὴ ὅτι ἡ μητέρα σας ἢ ὁ ἄνδρας σας σᾶς ἀφίνουν νὰ ἐπιδεικνύεσθε κατὰ τέτοιον τρόπο. Τῆς θίγετε τὴν ντροπαλότητά της ποὺ γι' αὐτὴν ἦταν ὁ κρυφὸς σύνδεσμος τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅταν δείχνετε τὰ πόδια σας ἕως τὶς ρίζες τους εἶναι λίγο σὰν νὰ τὸν προδίδετε. Θὰ μοῦ πῆτε: ζήλεια. Ἐὰν μποροῦσε θὰ ἔκανε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο... Ὄχι, ἡ χωρικὴ αὐτὴ κράτησε τὴν παληὰ παράδοσι τῆς σκεπασμένης γυναίκας.

Ἔτσι πολλὲς φορὲς γεννιέται ἕνα μῖσος ἀδικαιολόγητο καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Οἱ «ξένες» ἀντιπροσωπεύουν γιὰ τὸν πληθυσμὸ τῆς ὑπαίθρου κάτι τὸ κολασμένο, τὸ βαθειὰ διεφθαρμένο, κάτι σὰν μικρόβιο ποὺ μπορεῖ νὰ μολύνῃ τὸν τόπο τους.

Λατρεύω τὴν ἐξοχή, τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὰ σπὸρ, τὸ πρακτικὸ ντύσιμο. Ἀναγνωρίζω ὅλα ὅσα τοῦ χρωστᾶ ἡ ὑγεία. Ἀναγνωρίζω πώς τίποτα δὲν δίνει περισσότερα νειᾶτα ἀπ' αὐτό, ἰδίως ὅταν τὸ σῶμα εἶναι καλοκαμωμένο. Ἐὰν βρίσκεσθε σὲ μιὰ πλὰζ ὅπου δὲν σοκάρετε κανέναν μὴν στερηθῆτε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἄλλωστε σήμερα δὲν εἶναι λίγα τὰ μέρη ποὺ ὅπως καὶ νὰ βγῇ κανεὶς δὲν θὰ δημιουργήσῃ καμμιὰ ἐντύπωσι. Ὅταν ὅμως περνᾶτε ἀπὸ χωριὰ καὶ συναντᾶτε τὶς γυναικοῦλες νὰ γνέθουν στὶς πόρτες τους, βάλετε ἕνα ροῦχο πιὸ σεμνό. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ τὶς σοκάρετε; Εἶναι τόσο ἁπλὸ ν' ἀποφύγετε νὰ δείξετε πὼς ἐσεῖς κατεβαίνετε ἀπὸ ἄλλους τόπους...

Εἶμαι σίγουρη πὼς καμμιὰ εὐαίσθητη γυναῖκα δὲν τῆς ἀρέσει νὰ ζῇ σὲ μιὰ τέτοια σκανδαλισμένη ἀτμόσφαιρα.

Ἐὰν θέλετε λίγο νὰ πλησιάσετε τοὺς καλοὺς ἁπλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔτυχε ν' ἀφήσουν ποτὲ τὸ χωριό τους καὶ νὰ πᾶνε παρακεῖ, ἐὰν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸν κόσμο τους, μὲ τὴν ποίησί του καὶ τὶς μιζέριες του, μὲ τὴν γραφικότητά του καὶ τὶς προλήψεις του, πρέπει νὰ γίνετε φίλοι τους, νὰ κερδίσετε τὴν συμπάθειά τους κι' ὄχι νὰ τοὺς ξενίσετε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ ἐκκεντρικότητες. Ἡ ἀντίθετη διαγωγὴ εἶναι σὰν μιὰ περιφρόνησι ἀπέναντί τους, περιφρόνησι ποὺ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο κι' ἂν ζητήσετε κατόπιν νὰ τὴν σβύσετε, δὲν θὰ τὸ καταφέρετε. Θὰ ἔχουν χάσει μιὰ γιὰ πάντα τὴν ἐμπιστοσύνη τους πρὸς ἐσᾶς.

Συγκρατηθῆτε λοιπὸν λίγο καὶ μὴν μεταφέρετε ἀπ' εὐθείας τὶς ὑπερβολὲς τοῦ Χόλλυγουντ σὲ κάθε μικρὸ χωριουδάκι ποὺ ζῇ σὲ ἄλλα ἤθη καὶ ἔθιμα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν δὲν θὰ διδάξετε βέβαια τὴν χωρικὴ νὰ πετάξῃ τὴν δέκα πέντε πῆχες φούστα της.... Φροντῖστε ἡ πρόοδος νὰ μεταφερθῇ καὶ στὴν ὕπαιθρο, ὄχι ὅμως μὲ τὸ νὰ τὶς σκανδαλίζετε....

ΖΩΗ

◆ ◆ ◆

— Τριάντα εἴδη νεροῦ !

ΞΕΡΟΜΕ βέβαια πὼς ὑπάρχουν δοκιμασίες τοῦ κρασιοῦ ποὺ μόνο μὲ τὴν ὄσφρησί του μποροῦν νὰ διακρίνουν περὶ τίνος εἴδους κρασιοῦ πρόκειται. Ἀλλὰ τὸ ὅτι εἶναι δυνατὸν μὲ τὴν ὄσφρησι καὶ μόνο νὰ κάνῃ κανεὶς διάκρισι στὸ εἶδος τοῦ νεροῦ, αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο. Καὶ ὅμως στὴν πόλι τοῦ Τυρὸν στὴν Πενσυλβανία ὑπάρχει ἕνας κύριος Χένρυ Λωγκλάϊν, ὑπάλληλος μιᾶς χημικῆς Ἑταιρείας, ποὺ κατέχει τέτοια ἀξεῖα ὄσφρησι, ὥστε μόνο μυρίζοντας μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ βαθμὸ τῆς καθαρότητος καθὼς καὶ τὴν προέλευσι τοῦ νεροῦ. Ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχουν τριάντα διαφορετικὲς ὀσμὲς νεροῦ ποὺ ἐπὶ πλέον κάθε μία παρουσιάζει πολυάριθμες ποικιλίες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

Κίνδυνος - θάνατος καταντοῦν πλέον οἱ ἐρωτευμένοι νεοέλληνες. Καλλίτερα εἶναι μιὰ γυναῖκα νὰ πιάσῃ τριφασικὸ παρὰ νὰ πέσῃ ἐμπρὸς εἰς ἐρωτευμένον Ἕλληνα μαζύ της. Πρὸ ἡμερῶν ἐπληροφορούμεθα ὅτι ἕνας τεσσαρακονταπεντούτης, ἀφοῦ περιέλουσε τὴν γυναῖκα του πετρέλαιο, μετὰ τῆς ἔβαλε φωτιά. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε πολύ. Προχθὲς ἕνας ἄλλος συναντήσας τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδιᾶς του, ἀφοῦ τῆς ἔκοψε τὸ ἕνα αὐτὶ μὲ τὰ δόντια—λυσσασμένος θὰ ἦτο—ἐθεώρησε καλὸν νὰ τῆς δώσῃ καὶ δύο γροθιὲς στὸ στόμα καὶ νὰ τῆς βγάλῃ καὶ τέσσερα δόντια. Καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανο μὲ τὴν φόρα ποὺ ἐπῆραν οἱ ἐρωτευμένοι εἰς τὸν περίεργον τρόπον τῆς ἐκδηλώσεως τῶν αἰσθημάτων των, νὰ κάνουνε καὶ περιεργοτέρας ἐκδηλώσεις, ἀνθρωποφαγικὰς πλέον....

⁂

Ἡ Ρουμανικὴ δικαιοσύνη ἀκόμη ἀσχολεῖται μὲ τὰς καταπληκτικὰς περιπετείας τοῦ Δὸν Ζουὰν Κωνσταντίνου Μανιά. Τώρα γίνεται ἄλλη δίκη του. Ὁ περίλαμπρος αὐτὸς νέος μὲ τὰ ὡραῖα μαῦρα περιπαθῆ μάτια του, κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τοῦ γάμου. Ἐνυμφεύθη ὀγδοήντα φορὲς ἀκριβῶς καὶ ἦτο ἀρραβωνιασμένος ταὐτοχρόνως μὲ τριάντα ἄμυαλα θήλεα. Χαρᾶς στὸ κουράγιο του δηλαδή. Διότι κατὰ τὸ σύνηθες μιὰ φορὰ παντρεύεσαι καὶ θεωρεῖσαι ἥρως. Ποῦ νὰ παντρευτῇς καὶ ὀγδοήντα φορές. Πρέπει νὰ θεωρῆσαι ἥρως τῶν ἡρώων !

⁂

Νέες ἀντάρες καὶ νέο κακὸ στὴν Κίνα. Πόλεμοι ἐπὶ πολέμων καὶ μακελιὸ σωστό. Ἀλλὰ ποῦ νὰ βγάλετε ἄκρη τοῦ τί γίνεται εἰς τὴν ...ἄκρην ἐκεῖ τοῦ κόσμου, μὲ τὰ διάφορα, τσέ, τσάϊ, τσέϊ, ποῦ κὲ, δὲ καὶ φοῦ ποὺ διαβάζει κανεὶς στὶς ἐφημερίδες. Τὸ ὀλιγώτερο ποὺ παθαίνει εἶναι ζαλάδα...

⁂

Ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀσφαλείας μὲ τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνει διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ θορύβου. Καὶ εἶναι ὅλα σωστὰ καὶ δίκαια. Διότι μὲ τὰ διάφορα κλάξον καὶ σειρῆνες κλπ. αἱ Ἀθῆναι ὁμοιάζουν εἰς ὡρισμένας ὥρας μὲ ζούγκλαν, παρὰ μὲ πόλιν συγχρονισμένην καὶ πολιτισμένην.

⁂

Ἡ ὡραία Μπάση, ἡ σύζυγος κάποιου Ριζᾶ, ὑπῆρξεν ἡ ἀρχηγὸς τῆς τελευταίας στάσεως τῶν Δερσιμλήδων. Ταῦτα μᾶς πληροφορεῖ μιὰ ἐφημερίς. Ζητήσατε, δηλαδὴ, παντοῦ τὴν γυναῖκα.

* * *

Ἡ ὡραία Βιεννέζα σερβιτόρα, ποὺ ξετρέλλανε τὸν βαθύπλουτο Αἰγύπτιο ὑπουργὸ καὶ ποὺ τὴν πῆρε γυναῖκα του στὸ τέλος, ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῇ τὸν ξένον τύπον μὲ τὸ εἰδυλλιόν της. Τὰ πρῶτα δῶρα ποὺ τῆς ἔκανε ὁ ἐρωτευμένος πασᾶς ἀνέρχονται εἰς δέκα μόνον ἑκατομμύρια δραχμάς. Σὲ δημοσιογράφους δὲ ποὺ τὴν ἐπεσκέφθησαν ἡ Βιεννέζα «γκρέτχεν» καὶ νῦν κυρία Τεφὶκ - Μεσὶμ - Πασᾶ, εἶπε μεταξὺ ἄλλων :

«Ἤμουν βεβαία πάντοτε ὅτι κάποια ὥρα, κάποια μέρα θὰ ἤρχετο ἡ καλή μου τύχη. Καὶ ἦλθε ! Ποιὸς θὰ παρουσιάζετο καὶ ποιὰ θὰ ἦτο αὐτὴ ἡ καλή μου τύχη, δὲν τὤξερα. Ἀλλὰ τὸν ἐρχομό της τὸν προαισθανόμην, τὸν διαισθανόμην καὶ τὸν ἐπερίμενα μὲ ἀπόλυτον βεβαιότητα».

Ἂν ἔχεις τύχη, μὲ ἄλλα λόγια, διάβαινε καὶ ριζικὸ καρτέρει...

ΝΙΤΣΕΒΟ

◆ ◆ ◆

— Μιὰ γυναῖκα ἐπόπτης 80.000 τηλεφωνητριῶν

Η ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ τοῦ Τηλεφωνικοῦ Κέντρου τοῦ Λονδίνου Ἁγνὴ Κὸξ, μετὰ 43 ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ἀπεχώρησε τελευταίως ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της: ὁ ρόλος της συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐποπτεύῃ ἐπὶ 8.000 τηλεφωνητριῶν.

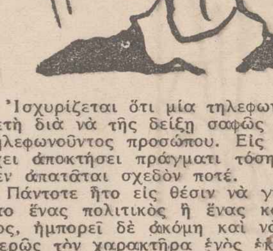

Εἰς τὸ διάστημα τῆς ὅλης ὑπηρεσιακῆς ζωῆς της ἡ Ἁγνὴ Κὸξ ἐπώπτευσεν ἐπὶ 80.000 τηλεφωνητριῶν, τῆς ἐδόθη δὲ ἡ εὐκαιρία νὰ κάμῃ μερικὰς λίαν ἐνδιαφερούσας ψυχολογικὰς παρατηρήσεις.

Ἰσχυρίζεται ὅτι μία τηλεφωνικὴ κλῆσις εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ τῆς δείξῃ σαφῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ τηλεφωνοῦντος προσώπου. Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἔχει ἀποκτήσει πράγματι τόσην εἰδικότητα, ὥστε δὲν ἀπατᾶται σχεδὸν ποτέ.

Πάντοτε ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ἂν ὁ καλῶν ἦτο ἕνας πολιτικὸς ἢ ἕνας καλλιτέχνης ἢ ἔμπορος, ἠμποροῦσε δὲ ἀκόμη καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἑκάστου.

Ἡ Ἁγνὴ Κὸξ φρονεῖ ὅτι τὸ τηλέφωνον συντελεῖ εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους εὐγενεστέρους. Ὅπως προσέθεσε δὲ, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησίν της ἐκ τῆς ὑπηρεσίας δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν μελέτην τῆς ψυχολογίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνθρώπων.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ"
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 37

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
30
ΙΟΥΛΙΟΥ
1937

ΑΝΩΦΕΛΑ ΔΑΚΡΥΑ...

ΥΠΑΡΧΕΙ ἕνα βιβλίο τοῦ ἀθάνατου Μπαλζὰκ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ διαβάζουν ὅλοι οἱ νιόπαντροι. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει τὸν τίτλο: «Μικρὲς μιζέριες τῆς συζυγικῆς ζωῆς». Ὑπάρχει ἕνας μεγάλος κίνδυνος στὴν ἀπὸ κοινοῦ ζωὴ ὅταν δὲν ξέρει κανεὶς πῶς νὰ ζήσῃ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾷ.

Στὶς ἀρχὲς ἡ ἀγάπη φέρνει τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἡ γυναῖκα ἐμπιστεύεται καὶ δικαιολογημένα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ ἐμπιστοσύνη γίνεται ἐγκατάλειψι: λέγονται ὅλα ὅσα περνοῦν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ σχεδὸν κάθε μέρα γίνεται ἀπαρίθμησι κάθε μικροστενοχώριας.

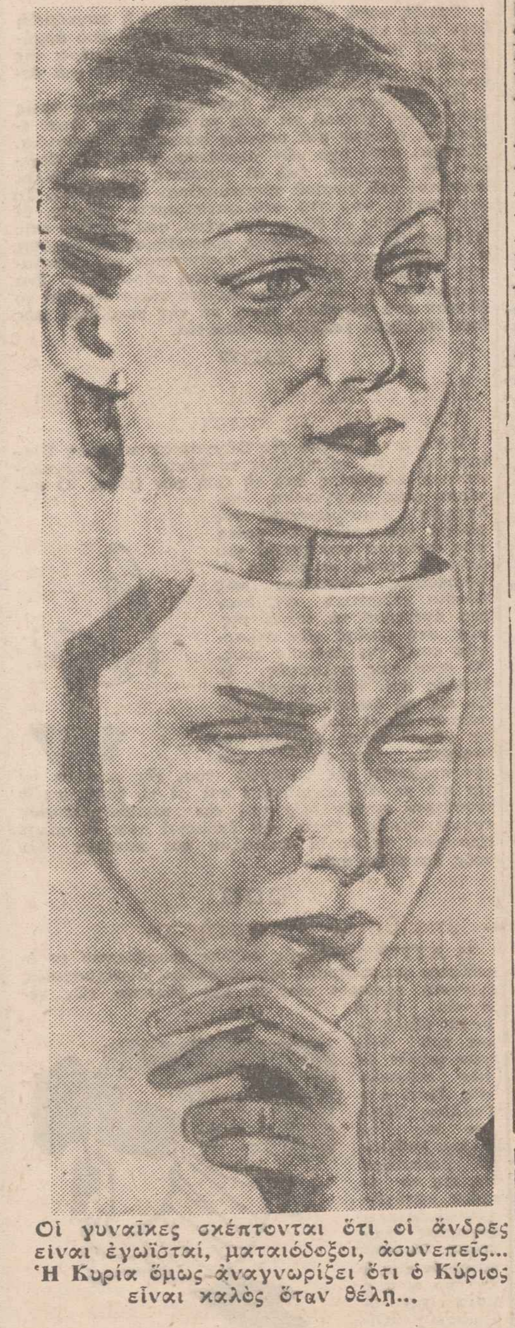

Οἱ γυναῖκες σκέπτονται ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι ἐγωϊσταί, ματαιόδοξοι, ἀσυνεπεῖς... Ἡ Κυρία ὅμως ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι καλὸς ὅταν θέλῃ...

Θὰ μοῦ πῆτε, γιατί νὰ μὴν τὰ ποῦμε ; Μὰ γιατὶ λέγοντάς τα, ἀγαπητές μου, παρασύρεσθε καὶ ὑπερβάλλετε....

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ

Ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ὅσο λογικοὶ κι' ἂν εἶναι, περνοῦνε κάθε στιγμὴ περίεργα φανταστικὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἄρρωστα πράγματα. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα εἰλικρινείας ἀρχίζουν νὰ τὰ λένε, τὰ κουρντίζουν στὸ ἴδιο τους τὸ μυαλὸ, τὰ πιστεύουν καὶ νά σου ἡ καλὴ ἥσυχη ζωὴ φαρμακώνεται καθημερινά.

— Μὲ πείραξε ὁ ἥλιος στὸ δρόμο, λέει ἡ κυρία. Ἔ καὶ νὰ μὲ πιάσῃ τώρα ἐκεῖνος ὁ πονοκέφαλος...

— Ὄχι δὰ, τῆς λέει ὁ σύζυγος, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς.

— Βέβαια, νὰ μὴν ἀνησυχῶ, ἀφοῦ ἐσὺ δὲν ἀνησυχεῖς. Ἐσὺ εἶσαι γερὸς καὶ νομίζεις πὼς κι' ὁ ἄλλος εἶναι τὸ ἴδιο. Ξέρεις τί πονοκεφάλους εἶχα ἐγὼ ὅταν ἤμουνα δέκα τεσσάρων μὲ δεκαπέντε χρονῶν,

— Καλὰ, μὰ τότε ἦταν ἄλλο, τώρα ξέχασέ τα, πέρασαν...

Ἡ κυρία ὡστόσο σκέπτεται, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄλλον νὰ σκέπτεται.... Ἐνῷ ὅμως ἄρχισε ἀπὸ τὸ φανταστικὸ πονοκέφαλό της, τώρα μετάθεσε τὸ κέντρον τοῦ βάρους καὶ δὲν σκέπτεται ἄλλο παρὰ ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν νοιάζεται, δὲν τὴν περιποιεῖται, εἶναι ἐγωϊστής.

Ἐὰν ὁ κύριος τὴν λυπηθῇ; Τότε τόσο τὸ χειρότερο: ἀπὸ τὸν πονοκέφαλο περνοῦμε στὶς γενικὲς ἀνησυχίες περὶ ὑγείας, στὸ σηκότι, στὰ μητρικὰ, στὸν φόβο γιὰ σκωληκοειδίτιδα.... Σὲ λίγο φθάνομε στὸ θάνατο, τὰ μακάβρια καὶ τραγικὰ λόγια παίρνουν καὶ δίνουν: συμβουλὲς στὸν κύριο (αὐτὸς πάντοτε ἐπιζῇ...) νὰ προσέχῃ τὰ παιδιὰ, καὶ νὰ παντρευτῇ, ὢν ναὶ, νὰ παντρευτῇ... Τί νὰ σᾶς πῶ, εὔκολο πρᾶμα ν' ἀφίνῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του νὰ λέῃ ὅ,τι τοῦ περνᾶ ἀπὸ τὸ κεφάλι, εὔκολο νὰ κάνετε τὶς γενναιόδωρες καὶ τὶς ἀνώτερες. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴν ἐμπιστεύεσθε ποτὲ σὲ τέτοια αἰσθήματα: Ἐὰν ὁ κύριος εἶναι πολὺ εὐγενὴς, δὲν θὰ σηκώσῃ τοὺς ὤμους, θὰ σκεφθῇ ὅμως σὰν νὰ τοὺς σήκωνε.... Τὸ ἐπιθανάτιο αὐτὸ «σόλο», ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Μπαλζὰκ, εἶναι ἀκόμη πιὸ γελοῖο, δεδομένου ὅτι κατὰ γενικὸ κανόνα αἱ γυναῖκες ζοῦν περισσότερα χρόνια ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἐὰν αἱ ἐξομολογήσεις σας στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶτε εἶναι γιὰ σᾶς μιὰ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀφίνετε ἔτσι τὸν ἑαυτό σας νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὶς στιγμιαῖες σας διαθέσεις καὶ νὰ μοιρολογῇ γιὰ νὰ συγκινήσῃ «τὸν ἀγαπημένο», τότε ἀλλοίμονό σας: Δὲν θὰ καταστρέψετε μόνο τὸν χαρακτῆρα σας ἔτσι, θὰ καταστρέψετε κυρίως τὸν ἔρωτα.

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Ὑπάρχει κάτι χειρότερο: τὰ παράπονα ἐναντίον του.

— Μὲ παραμελεῖ, μοῦ εἶπε «μὲ γειὰ» γιὰ ἕνα περσινὸ φουστάνι. Δὲν μὲ βλέπει, δὲν μὲ προσέχει, δὲν μοῦ μιλᾷ ὅπως πρίν.

Μὰ, ὄχι, ἀγαπητὲς κυρίες μου, σᾶς βλέπει καὶ σᾶς ἀγαπᾷ. Οἱ ἄνδρες ὅμως μοιάζουν μὲ τοὺς λαίμαργους. Λατρεύουν ἕνα φαγητὸ χωρὶς νὰ ξέρουν ἀπὸ τί κατασκευάσθηκε. Σᾶς βρῆκε πιὸ γοητευτική, πιὸ ὄμορφη, γιατὶ τὸ φουστάνι σας ἐκεῖνο σᾶς πήγαινε. Ἡ κοκετταρία σας δὲν ἐχάθη. Ὡστόσο μὴν νομίζετε πὼς πρόσεξε τὸ φουστάνι σας, ὄχι, εἶδε ἐσᾶς, κι' ἐσεῖς μέσα σ' αὐτὸ τοῦ ἀρέσατε. Δὲν βρίσκω γιατί παραπονεῖσθε...

— Δὲν ἀκούει πιὰ τί τοῦ λέω. Μοῦ ἀπαντᾷ ἄλλα τῶν ἀλλῶν ἢ καὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷ καθόλου. Δὲν μὲ προσέχει, δὲν εἶμαι πιὰ γι' αὐτὸν τίποτε...

Ὅταν μιλᾶτε ἔτσι ἀποδείχνετε πὼς δὲν ξέρετε τοὺς ἄνδρες: εἶναι ἀφηρημένοι. Ἐὰν ἕνας σύζυγος ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ τοῦ ἀπαντᾷ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ κοιμᾶται, νὰ τοῦ χαμογελᾷ ὅταν μπῇ στὸ δωμάτιο, ἢ ἔστω καὶ ἁπλῶς νὰ ξυπνήσῃ χωρὶς γκρίνια, θὰ ἦταν τρελλός. Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πὼς στὴν ἴδια θέσι βρίσκεται ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ποὺ σκέπτεται μιὰ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς του, ἕνα σχέδιο, ἕνα πρόγραμμα. Ὅσο περισσότερο εἶναι ἔξυπνος καὶ ἐνεργητικὸς, τόσο πιὸ ἀφηρημένος εἶναι. Ἐὰν τὸν σπρώξετε γιὰ νὰ τὸν τραβήξετε ἀπὸ τὶς σκέψεις του, εἶναι φυσικὸ νὰ δυσαρεστηθῇ καὶ νὰ χαλάσῃ τὸ κέφι του.

Ἐὰν δὲ ἀρχίσετε καὶ τὰ κλάματα μαζὺ μὲ τὰ παράπονα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, πιστέψτε με, δημιουργεῖτε μιὰ ἐπικίνδυνη κατάστασι.

Ἀργεῖ λίγο στὸ τραπέζι; Γι' αὐτὸ γκρινιάζετε; Ἀντὶ νὰ χαίρεσθε ποὺ ἔχετε ἕνα ἄνδρα ἀπασχολημένον μὲ κάτι καλλίτερο ἀπὸ τὸ σκέτο φαγοπότι...

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ

— Ἐὰν ξέρατε ὅμως, ὡρισμένες στιγμὲς, πόσο μοῦ μιλᾷ ἀπότομα, σκληρὰ, πόσο λίγο ἀνταποκρίνεται στὶς περιποιήσεις μου....

Ἡ γυναῖκα ποὺ μιλᾷ ἔτσι θὰ ἔχῃ ἀμέσως νὰ σᾶς δώσῃ ὡς παράδειγμα, ὅτι πῆγε νὰ τὸν φιλήσῃ τὴν ὥρα ποὺ ξυριζότανε.

Ἄ, κυρίες μου.... τὸ παιδὶ ποὺ τρίβει τὰ δόντια του, ἡ γάτα ποὺ περιμένει τὴν μπόρα καὶ ὁ ἄνδρας ποὺ ξυρίζεται, εἶναι τρεῖς ὑπάρξεις ποὺ τὶς στιγμὲς αὐτὲς εἶναι σκληρὲς μέχρι ἀγριότητος. Ὀφείλετε ὅμως νὰ καταλάβετε πὼς δὲν φταῖνε αὐτοί.

— Μὰ εἶναι πολὺ πιὸ λεπτὸς μὲ ἄλλες παρὰ μὲ μένα.

— Βεβαίως, αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ εὐγένεια. Ἐσᾶς σᾶς ἔχει ἐμπιστοσύνη γιατὶ σᾶς δίνει κάτι βαθύτερο ἀπ' ὅλα αὐτά. Κι' ἐσεῖς πάλι ξέρετε πὼς εἶναι καλὸς, λεπτὸς, δὲν ὑπάρχει λόγος μεταξύ σας νὰ κάνετε τέτοιες ἐπιδείξεις.

Καὶ ἐξ ἄλλου θὰ σᾶς τὸ πῶ μιὰ γιὰ πάντα: εἶσθε πολὺ ὡραιότερες ὅταν χαμογελᾶτε παρὰ ὅταν κλαῖτε καὶ θυμώνετε. Ὥστε κι' ἂν ζηλεύετε, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν χάνετε ἐμπρὸς στὴν ἀντίπαλό σας. Ὕστερα τὸ νὰ δείχνετε ἀπελπισία, τὸ ν' ἀφίνετε καθαρὰ νὰ φαίνεται ἡ ζήλεια σας, εἶναι σὰν νὰ παραδέχεσθε πὼς εἶσθε κατώτερή της. Τὰ δάκρυά σας θὰ κάνουν ἐπικίνδυνη τὴν ἀντίπαλό σας... Σὲ ὅλα τὰ σπιτικὰ ποὺ τσακώνονται, ποὺ δὲν περνοῦν καλὰ, ποὺ πρόκειται νὰ χωρίσουν, θ' ἀκούσετε πάντα τὴν ἴδια αὐτὴ φράσι στὶς ὧρες τῆς λογικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης:

— Στὸ βάθος εἶναι καλή...

— Ὅταν θέλῃ, εἶναι ἔκτακτος.

Ἐὰν τὸ βάθος εἶναι καλλίτερο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, εἶναι γιατὶ δὲν ξέρετε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε. Αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψι στὰ καπρίτσια μας, τὰ ἀνώφελα δάκρυα, οἱ καθημερινὲς μιζέριες, ἀσχημίζουν τὴν ζωή. Ἡ γυναῖκα ποὺ σὲ ὡρισμένες στιγμὲς γίνεται λογικὴ, δυνατὴ, ὑπέροχη, παίζει λίγο παιδικὸ ρόλο στὸ σημεῖο αὐτό.

Πῶς εἶναι δυνατὸν μιὰ γυναῖκα ποὺ σωματικὰ προσπαθεῖ νὰ δείξῃ ὅ,τι καλλίτερο ἔχει, νὰ τὸ τονώσῃ, νὰ τὸ καλλωπίσῃ, νὰ τὸ ἀναδείξῃ, νὰ στερῆται τῆς ἠθικῆς κοκετταρίας ποὺ ἀναδείχνει τὶς ὄμορφες, τὶς γελαστὲς χάρες της ;

Μὴ δώσετε τὴν ἐντύπωσι στὸν ἄνδρα σας πὼς εἶσθε γκρινιάρα, πὼς κλαῖτε γιὰ τὸ τίποτα. Ποιὸς ποτὲ ἄνδρας ἔμεινε ἀσυγκίνητος ἐμπρὸς στὰ δάκρυα τῆς γυναίκας ἐκείνης ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔκλαψε μπροστά του;

ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΝΟΚΛ

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ κ. ΜΟΝΟΚΛ

Οἱ ἄνδρες φωνάζουν ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι φλύαρες, φαντασιόπληκτες, γκρινιάρες... πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῶ, προσθέτει ὁ Κύριος, ὅτι ἡ Κυρία κατὰ βάθος εἶναι ἀξιολάτρευτη...

Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΥΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΣΜΥΡΝΑ

Θυγατέρα τοῦ Ἀφροῦ, Βασίλισσα στὴν οἰκουμένη,
λάμπ' ἡ χυμένη κόμη σου σὰν κῦμ' ἀπὸ χρυσάφι,
τὸ πρῶτο σου χαμόγελο δάμασε τοὺς Οὐράνιους
Θεοὺς, ποὺ μεθησμένοι ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σου στέκουν
ἀπ' τὴ στιγμὴ, ποὺ φίλησε τὸ γαλανὸ τὸ κῦμα,
μὲ τὸν ἐρωτεμένο ἀφρὸ, τὰ ὁλόλευκά σου πόδια,
εἰσάκουσέ μας, ὦ Θεϊκιά, μὲ τὰ λαμπρὰ τὰ μάτια !

Ὅποιο ἂν σοῦ δίνουν ὄνομα ἱερὸ στὴ γῆς ἐπάνω,
Μέθη, ἢ Χαρὰ, ἢ καὶ λατρευτὴ στὸν ἄνθρωπο Ἀγωνία,
ποὺ αἰώνιος πόθος σέρνει τον στὰ γόνατά σου σκλάβο,
Ἀφροδίτη, Ἐρυκίνη, Κύπρις, θεὰ εἰσάκουσέ μας!

Μὲ τὸ γυμνὸ τὸ ἀθάνατο, Τρισμάκαρη, γοητεύεις
στὰ δάση ἀγριοπερίστερο, καὶ τὸν ἀητὸ στὰ νέφη,
καὶ τὴν αὐγὴ, μπρὸς στὴ μονιὰ τὴ ματωμένη, κάνεις
ἀπὸ ἡδονὴ τὸ μαλλιαρὸ λιοντάρι νὰ βρυχιέται.
Στενάζε' ἡ θάλασσα γιὰ Σὲ τὴν ὄχθη σὰ χαϊδεύει,
τὰ λαμπρὰ τ' ἄστρα σὲ νυχτιὲς συλλογισμένες σκόρπια
ἀπὸ τὸ μυρωμένο ὑγρὸ σέρνονται τῶν ματιῶν σου,
καὶ πλέκουν τῶν ἁρμονικῶν δρόμων τους τὶς πορεῖες.
Καὶ στὸ Ἔρεβος, ποὺ ἀμέτρητοι βρίσκονται πεθαμένοι,
φωτίζει τὰ σκοτάδια του ἡ οὐράνια θύμησή Σου!

LECONTE D L SLE

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

— Εἴμεθα ἀσυμμετρικοί

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑΤΕ πὼς οἱ ζωγράφοι ὅταν θέλουν νὰ κάνουν ἕνα πορτραῖτο προφὶλ παρουσιάζουν τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος καὶ τοὺς ἄνδρες ἀπ' τὸ δεξιό; Αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὴν τέχνη. Τὸ μάτι τοῦ καλλιτέχνου συλλαμβάνει ἀσυναισθήτως πὼς ὅ,τι εἶναι γλυκό, τρυφερὸ, γυναικεῖο σ' ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο ἐκφράζεται στὸ ἀριστερὸ μέρος ,ἐνῷ ὅ,τι εἶναι σκληρὸ, δραστήριο, ἀρρενωπὸ, στὸ δεξιό.

Κάντε ἕνα πείραμα. Σταθῆτε μπροστὰ στὸν καθρέπτη καὶ ἀνασηκῶστε μιὰ γωνία τοῦ χείλους. Λαμπρά. Ποιὰ γωνιὰ διαλέξατε; Τὴν δεξιά, γιατὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου εἶναι πιὸ ἀνεπτυγμένοι δεξιὰ κι' ἐπιτρέπουν καλλίτερη μιμική.

Δοκιμᾶστε τὸ ἴδιο πείραμα μ' ἕνα φρύδι. Θὰ διαλέξετε καὶ πάλι τὸ δεξιό. Ἄλλως τε τὸ ἀριστερὸ δὲν ἀνασηκώνεται ποτὲ ὅσο τὸ δεξιό.

Οἱ κνῆμες εἶναι ἐπίσης ἀνεπτυγμένες ἄνισα, ἡ ἀριστερὴ εἶναι πιὸ μυώδης καὶ πιὸ δυνατὴ ἀπ' τὴ δεξιά. Στὴ Βενετία ἔκαναν τὸ ἑξῆς πείραμα: Ὑποχρέωσαν ἀνθρώπους μὲ δεμένα μάτια νὰ διασχίσουν τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Οὔτε ἕνας δὲν ἔφθασε στὴν ἀπέναντι ἄκρη. Ἡ ἀριστερὴ κνήμη, πιὸ δυνατὴ, τοὺς ἔκανε νὰ παρεκκλίνουν πρὸς τὰ δεξιά. Γι' αὐτὸ σὲ νύκτες σκοτεινὲς ἢ σὲ ὁμίχλη, ὁ ὁδοιπόρος χάνει τὸ δρόμο του καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀπελπισμένες προσπάθειες ξαναγυρίζει πάντα στὸ σημεῖο τῆς ἀφετηρίας. Δὲν εἶναι ὁ διάβολος ποὺ τοὺς κάνει νὰ γυρίζουν σὲ κύκλο, καθὼς ἐπίστευαν ἄλλοτε, ἀλλὰ ἁπλούστατα ἡ μυϊκὴ ἀνισότης τῶν κνημῶν του. Μόνο ἡ ὅρασις ἐπιτρέπει τὸν διακανονισμὸ τῆς πορείας εἰς εὐθεῖαν γραμμήν.

Στοὺς κωπηλάτας συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, γιατὶ τὸ δεξιὸ μπράτσο εἶνε πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ ἀριστερό.

□□□

— Τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν ἐπὶ δίσκων γραμμοφώνου

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ἀποστολή, ὀργανωθεῖσα ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια τοῦ Χάρβαντ καὶ τοῦ Κάρνελλ, θὰ διατρέξῃ προσεχῶς τὸν Καναδᾶ, διὰ νὰ καταγράψῃ ἐπὶ δίσκων γραμμοφώνου τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν τῶν περιοχῶν ἐκείνων. Ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα μικρόφωνα, ἐφωδιασμένα μὲ ἕνα ἀντανακλαστικὸ κάτοπτρο ποὺ θὰ συγκεντρώνουν τοὺς ἤχους, θὰ ἀποκαλύπτουν τὴν παρουσία ἑνὸς πουλιοῦ εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων. Ἕνα μηχάνημα δέκτου μὲ βραχέα κύματα θὰ μεταφέρῃ τὸ κελάδημα αὐτῶν τῶν πουλιῶν σ' ἕνα σταθμὸ μὲ ἀκτῖνα δράσεως 200 χιλιομέτρων. Οἱ θόρυβοι τῶν πιὸ ἐρημικῶν περιοχῶν δὲν θὰ ἔχουν πλέον κανένα μυστικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους !

□□□

— Νομοθετικὰ παράδοξα

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πὼς αἱ Βουλαὶ τῶν διαφόρων Ἀμερικανικῶν Πολιτειῶν δὲν εἶναι πάντοτε μέρη ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ πλήξῃ. Τοὐλάχιστον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ἀλληλοδιασκεδάζουν προτείνοντες ἀμοιβαίως νομοσχέδια τὰ ὁποῖα ἐμπνέονται συχνὰ ἀπὸ τὴν πλέον ἀχαλίνωτον φαντασίαν.

Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα : Ὁ γερουσιαστὴς Μίλλερ Μπόννερ, τῆς Πολιτείας Ἀλαμπάμα, εἰσηγήθη ἕνα νομοσχέδιον, συμφώνως μὲ τὸ ὁποῖον πᾶς ὑποψήφιος κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς θὰ καταδιώκεται ποινικῶς ἐπὶ ἀπάτῃ, ἐὰν δὲν κρατήσῃ τὰς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδωσε κατα το διάστημα τῆς ἐκλογικῆς καμπάνιας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν κοινοβουλευτικὴν περίοδον τῆς Πολιτείας τῆς Ν. Ὑόρκης κατετέθη ἕνα νομοσχέδιον ποὺ διατάσσει τὴν τοποθέτησιν μιᾶς σταχτοθήκης σὲ ὅλα τὰ ἀγοραῖα αὐτοκίνητα.

Στὴν ἴδια Βουλή, ἕνας βουλευτὴς ἐζήτησε ὅπως τὰ λεωφορεῖα ποὺ μεταφέρουν τοὺς μαθητὰς στὰ σχολεῖα, εἶναι βαμμένα μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα.

Ἡ Βουλὴ τοῦ Ὀρεγκὸν ἐψήφισεν ἕνα νόμον, συμφώνως μὲ τὸν ὁποῖον, οἱ βάτραχοι ποὺ κοάζουν θεωροῦνται ὡς «θήραμα δυνάμενον νὰ κυνηγεῖται».

Εἰς τὸ Ἰλλινοᾶ ἐψηφίσθη ἕνας νόμος ποὺ προβλέπει τὴν πληρωμὴν συντάξεως εἰς ὅλους τοὺς οἰκογενειάρχας.

Τέλος ἡ Βουλὴ τῆς Πενσυλβανίας πρόκειται νὰ ἀποφανθῇ προσεχῶς περὶ ἑνὸς νομοσχεδίου τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ κινηματογραφοῦνται ὅλαι αἱ πυρκαϊαί, διὰ νὰ χρησιμεύουν αἱ ληφθησόμεναι ταινίαι πρὸς διδασκαλίαν τῶν πυροσβεστῶν....

□□□

— Ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τέσσερα χρόνια

Ἡ Κα ΜΕΒΙΜΠΕ στὴ Σμύρνη ἐξύπνησε ἐπὶ τέλους ἕνα πρωΐ τῆς περασμένης ἑβδομάδος. Θὰ πῆτε ἴσως ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου παράδοξο, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος ξυπνάει τὸ πρωΐ. Βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθετε πὼς ἡ Κα Μεβιμπὲ κοιμόταν ἐπὶ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια...

Ἕνα ὡραῖο πρωΐ τοῦ 1933 ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν ἐξύπνησε, κι' αὐτὸ διήρκεσε τέσσερες φορὲς 365 ἡμέρες....

Ὁ σύζυγός της τὴν διέτρεφε κανονικά. Δὲν ἦταν καὶ πολὺ δυσαρεστημένος ἀπ' τὴν κατάστασι: Γιὰ σκεφθῆτε, ἡ κυρία Μεβιμπὲ δὲν εἶχε κανένα ἔξοδο γιὰ τουαλέττες!

Ἀλλὰ ὅλα τελειώνουν. Ὁ κύριος Μεβιμπὲ εἶναι ἆραγε εὐχαριστημένος; Ἡ εὐγένεια μᾶς ἐμπόδισε νὰ τοῦ ἀποτείνωμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

Δὲν ἀγαπᾶ κανεὶς μιὰ φορά...

Παραπλεύρως φωτογραφία τοῦ τέως Διαδόχου τῆς Ἱσπανίας μετὰ τῆς Κουβαίας δίδος Μάρθας Ροκαφόρ, ὁ μετὰ τῆς ὁποίας τελευταῖος γάμος του ἀπησχόλησε διὰ μακρῶν τὸν ξένον Τύπον. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ τέως Ἱσπανὸς Διάδοχος μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν διεζεύχθη τὴν Ἐντελμίρα Σαμπέντρο, χάριν τῆς ὁποίας εἶχε παραιτηθῆ τῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ τοῦ ἱσπανικοῦ θρόνου.

— Θὰ γίνετε ἑκατὸ ἐτῶν ;

ΕΛΠΙΖΕΤΕ νὰ ζήσετε εκατὸ χρόνια; Στὴν περίπτωσι αὐτὴν κυτταχθῆτε στὸν καθρέφτη σας. Ἂν εἶσθε φαλακρός, μὴν ἐλπίζετε. Γιατί; Εἶναι ἄγνωστο, ἀλλὰ εἶναι γεγονὸς πὼς οἱ φαλακροὶ δὲν ἔχουν ποτὲ ἐξαιρετικὴν μακροζωΐαν.

Ἡ ὀδοντοφυΐα ἐπίσης παίζει κάποτε ρόλο. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ στὰ 75 του χρόνια, ἔχει τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ δόντια του, μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ ζήσῃ ἀκόμα 35 χρόνια.

Περὶ τὰ χίλια πρόσωπα στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἑκατονταετεῖς. Εἶναι, ἄρα γε, ἀληθινά; Δὲν εἶναι βέβαιον. Πάντως, οἱ ἑκατονταετεῖς δὲν εἶναι καὶ τόσο σπάνιοι.

Τί πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς γιὰ νὰ ζήσῃ πολύ; Μερικοὶ ἑκατονταετεῖς δὲν ἤπιαν ποτὲ οἰνοπνεύματα, ἄλλοι πίνουν πολύ. Μερικοὶ δὲν ἐκάπνισαν ποτέ, ἄλλοι καπνίζουν 20 ἕως 30 τσιγάρα τὴν ἡμέρα, χωρὶς καμμιὰ βλάβην τῆς ὑγείας των. Καμμιὰ δίαιτα δὲν φαίνεται νὰ παρατείνῃ τὴν ἀνθρώπινη ζωή. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ζήτημα τύχης ἢ ἴσως νόμων ποὺ μᾶς εἶναι ἄγνωστοι.

Ἡ κληρονομικότης παίζει ἐπίσης ρόλο, καὶ ὑπάρχουν οἰκογένειες ὅπου ζοῦν πολύ, κι' ἄλλες ὅπου πεθαίνουν νέοι.

Κι' ἔπειτα ὑπάρχουν τόσα δυστυχήματα αὐτοκινήτου, ἀεροπλάνου, κλπ., ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει καμμιὰ δίαιτα.

□□□

— Παράδοξος ἀνταμοιβὴ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ μας θυμοῦνται πὼς πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ στρατάρχης Τσὰνγκ-Κάϊ-Τσὲκ αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ στρατηγοῦ Τσὰνγκ-Χσοὺε-Λιάνγκ. Ὅταν ἀπηλευθερώθη ὁ Τσὰγκ-Κάϊ-Τσὲκ δὲν ἐκράτησε καμμιὰ μνησικακία γιὰ τοὺς ἅρπαγάς του. Σήμερον ἐπιφορτίζει τὸν ἅρπαγά του Γιάνγκ μὲ μιὰ ἀποστολὴ ἐξ ἴσου σπουδαία ὅσο καὶ εὐχάριστη. Ἐφωδιασμένος μὲ ἕνα ἑκατομμύριο μὲξ (7 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα) ὁ Γιάνγκ θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ μελετήσῃ «τὰς σημερινὰς στρατιωτικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας». Ὡραία ἀνταμοιβή! Βλέπει κανεις τώρα πὼς ἡ ἀπαγωγὴ ἐκείνη εἶχε σκηνοθετηθῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τσὰνγκ-Κάϊ-Τσέκ.

Μουσεῖον ἁμαξῶν στὴ Φλωρεντία

ΣΤΗΝ Φλωρεντία ἐνεκαινίασαν ἕνα μουσεῖον ἁμαξῶν. Πολλὰ παλαιὰ ἁμάξια τῶν περασμένων αἰώνων συνεκεντρώθησαν στὴν νοτία πτέρυγα τοῦ διασήμου ἀνακτόρου Πίττι καὶ ἔτσι θὰ μποροῦν νὰ τὰ περιεργάζωνται οἱ περιηγηταί. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ ἁμάξι τοῦ δουκὸς τῆς Μοδένας, χρονολογούμενο ἀπ' τὸν 18ον αἰῶνα, μὲ θαυμάσια ζωγραφισμένα παννώ, ἐπίσης τὸ ἁμάξι τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως στολισμένο μὲ πλάκες χρυσές. Ὑπῆρχεν ἐπίσης μιὰ συλλογὴ ἀπὸ φορεῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἄλλοτε οἱ ὡραῖες πατρίκιες ἔκαναν τὸν περίπατό τους φερόμεναι ἀπὸ δούλους.

Σὲ μερικὰ ἁμάξια κρέμονται ἀκόμη τὰ φάλαρα καὶ ὅλες οἱ ἱπποσκευές. Μεταξὺ ἄλλων, στὸ μουσεῖο τῆς Φλωρεντίας ὑπάρχουν τὰ ἐπίχρυσα λουριά, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν ζευγμένη ἡ ἅμαξα τοῦ Φερνάνδου τῆς Αὐστρίας κατὰ τὴν εἴσοδό του στὸ Μιλᾶνο.

□□□

Ἡ ἀρχαιοτάτη συνθήκη περὶ μὴ ἐπιθέσεως

Η ΠΡΩΤΗ συνθήκη περὶ μὴ ἐπιθέσεως μεταξὺ δύο χωρῶν ἀνέρχεται ἀκριβῶς σὲ 3.000 χρόνια. Αὐτὸ ἀποκαλύπτει σὲ μιὰ ἐνδιαφέρουσα μελέτη του ὁ δρ Γιόζεφ Στρούτσεβικ, ὁ διάσημος Αὐστριακὸς ἱστορικός. Αἱ δύο δυνάμεις ποὺ ὑπέγραψαν τὴν συνθήκην ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ Χιττῖται ἀφ' ἑτέρου. Τὰ 18 ἄρθρα τῆς συμφωνίας των ἦσαν χαραγμένα σὲ ἀργυροὺς δίσκους. Ὁ ὁρισμὸς τῆς συμφωνίας «Σύμβασις αἰωνίας εἰρήνης καὶ ἀδελφοσύνης» καθὼς καὶ τὰ διάφορα ἄρθρα ποὺ προέβλεπαν κάθε πιθανὴ φιλονεικία μεταξὺ τῶν δύο δυνάμεων, ἀποδεἰχνουν πὼς οἱ διπλωματικὲς ἔννοιες δὲν ἄλλαξαν καὶ πολὺ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν τριῶν χιλιετηρίδων. Μόνο τὸ τελευταῖο ἄρθρο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συμπεριληφθῇ σὲ μιὰ σημερινὴ συνθήκη. Ἰδοὺ τὸ κείμενον: «Ἡ ἐκδίκησις τῶν θεῶν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Χιττιτῶν νὰ κτυπήσῃ ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀπηρνεῖτο τὰς ὑποχρεώσεις του».

Παρηγορία πρώην συζύγου

Ὁ ταγματάρχης Σπένσερ, πρῶτος σύζυγος τῆς Δουκίσσης τοῦ Οὐϊνδσορ, ἐνυμφεύθη πρὸ ἡμερῶν μὲ τὴν Νόρμαν Τζόνσον. Τὸ χαμόγελο τῶν δύο συζύγων—γράφουν αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες—εἶναι προοίμιον ἑνὸς εὐτυχισμένου καὶ ἠρέμου βίου.

— Στὰς Ἰνδίας καίονται ἀκόμη οἱ χῆρες

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ἔθιμο τοῦ νὰ καίωνται οἱ χῆρες μαζὺ μὲ τὸν νεκρὸν τοῦ συζύγου των ἐξακολουθεῖ ἀκόμα στὴ Βιρμανία, παρ' ὅλες τὶς δρακόντειες ἀπαγορεύσεις τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν.

Ἔτσι τελευταίως στὸ Μοραμπὰντ, στὰ περίχωρα τοῦ Ἀλλαχαμπὰντ, ἡ σύζυγος ἑνὸς ἰθαγενοῦς δικηγόρου, ἐξαπατῶντας τὴν ἐπαγρύπνησι τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν, ρίχθηκε στὶς φλόγες τῆς ἱερᾶς πυρᾶς ὅπου ἐκαίετο τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της. Τὸν τελευταῖο Ἰανουάριο παρόμοια περίπτωσις σημειώθηκε στὸ Ἄγκρα. Ἡ χήρα ἑνὸς βράμα στολίσθηκε μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα, ἀνέβηκε στὴν πυρὰ ὅπου ἦταν τοποθετημένο τὸ σῶμα τοῦ συζύγου της καὶ κάηκε ζωντανὴ μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα.

Ἄλλως τε, τὸ Ἀνώτατον δικαστήριον τοῦ Ναγκοὺρ ἐτιμώρησε τελευταίως εἰς ἰσόβιο φυλάκισι δυὸ ἰθαγενεῖς ποὺ ἐπροκάλεσαν μιὰ ἀνθρώπινη θυσία σ' ἕνα χωριὸ μακρυνό, στὸ κέντρο τῶν Ἰνδιῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ συγκομιδὴ ἦταν πολὺ κακὴ στὴν περιοχὴ ἐκείνη, οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ τοῦ χωριοῦ ἀπεφάσισαν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Κάλι νὰ προσφέρουν μιὰ ἀνθρώπινη ἐξιλεαστικὴ θυσία.

Μὲ διάφορες ἀπειλὲς ἠνάγκασαν ἄλλους τρεῖς ἄνδρες τοῦ χωριοῦ νὰ τοὺς βοηθήσουν κι' ὅταν ἐνύκτωσε ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιά, στὴ ζούγγλα. Ἔπειτα, στὸν ἦχο τῶν τυμπάνων, οἱ μάγοι ἄρχισαν νὰ χορεύουν, ἐνῷ οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄλλοι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ προσκυνοῦσαν τὴν φωτιά. Τὰ μεσάνυχτα, μπροστὰ στὸ φανατισμένο πλῆθος, οἱ δήμιοι ἔφεραν τὸ θῦμα, ἕνα γέρο, ποὺ ἔρριξαν στὶς φλόγες. Ὁ δυστυχισμένος προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ...θυσιασθῇ. Μετὰ τὴν θυσία, οἱ χωρικοὶ πῆραν ἀπὸ ἕνα κομματάκι ἀπ' τὸ ἀπηνθρακωμένο σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν στὰ χωράφια τους, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἔτσι θὰ εἶχαν καλλίτεροι ἐσοδειά.

□□□

Πῶς οἱ πελαργοὶ ἐκδικοῦνται τὴν συζυγικὴ ἀπιστία

ΕΝΑ μικρὸ χωριὸ τῆς Οὐγγαρίας παρὰ τὴ Βουδαπέστη ἔγινε τελευταίως τὸ θέατρο ἑνὸς συγκλονιστικοῦ δράματος ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ζώων. Ὁ πατέρας μιᾶς οἰκογενείας πελαργῶν ἐπιστρέφοντας στὴ φωλιά του εἶδε μὲ φρίκη πὼς ἀνάμεσα στὰ μικρά του ὑπῆρχαν τρεῖς μικρούλες ἀγριόπαπιες. Φαίνεται πὼς κάποια περαστικὴ ἀγριόπαπια ἐγέννησε τὰ αὐγά της μέσ' στὴ φωλιὰ τῶν πελαργῶν κατὰ τὴν ἀπουσία τους. Ὁ ἀρσενικὸς πελαργός, ἔξαλλος ἀπὸ θυμό, πέταξε ἔξω ἀπ' τὴ φωλιὰ τὶς ἀγριόπαπιες, ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε μὲ τέσσερης ἄλλους πελαργούς. Πεπεισμένος γιὰ τὴν προδοσία τῆς συζύγου του, τῆς ἐπετέθη μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἀγριότητα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν τεσσάρων συναδέλφων του τὴν κατακομμάτιασε κυριολεκτικῶς. Μετὰ τὴν ἐκδίκησί των οἱ πέντε ἀρσενικοὶ πελαργοὶ ἐπέταξαν καὶ κανένας δὲν τοὺς ξαναεῖδε πιά .

□□□

— Ὑπαίθριον Μαιευτήριον

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ τῆς Λίλλης ἀνεκάλυψεν ἐν ὑπαίθριον μαιευτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον συστηματικῶς ἐγίνοντο πρόωροι τοκετοὶ καὶ θάνατοι τῶν νεογνῶν. Μία μαῖα ἐξελθοῦσα πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκ τῶν φυλακῶν τῆς Νοτίου Γαλλίας ἵδρυσεν εἰς τὴν Λίλλην λαθραῖον μαιευτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφευγον αἱ ἐκ κλεψιγαμίας ἔπίτοκοι. Τὸ μαιευτήριόν της ἡ κακοῦργος μαῖα εἶχεν ὀνομάσει «Οἶκον Ὑγείας» καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι ἐδέχετο ἀσθενεῖς αἵτινες ἤθελον νὰ ἀνακτήσουν τὴν ὑγείαν των διὰ διαίτης καὶ ἄλλων μέσων. Ἐντὸς τοῦ λαθραίου αὐτοῦ μαιευτηρίου ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ ὑπόγειά του ὀκτὼ φοῦρνοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκαίοντο τὰ νεογνά. Εἰς ὅλους τοὺς φούρνους ὁ ἰατροδικαστὴς ὅστις συνώδευσε τοὺς ἀστυνομικούς, ἀνεῦρε σκελετοὺς βρεφῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὸν κῆπον, ὅστις εἶχε μεταβληθῆ εἰς κοιμητήριον τῶν ἀθώων βρεφῶν. Ἡ μαῖα, ὁ σύζυγός της καὶ μία γυνὴ συνελήφθησαν. Ἀναμένονται καὶ νέαι συλλήψεις.

□□□

— Τὸ ἄλογο μὲ τὸ διαμάντι

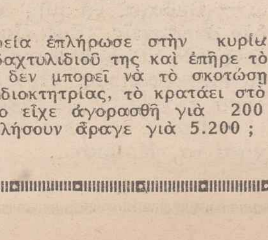

Η ΚΥΡΙΑ Σ. Ε. Πάττιτ στὸ Φραίμιγχαμ τῆς Μασσαχουσέτης, θέλοντας νὰ ἀνταμείψῃ τὸ ἄλογό της ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἱππασία τοῦ ἔδωσε ἕνα κομματάκι ζάχαρι. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' τὸ χέρι τῆς ὡραίας κυρίας ἔπεσε ἕνα δαχτυλίδι στολισμένο μ' ἕνα θαυμάσιο διαμάντι, ἀξίας 5.000 δολλαρίων, κατ' εὐθεῖαν στὸ στόμα τοῦ ἀλόγου. Τὸ ἄλογο τὸ κατάπιε. Οὔτε μιὰ λεπτομερὴς παρακολούθησις, οὔτε ἡ ραδιοσκοπία κατώρθωσαν ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ διαμάντι. Στὸ τέλος ἡ ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία ἐπλήρωσε στὴν κυρία Πάττιτ τὴν ἀξία τοῦ δαχτυλιδιοῦ της καὶ ἐπῆρε τὸ ἄλογο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκοτώσῃ χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς ἰδιοκτήτριας, τὸ κρατάει στὸ σταῦλο της. Τὸ ἄλογο εἶχε ἀγορασθῆ γιὰ 200 δολλάρια. Θὰ τὸ πουλήσουν ἄραγε γιὰ 5.200 ;

ΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΠΡΕΠΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΚΥΡΙΑΡΧΗ Ή ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΕΤΑΙ;

Πρέπει νὰ κυριαρχῇ ἢ νὰ ὑποτάσσεται;

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΑΜΕ, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριες ἀπὸ τὰ γράμματά σας πόσον οἱ καμπάνιες γύρω ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ψυχολογία σᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ σᾶς συγκινοῦν. Ὁ ἔρωτας! Ἀπέραντο παρθένο δάσος ποὺ ὅσοι δρόμοι κι' ἂν ἀνοίχθηκαν αἰσθανόμεθα ὅλοι πὼς εἴμαστε νέοι ἐρευνηταὶ ποὺ ποθοῦν νὰ βροῦν μονοπάτια πρὸς νέες κορυφές, πρὸς νέους ὁρίζοντες.

Ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ βροῦμε τὶς δικές μας γνῶμες, γιὰ νὰ σκεφθοῦμε σωστά, εἶναι ν' ἀκούσωμε μὲ κριτικὴ πάντοτε διάθεσι τί λένε οἱ ἄλλοι. Γι' αὐτὸ σᾶς δίνομε τὶς γνῶμες διαφόρων προσωπικοτήτων ὅπως τὶς περισυνέλεξε ἡ δημοσιογράφος Κλὼντ Ἄρλες.

Οἱ ἀναγνῶστες μας μποροῦν μὲ τὴν σειρά τους νὰ μᾶς γράψουν τὶς ἀντιλήψεις των.

* * *

«Ἡ γυνὴ ὀφείλει ὑπακοὴν εἰς τὸν σύζυγον...».

Ὁ ἀστικὸς νόμος τὸ βεβαιοῖ. Πιὸ ἀδύνατη σωματικὰ ἡ γυναῖκα δέχθηκε ἀπὸ αἰώνων τὴν προστασία τοῦ ἀνδρός. Κι' αὐτὸς κυριάρχησε, κι' οἱ νόμοι καθιέρωσαν τὴν συνήθεια.

Μὰ ἂν ὁ ἔρωτας εἶναι μιὰ πάλη, ἡ δύναμη δὲν εἶναι ἡ μοιραία νικήτρια! Ἡ γυναῖκα παρουσιάζεται στὸν ἀγῶνα αὐτὸν πάνοπλη ἀπὸ χάρι, τρυφερότητα, πειστικότητα, διπλωματία καὶ συμβαίνει συχνὰ (ἀρέσει ἢ δὲν ἀρέσει στὸν ἀστικὸ νόμο) νὰ βγαίνῃ αὐτὴ νικήτρια.

Συμφέρει στὴν εὐτυχία τῶν ζευγαριῶν νὰ ὑπερισχύῃ ἡ γυναῖκα καὶ νὰ ἐξασκῇ τὴν ἐπιρροή της. Γιὰ σκεφθῆτε ἂν ἤδη δὲν θέσατε στὸν ἑαυτό σας τὸ μεγάλο ψυχολογικὸ ἐρώτημα. Κι' ὡστόσο ἂς ἀκούσωμε αὐτοὺς ποὺ πάντα παίρνουν πρῶτοι τὸν λόγο, οἱ μεγάλοι ἐρωτευμένοι ἔστω κι' ἀπὸ σκηνῆς: οἱ καλλιτέχνες.

Ἡ διάσημος δραματικὴ ἠθοποιὸς Μάχα, «βεντέττα» τοῦ Γκρὰν Γκινιόλ, λέγει στὴν Κλὼντ Ἄρλες :

«— Τὸ ποιὰ στάσι θὰ πάρῃς μπρὸς στὸν σύντροφό σου, αὐτὸ πρῶτα-πρῶτα ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν φύσι καὶ τῶν δύο. Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ κυριαρχῇ πάντα. Ἄλλως τε οἱ ἄνδρες, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογοῦν, λατρεύουν νὰ αἰσθάνωνται πὼς εἶναι κατακτημένοι.

— Ὄχι δὰ !

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ. Καὶ εἶναι ξέρετε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ τὴν ἀγαποῦν. Ἐὰν φανῇ κατώτερη ὁ ἄνδρας ἐπωφελεῖται καὶ δὲν συνδέεται μαζύ της παρὰ ἐπιπόλαια. Ὤ, βεβαίως, τὸ κάθε τι ἔχει τὸν τρόπο του καὶ τὸ μέτρο του. Δὲν πρέπει ποτὲ νἄχῃς τὸ ὕφος πὼς θὲς νὰ τὸν ὑποβιβάσῃς. Ἡ ἔξυπνη γυναῖκα — καὶ ποιὰ δὲν εἶναι ἔξυπνη καὶ φίνα ὅταν πρόκειται γιὰ τὸν ἔρωτα; — ὁδηγεῖ ὅπως αὐτὴ θέλει, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ δείχνῃ. Εἶναι ἕνα ζήτημα τὰκτ καὶ ἐπιδεξιότητος.

— Ἐσεῖς πῶς θὰ χειριζόσαστε ἕναν ἄνδρα ;

— Ἄ, γνωρίζοντας πρῶτα-πρῶτα τὸν ἄνδρα καὶ προσπαθῶντας νὰ προσαρμόσω τὶς ἠθικὲς καὶ σωματικές μας σχέσεις. Εἶναι τόσο σπάνιο τὸ ἔνστικτο τῆς γυναίκας νὰ μὴν τὴν προειδοποιήσῃ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνῃ. Ὕστερα πιάνεις τὸν ἄνδρα ἀπ' τὶς ἀδυναμίες του, τὴν λαιμαργία του, τὰ ἰδιαίτερά του γοῦστα, τὴν ματαιοδοξία του. Καὶ σὲ μιὰ ὑψηλότερη σφαῖρα πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ ἐξασκήσῃς ἐπάνω του ἕνα εἶδος διανοητικοῦ μαγνητισμοῦ. Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ κυριαρχήσῃ, νὰ κατακτήσῃ τὸν ἄνδρα, πρέπει νὰ τὸν «κρατήσῃ» καὶ πνευματικὰ καὶ σωματικὰ, τόσο μὲ τὸ σῶμα της, ὅσο καὶ μὲ τὶς γυναικεῖες γοητεῖες της.

— Πές μου, Μάχα, γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ὑποτάσσεται.

— Αὐτὴ εἶναι ἀδύναμη καὶ καταδικασμένη ἀπ' ἀρχῆς. Ἡ γυναῖκα ποὺ εἶναι σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της εἶναι τόσο γοητευτικὸ νὰ ἀφίνεται κάποτε σὰν ἕνα μικρὸ πραματάκι στὰ χέρια τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγαπᾶ. Τοῦ κολακεύει τόσο τὸν ἀνδρικό του ἐγωϊσμό! Ὅταν εἴμαστε «γατοῦλες» γοητεύονται καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ μᾶς κάνουν. Ἀλλὰ προσοχή, προσοχή! Μὴν ὑποχωρῆτε σὲ ὅλα, δῶστε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀξία τῶν παραχωρήσεών σας... Αὐτὴ ποὺ δὲν κρατᾶ κανένα δικαίωμα εἶναι χαμένη, γίνεται θῦμα, ὁ ἄνδρας θὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ.

Δηλαδή, νὰ πῶς συνοψίζω: νίκησε γιὰ νὰ μὴν νικηθῇς, κυριάρχησε κουφὰ γιὰ νὰ διατηρήσῃς αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶς. Ἀλλοιώτικα, ἂν πάντα ὑποτάσσεσαι κι' ἀκοῦς ὅ,τι γυρεύει, θὰ σὲ βαρεθῇ. Ὁ ἔρωτας εἶναι μιὰ πάλη καὶ πάλη μάλιστα συνεχής.

Ὁ κ. Tino Rossi, ὁ γνωστὸς λυρικὸς καλλιτέχνης καὶ ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, μιλᾶ σὰν ἄνδρας :

— Τί ἰδέα, ἀλήθεια! Μὰ καὶ βέβαια πρέπει ὁ ἄνδρας νὰ κυριαρχῇ, τὸ ἀντίθετον νὰ εἶναι ἐναντίον τῆς ἰδίας τῆς φύσεως καὶ τῆς λογικῆς. Νὰ κυριαρχῇ, ἀλλὰ νὰ τὸ κάνῃ μὲ τάκτ. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς σὲ ὡρισμένα σημεῖα δὲν εἶναι ἀπόλυτα κυρίαρχη ἡ γυναῖκα: Στὴν εὐαισθησία, στὴ στοργή... Καταλαβαίνει πολλὲς φορὲς ἀπὸ μισή σου λέξι, ἀπ' ἕνα βλέμμα. Εἶναι πιὸ ὑποχωρητική, ἀφοσιώνεται πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ βαθειά, ξέρει νὰ κρατήσῃ ἕνα σπίτι. Μὰ ὁ ἄνδρας ἔχει κι' αὐτὸς τὴν σφαῖρα του: τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὶς εὐθύνες, ἀκόμα καὶ τὶς ψυχικές. Σκεφθῆτε τοὺς ναυτικούς, τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς ἐφευρέτας, αὐτοὺς ποὺ δημιουργοῦν. Αὐτοὶ ὅλοι, ὅταν ἀνοίγουνε σπίτι, παίρνουνε συνήθως μιὰ γυναῖκα μὲ πολὺ λιγώτερη ἀπ' αὐτοὺς πεῖρα. Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ νὰ αἰσθάνωνται κάποια ἀνωτερότητα.

— Τὴν ὑποταγὴ πῶς τὴν ἐννοεῖτε ;

— Ἄ, ὄχι ὑποταγὴ σκλάβας. Ὁ ἄνδρας θέλει μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν καταλαβαίνῃ, ποὺ νὰ τοῦ εἶναι εὐγνώμων γιὰ τὴν περισσότερη πεῖρα ποὺ ἔχει στὴ ζωὴ κι' ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ὠφεληθῇ. Κι' ὅλα αὐτὰ ἐξαρτῶνται ἀπ' τὶς πρῶτες σχέσεις, τὰ πρῶτα βήματα. Ὅταν ἡ γυναῖκα δῇ, πὼς ἔχει μπροστά της ἕναν ἄπειρο καὶ ἀδαῆ, ἁρπάζει αὐτὴ τὰ φρένα. Ὁ ἄνδρας τότε εἶναι ὑπεύθυνος. Πολλὲς φορὲς μεταξὺ ἐραστῶν στὶς σαρκικές τους σχέσεις ἡ γυναῖκα νικᾷ καὶ φαίνεται νὰ κυριαρχῇ πάνω στὸν ἄνδρα... Τότε ἡ καρδιὰ δὲν παίρνει μέρος, ἡ γυναῖκα κλείνεται σὲ μιὰ ματαιόδοξη περηφάνεια. Ἄ, γιὰ μένα κάτι τέτοιο εἶναι μιὰ νίκη φτωχή, περαστική.

— Μιὰ λέξι ἀκόμα, Tino Rossi! Κατὰ τὴν γνώμην σας ἡ γυναῖκα προτιμᾷ νὰ τὴν ὑποτάσσουν ;

— Μὰ βέβαια, βρὲ ἀδερφέ, εἶναι ἄλλως τε τόσο πιὸ ὤμορφο!».

* * *

ΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ ΣΟΥΖΑΝΑ ΝΟΡΜΑΝ

— Δὲν εἶναι πολλὰ χρόνια ποὺ ἡ γυναῖκα πίστευε στὴν ταπεινή της θέσι, πίστευε λίγο πὼς πρέπει νὰ πονᾷ. Τότε βέβαια ἡ λέξι «ὑποτάσσομαι» ἦταν φυσική. Σήμερα ὅμως ἡ ὑποταγὴ αὐτὴ ἐννοεῖται μόνο σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦμε, γι' αὐτὸν ἔχομε ἀδυναμίες, γι' αὐτὸν ὑποχωροῦμε. Ποιὰ γυναῖκα δὲν πέρασε ἀπ' αὐτὸ τὸ στάδιο;

— Σήμερα ὅμως οἱ γυναῖκες ἄλλαξαν, δὲν περιμένουν τὸ πᾶν ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Σήμερα ἡ γυναῖκα λογικεύεται, σκέπτεται, ἐνεργεῖ... Κι' ὅλα αὐτὰ θεράπευσαν τὴν ταπεινοσύνη ποὺ τὴν χαρακτήριζε.

»Τὴν ἀντίδρασι ἐπάνω στὸ κεφάλαιο αὐτὸ τὴν ἔφερε ἡ ἀλλαγὴ ἡ κοινωνικὴ, ἡ πρόοδος, ἀλλὰ κυρίως ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ γυναικείου ἔρωτα. Σήμερα τὰ πράγματα ἄλλαξαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν κἂν οἱ γυναῖκες, αὐτομάτως. Θὰ ἔλεγα πὼς τὶς ὡδήγησε τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεώς των.

»Μὴν νομίζετε, ἐξηκολούθησε, πὼς ἐπειδὴ μιλῶ ἔτσι παίρνω θέσι ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας. Γιατὶ κι' αὐτὴ μεταξύ μας σὲ τί συνίσταται; Μιὰ γυναῖκα ποὺ κυριαρχεῖ ἐπάνω στὸν ἄνδρα τί παριστάνει; Δυνατώτερος εἶναι πάντα ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι ἀγαπιέται, ἄνδρας εἶναι ἡ γυναῖκα.

»Στὸν ἔρωτα ἐκεῖνο ποὺ κανονίζει τὴν ὑποταγὴ εἶναι τὸ μέγεθος τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον. Ὅταν δυὸ καρδιὲς δὲν βρίσκονται στὸ ἴδιο ἐπίπεδον, τότε ὁ ἕνας πάντοτε ὑποτάσσεται: κι' αὐτὸς εἶναι πάντα ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ πολύ. Ὑπάρχει συνεπῶς καὶ ὁ κυρίαρχος: κι' αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ λιγώτερο. Ἔτσι ἡ ὑποταγὴ ἔχει σὰν ἀντιστάθμισμα τὶς μεγάλες συγκινήσεις ποὺ ὁ πολὺ ἐρωτευμένος αἰσθάνεται, ἐνῷ ὁ ἄλλος δὲν τὶς γνωρίζει. Ἡ θυσία ἔχει τὴν ἀμοιβή της. Ὑπάρχουν καὶ τὰ ἰδεώδη ζευγάρια ποὺ νοιώθουν μιὰ ἰσότητα στὴν δύναμι καὶ στὴν διάρκεια τοῦ ἔρωτα, ἰσότητα ποὺ τοὺς φέρνει μακρυὰ ἀπὸ τὶς σχέσεις ὑποταγῆς ἢ κυριαρχίας.

»Τέτοιες εὐτυχίες τρέμει κανεὶς νὰ τὶς ἔχῃ, τρέμει μὴν τὶς χάσει, μὴν τὶς καταστρέψει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Γιατὶ ὅλα τὰ πληρώνει κανεὶς πάντοτε καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὴν εὐτυχία...».

— Κατὰ τὴν γνώμη σας ἡ γυναῖκα ἔχει μήπως ἐνδόμυχα τὴν τάσι γιὰ ὑποταγή;

— Οἱ γυναῖκες ὅταν ἀγαποῦν κάνουνε τόσες τρέλλες... Μὰ δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν γνώμη μου πιὸ ὡραῖο παρὰ νὰ φαίνεσαι ὑποταγμένη στὸν ἔρωτα καὶ ὅμως στ' ἀλήθεια νὰ κυριαρχῇς. Οὔτε παιχνίδι, οὔτε φόβητρο... Ὁ ἔρωτας ἄλλως τε ὁδηγεῖ σωστὰ τὰ ἔνστικτα.

ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία ἠθοποιὸς γίνεται Ἀγγλὶς ἀριστοκράτις

Ἕνα γεγονὸς ἀνεστάτωσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα τὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τοῦ Λονδίνου συγχρόνως: ἡ Βιρτζίνια Τσέρριλ, ἡ συμπαθητικὴ ἀνθοπῶλις τῶν «Φώτων τῆς πόλεως» παντρεύεται. Ὁ σύζυγός της δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Ζέρσεϋ, κάτοχον ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ὀνόματα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους τραπεζίτας τοῦ Λονδίνου.

Ἔτσι τὸ ὄνομα τῆς τέως συντρόφου τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν περνάει στὸν κατάλογο τῶν βεντεττῶν ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια. Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὴν ξανθὴ καὶ λεπτοκαμωμένη νέα μὲ τὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο, ποὺ ἔκαμε γιὰ πρώτη φορὰ τότε τὴν ἐμφάνισί της πλάϊ στὸν πασίγνωστο κωμικό; Ἡ «μικρὴ τυφλὴ» ἐγνώρισε ἀπὸ τότε τὴν δόξα. Ἄλλα φίλμ, στὰ ὁποῖα ἐνεφανίσθη κατόπιν, ἐπέτρεψαν στὸ πολὺ κοινὸν νὰ γνωρίσῃ πιὸ πολὺ τὴν ὠμορφιά της καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ταλέντο της. Καὶ τώρα ἡ ξανθὴ στὰρ ἐγκαταλείπει ὁριστικῶς τὸν κινηματογράφο.

—Ἐπιθυμῶ, εἶπε στοὺς φίλους της ποὺ τὴν ἐρώτησαν, νὰ ἀφοσιωθῶ ἀποκλειστικῶς στὸ σύζυγο καὶ... τὰ παιδιά μου. Ὁ μέλλων σύζυγός μου μοῦ τὸ ἐζήτησε ἄλλως τε.

Ὁ κόμης ντὲ Ζέρσεϋ εἶνε 26 ἐτῶν καὶ μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐγνώρισε τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του. Ὁ ἔρως των δὲν ὑπῆρξε κεραυνοβόλος, ὅπως ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς. Συνεδέθησαν σιγὰ-σιγὰ καὶ μεταξύ των ἀναπτύχθηκε μιὰ τρυφερὴ φιλία, ποὺ κατέληξε στὴν ἀπόφασι νὰ πανδρευθοῦν.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἀρκετὰ ἀτυχεῖς ὡς σήμερα. Ὁ πρῶτος γάμος τῆς Βιρτζίνια Τσέρριλ μὲ τὸν Γκάρυ Γκράντ δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ὁ κόμης ,ἐξ ἄλλου, μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπῆρε τὸ διαζύγιό του μὲ τὴν Πατρίτσια Ρίτσαρντς.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος Ροῦζβελτ εἰς τὸ Παρίσι

Ὁ παγκόσμιος Τύπος ἠσχολήθη διὰ μακρῶν μὲ τοὺς γάμους τοῦ Φραγκλίνου Ροῦζβελτ, υἱοῦ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μὲ τὴν κόρην τοῦ θανασίμου πολιτικοῦ ἀντιπάλου του. Τώρα τοὺς παρακολουθεῖ εἰς τὸ ταξεῖδι τοῦ μέλιτος ποὺ οἱ νεόνυμφοι ἐπεχείρησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἄνω μία φωτογραφία τοῦ ζεύγους Ροῦζβελτ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ δημοσιογραφικὸς φακὸς τοὺς συνέλαβεν ἀκτινοβολοῦντας ἀπὸ χαράν...

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΥΧΗΡΟΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

—Βγῆκε ὁ λότος ;

—Βγῆκε.

—Σὲ ποιὸν ἔπεσ' ὁ ροφός !

—Στὸν μάστρο - Μικέ.

—Τὶ ὀργὴ Θεοῦ εἶναι αὐτὴ βρὲ παιδιά !; Μιὰ φορὰ νὰ μὴν πέσῃ καὶ σὲ μένα ἕνας λότος !;...

—Καϋμένε Σωτήρη ! λότους κάθεσαι καὶ λογαριάζεις ; Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ζοῦμε αὔριο!

Καὶ ὅλοι μὲ τὴν ἀράδα τους—ἡ συντροφιὰ ἦσαν ἕξη—κάτι εἶπαν εἰς βάρος τοῦ Σωτήρη καὶ γέλασαν.

—Πέστε ὅ,τι θέλετε. Ἂς ἔβλεπα μιὰ φορὰ νὰ μοῦ πέσῃ ἕνας λότος κι' ἂς πέθαινα. Μανία μ' ἔπιασε, καὶ ὅσο δὲν κερδίζω τόσο ἀγοράζω.

—Ξέρεις ποῦ πάει τὸ τυχερό ; Ἐκεῖ ποὺ πᾶνε κι' ὅλα τἄλλα.

—Ἐγὼ βλέπω πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ Ἐπανάστασι καὶ μεῖς θὰ εἴμαστε πιὸ φτωχοὶ ἀπὸ πρῶτα, εἶπεν ὁ πιὸ κακοντυμένος τῆς συντροφιᾶς.

—Ἄντε νὰ χαθῇς ! ἐφώναξαν δύο - τρεῖς. Γιὰ συμφέρο ἦρθες νὰ πολεμήσῃς ;!...

—Πάντα ὁ ἴδιος θᾶσαι καϋμένε !;... εἶπεν ὁ γεροντότερος, καὶ μὲ τρόπον ἐψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ παρακαθημένου φίλου του : «Ἐγὼ σᾶς τὤχω πῆ πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι γιὰ παρέα μας. Τὶ διάβολο τὸν θέλετε καὶ τὸν σούρνετε μαζί σας !;... Οὔτε ξέρομε πούθε κρατάει ἡ σκούφια του. Μπορεῖ κι' ὅλας νὰ μὴν εἶναι καὶ Χριστιανός».

—Τώρα λογαριάζεις;...Ὁ Φαβιέρος, βλέπεις, τοὺς ἔχει ὅλους περάσει ἀπὸ τὴν ψιλὴ κρησάρα ! Τὶ νὰ πρωτοσκεφτῇ κι' αὐτός ! Κάθε καρυδιᾶς καρύδι ἐδῶ βρίσκεται. Ἔπειτα, δὲν τὸν ἀφήνετε νὰ λέῃ ὅ,τι θέλει ; Ποιὸς τὸν ἀκούει.

Ὁ ὕποπτος τῆς συντροφιᾶς τοὺς ἀντελήφθη καὶ εἶπε μὲ ὕφος παραπονεμένου.

—Εἶπα κ' ἐγὼ μὲ τὴν κουταμάρα μου κάτι, καὶ μοῦ ριχτήκατε ὅλοι νὰ μὲ φᾶτε. Μωρὲ γιὰ κυττάχτ' ἐκεῖ ! Ἄναψε φῶς στὴν τραπεζαρία τὸ ἄλλο σπίτι εἶναι στὰ σκοτεινά.

—Ποιός, μωρέ, ἄναψε τὸ φῶς ;

—Ἡ καμαριέρα τοῦ Πρόξενου. Στραβὸς εἶσαι νὰ δῇς ; Νά την ! βγῆκε στὸ παραθύρι θὰ τὸ κλείσῃ. Ξέρετε τὶ παρᾶ σοῦχει ὁ Πρόξενος ;

—Κι' ἂν ἔχῃ μήπως τὸν ἔχει γιὰ μᾶς ;

—Κι' αὐτὸς βλέπεις ταῦρε ἀπ' τὸν πατέρα του ! Ὅταν ἦρθε στὴ Χιὸ, δὲν εἶχε οὔτε ἕνα μετζίτι στὴν τσέπη του.

—Ἀπὸ μᾶς τὰ πῆρε ;

—Αὐτοὺς ποὺ τοὺς τὰ πῆρε δὲν τοὺς ξέρουμε, αὐτοὺς ποὺ θὰ τοῦ τὰ πάρουνε ἂν δὲν τοὺς μάθῃ, ἐρχόμαστε ἴσια-ἴσια.

Καὶ γέλασε βραχνὰ καὶ ξερά, καὶ τὸ γέλοιο του ἔμοιαζε σὰν φωνὴ κοράκου.

—Μπᾶς καὶ θὲς νὰ σὲ βοηθήσωμε νὰ κλέψῃς !; τοῦ λέει ὁ γέρος.

—Γιὰ νὰ κλέψῃ κανεὶς δὲν χρειάζεται βοήθεια, στὴ φευγάλα μπορεῖ νὰ χρειαστῇ, σὲ μιὰ κακὴ ὥρα νὰ ποῦμε.

—Νὰ σοῦ πῶ παστρικὰ καὶ ξάστερα, φωνάζει τότες ἀγριεμένος ὁ Σωτήρης. Ἂν θὲς νὰ εἶσαι παρέα μας, τέτοιες κουβέντες νὰ μὴ μᾶς τὶς κάνῃς !...

—Ἔ καλά, περίμεν' ἐσὺ νὰ σοῦ πέσῃ ὁ λότος...Μωρὲ, νά την πάλι, ἄναψε φῶς καὶ στὸ ἄλλο δωμάτιο, καὶ βγῆκε καὶ στὸ παραθύρι νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της. Ἦρθε, βλέπεις, ἡ ὥρα ποὺ θὰ τὰ κουβεντιάσωμε. Δὲν πᾶμε, βρὲ παιδιὰ ἴσα με κεῖ ; Μουχλιάσαμ' ἐδῶ στὸν καφενὲ τόσην ὥρα. Κάνετε καὶ λίγο χάζι. Μόνο νὰ κρυφτῆτε, νὰ μὴ σᾶς πάρῃ τὸ μάτι της.

—Ἂν εἶναι γιὰ ἀγάπη, πᾶμε. Τὶ λέτε βρὲ παιδιά ;

—Ἂς πᾶμε νὰ ἰδοῦμε πῶς κάνουν τὴν ἀγάπη στὸν τόπο του.

—Δὲν κυττάζει τὸ χάλι του μόνο θέλει ἀγάπες ! λένε σιγὰ - σιγὰ δύο καὶ γελοῦν ὅλοι.

* * *

Πέρασε λίγη ὥρα. Κάποιος πηδᾷ ἀπ' τὸν τοῖχον.

—Κλέφτες ! κλέφτες !... Ἀκούονται φωνὲς ἀπ' τὸ Προξενεῖον.

Ἡ περιπολία τοῦ Τακτικοῦ ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ κεῖ.

Ὁ κλέφτης ἐπιάστη καὶ μαζύ μ' αὐτὸν ἄλλοι πέντε, ποὺ κρυμμένοι παρεμόνευαν.

Ἡ Ἐπίσημος Ἐφημερὶς εἰς τὸ φύλλον τῆς 8 Φεβρουαρίου 1828 γράφει :

«...Ἡ Ἐπιτροπή, ἀκριβῶς ἐξετάσασα τὴν ἀλήθειαν, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως, ν' ἀποδοθοῦν τὰ κλαπέντα καὶ νὰ γενοῦν ἓξ λαχνοί, ἐξ ὧν ὁ εἷς νὰ φέρῃ τὴν λέξιν θάνατος. Ὅστις δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων ἓξ στρατιωτῶν τύχῃ τὸν λαχνὸν τοῦ θανάτου, νὰ κρεμασθῇ ἀντικρὺ τοῦ Ἱσπανικοῦ Προξενείου».

Πῆραν καὶ οἱ ἓξ ἀπὸ ἕνα λαχνόν· τῶν πέντε ἦτον λευκός, τοῦ Σωτήρη ἔγραφε θάνατος.

—Νά, παιδιά, ποὺ παραπονιόμουν τόσον καιρό. Μοῦ ἔπεσε τέλος πάντων ὁ λότος !

Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΟΛΕΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

Τὰ ὡραῖα μαλλιὰ εἶνε στόλισμα

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛ'ΩΝ ΣΑΣ. - ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΕΝΩ τὰ μάτια μας παθαίνουν σπάνια μιὰ ὁποιαδήποτε πάθησι, ἐνῷ κάθε ὄργανο τοῦ προσώπου εἶναι διακριτικὸ ὡς πρὸς τὶς ἀπαιτήσεις του, τὰ μαλλιὰ ἐννοοῦν νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν συνεχῶς. Πότε εἶναι ξηρά, πότε λιπαρά, πότε ἔχουν πιτυρίδα, πότε σπᾶνε εὔκολα κλπ. Στὸ προηγούμενο εἴδαμε τὴν περιποίησι τῶν ὑγιῶν μαλλιῶν, σήμερα θὰ ἐξετάσωμε τὶς κυριώτερες παθήσεις των.

Ποιὰ δὲν λαχταρᾶ νὰ ἔχῃ ὡραῖα μαλλιά ;

ΜΑΛΛΙΑ ΛΙΠΑΡΑ

Ἡ πτῶσις τῶν μαλλιῶν συνήθως πάντοτε προέρχεται ἀπὸ τὴν πάθησι τοῦ δέρματος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀδένες ὑπερπαράγουν λίπος. Γιὰ νὰ μὴν πέφτουν λοιπὸν τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ θεραπεύσωμε τοὺς ἀδένας αὐτούς.

Ἡ θεραπεία ποὺ θὰ σᾶς δώσωμε λιγοστεύει τὶς ἐκκρίσεις καὶ τονώνει τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἀπὸ ἕνας ἕως τρεῖς μῆνες θεραπεία εἶναι ἀρκετή.

Ἐπὶ ἓξ συνεχῶς μέρες τρίβετε τὸ δέρμα τῶν μαλλιῶν μὲ μιὰ μικρὴ σκληρὴ βούρτσα βουτηγμένην στὴν ἑξῆς λοσιόν, τὴν ὁποίαν θὰ φτιάξῃ ὁ γειτονικός σας φαρμακοποιός.

Thymol	**1 gr.**
Huile de cade craie	**8 gr.**
Teinture de camphre faible	**100 gr.**
Teinture de cachou	**10 gr.**

Μετὰ τὶς πέντε αὐτὲς μέρες πλύνετε τὸ κεφάλι σας μὲ σαπούνι κουντρὸν τῆς ἑξῆς συνθέσεως :

Teinture de Guillaye	**100 gr.**
Goudron de Norvège	**5 gr.**
Teinture de salsepareille	**20 gr.**

Ἡ ποσότητα αὐτὴ φτάνει γιὰ ἕνα λούσιμο. Θὰ ἀναλύσετε τὰ ὑγρὰ αὐτὰ σὲ διπλασία ποσότητα ὕδατος ζεστοῦ καὶ μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ θὰ λούσετε τὰ μαλλιά σας. Σὲ περίπτωσι πτώσεως τῶν μαλλιῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας ποὺ προαναφέραμε (sè borrhée) τὰ μαλλιὰ θέλουν πλύσιμο συχνό. Τὰ ὑλικὰ αὐτὰ ποὺ σᾶς δίνομε γιὰ λούσιμο δὲν περιέχουν καμμιὰ χημικὴ οὐσία μὲ βάσι σόδα ἢ ποτάσα, ἡ καυστικότης τῶν ὁποίων βλάπτει ἐξαιρετικὰ τὰ μαλλιά. Ἡ παραπάνω συνταγή μας περιέχει ὅλο φυτικὲς οὐσίες καὶ μόνο τὸ κουντρὸν παίζει ρόλο θεραπευτικό.

Κατόπιν τὶς δέκα ἑπόμενες μέρες τρίβετε πάλι μὲ βούρτσα καὶ λοσιὸν τὰ μαλλιά σας. Τὴν δεύτερη αὐτὴ λοσιὸν μπορεῖτε νὰ τὴν φτιάξετε μόνες σας :

Φλούδα βαλανιδιᾶς	15 γραμ.
φύλλα ἰτέας	5 »
χαμόμηλα	10 »
νερὸ	100 »
κολώνια	20 »

Βράζετε ὅλα τὰ φυτὰ σὲ δυὸ ποτήρια νερὸ καὶ τ' ἀφίνετε στὴ φωτιὰ ἕως ὅτου γίνουν ἕνα ποτήρι. Τὰ φιλτράρετε καὶ κατόπιν ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας κολώνια, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν δεκαήμερη αὐτὴ θεραπεία, πλένετε τὰ μαλλιά σας ἐκ νέου μὲ τὴν συνταγὴ ποὺ σᾶς δώσαμε προηγουμένως. Ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μαλλιά σας ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι λιπαρὰ θὰ ἐπιμείνετε κι' ἐσεῖς στὴν θεραπεία. Καὶ γιὰ νὰ καταλήγωμε, σὲ μὴ σοβαρὴ περίπτωσι θὰ κάνετε: 5 μέρες θεραπεία μὲ τὴν πρώτη λοσιὸν κι' ὕστερα σαπούνισμα. Δέκα μέρες θεραπεία μὲ τὴν δεύτερη λοσιὸν σαπούνισμα, σύνολον 15 μέρες.

Σὲ βοβαρὴ περίπτωσι: 5 μέρες μὲ τὴν πρώτη λοσιόν, σαπούνισμα, 10 μέρες μὲ τὴν δεύτερη λοσιὸν καὶ 15 μέρες θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ θεραπευτικὸν «Tétra sulfol».

ΜΑΛΛΙΑ ΞΗΡΑ

Ὅπως τὰ λιπαρὰ μαλλιὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερπαραγωγῆς τῶν ἀδένων τοῦ δέρματος, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ξηρὰ μαλλιά, μόνο ποὺ τὴν φορὰ αὐτὴ πρόκειται γιὰ ἀνεπάρκεια ἐκκρίσεων.

Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ξηραίνωνται τὰ μαλλιὰ γιατὶ πέθαναν, κατόπιν ἑνὸς δυνατοῦ πυρετοῦ ἢ κατόπιν ξεβάμματος τῶν μαλλιῶν ἢ κατόπιν μιᾶς περμανάντ ἢ θαλασσινῶν μπάνιων, ἐὰν τὰ μαλλιὰ ἐξετέθησαν πολὺ στὸν ἥλιο καὶ στὸ νερό.

Τὸ βούρτσισμα καὶ τὸ μασσάζ ποὺ σᾶς συστήσαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας εἶναι θαυμάσιο θεραπευτικὸ μέσο γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε.

Ἡ λοσιὸν ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε γιὰ τὰ ξηρὰ μαλλιὰ εἶναι ἡ ἑξῆς :

Essence de serpolet	**10 gouttes**
Teinture de jaborandi	**30gr.**
Infusion de K. S. B.	**210 cmc**

Ὅταν θὰ χρειασθῇ νὰ λούσετε τὰ μαλλιά σας, φτιάξετε τὸ ἑξῆς μῖγμα: ζητῆστε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιό σας νὰ σᾶς βάλῃ 50 γραμμάρια ἀμυγδαλέλαιο, 20 γραμμάρια tejnturé de Guillaya. Ρίχνετε καὶ 20 γραμμάρια σαπούνι ξυσμένο μέσα σὲ μισὴ λίτρα βραστὸ νερό.

Ἐπίσης μαλακώνετε τὰ μαλλιά σας χρησιμοποιῶντας μιὰ καλὴ μπριγιαντίνη ἢ λίγο λάδι παραφίνης. Τὸ λάδι τῆς παραφίνης τὸ ἀλείφετε μὲ μιὰ βούρτσα στὰ μαλλιά. Τὰ πολὺ ξηρὰ μαλλιὰ εἶναι πεθαμένα. Πρέπει νὰ βγοῦν νέα καὶ γιὰ νὰ βγοῦν πρέπει νὰ τὰ βοηθήσετε. Γι' αὐτὸ ἐνεργοποιήσετε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος μὲ βούρτσισμα καλό. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀκόλουθος συνταγὴ γιὰ λοσιὸν εἶναι ἐνδεδειγμένη:

Teinture de jaborandi	**50 gr.**
Teinture de Quina	**30 gr.**

ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΗΤΕ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ «ΤΟΥ»

Σᾶς συνιστῶ, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, νὰ φροντίσετε ἐσεῖς μόνες νὰ περιποιῆσθε τοῦ ἀνδρός σας τὰ μαλλιὰ ἂν δὲν θέλετε σύντομα νὰ τὸν δῆτε φαλακρό.

Κάνετέ του δῶρο μιὰ βούρτσα περίφημη τῶν μαλλιῶν καὶ συνηθίσετέ τον νὰ τὴν μεταχειρίζεται. Ἐὰν πέφτουνε τὰ μαλλιά του, κυττάξετε, εἶναι λιπαρὰ ἢ ξηρὰ καὶ καθοδηγῆστε τον ὅπως κι' ἐμεῖς σᾶς καθωδηγήσαμε.

Τὸ μεγαλείτερο ἀτοῦ σας, γιὰ νὰ σᾶς ὑπακούῃ εἶναι νὰ τοῦ πῆτε πὼς ἄρχισε νὰ κάνῃ φαλάκρα... Ἄ, οἱ κύριοι εἶναι πολὺ εὐαίσθητοι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Μετὰ ἀπὸ τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δώσαμε ἐὰν ἀφήσετε νὰ χαλάσουν τὰ μαλλιά σας θὰ εἶσθε ἀδικαιολόγητες.

Mme NELLA

□□□

—Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τοῦ ψαριοῦ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Ἁλιείας τοῦ Λονδίνου δημοσιεύει μίαν ἔκθεσιν, συμφώνως μὲ τὴν ὁποίαν ἡ θρεπτικὴ ἀξία τοῦ ψαριοῦ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ ἐλαίου ποὺ περιέχει τὸ κάθε ψάρι. Προσθέτει ὅτι ἡ ποσότης αὐτὴ ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς.

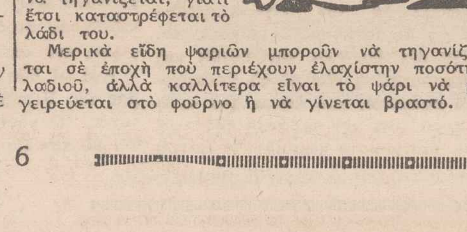

Γι' αὐτὸ τὸ ψάρι πρέπει νὰ μαγειρεύεται ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος του καὶ ὄχι κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ μαγείρου. Τὸ ψάρι ποὺ περιέχει πολὺ λάδι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τηγανίζεται, γιατὶ ἔτσι καταστρέφεται τὸ λάδι του.

Μερικὰ εἴδη ψαριῶν μποροῦν νὰ τηγανίζωνται σὲ ἐποχὴ ποὺ περιέχουν ἐλαχίστην ποσότητα λαδιοῦ, ἀλλὰ καλλίτερα εἶναι τὸ ψάρι νὰ μαγειρεύεται στὸ φοῦρνο ἢ νὰ γίνεται βραστό.

ΤΡΩΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΘΡΕΨΑΤΕ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΣΑΣ

Τὰ παιδιὰ ποὺ τρῶνε τὰ νύχια τους εἶναι ἀκριβῶς τὰ παιδιὰ ποὺ στεροῦνται κάλσιουμ. Φέρνει τὸ παιδὶ τὰ δάχτυλα στὸ στόμα ἀκριβῶς γιατὶ τὰ κύτταρά του εἶνε πεινασμένα. Δὲν αἰσθάνονται, δὲν τοὺς εἶνε συνειδητὴ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη γιὰ νὰ ποῦνε καθαρά: «Δῶστε μας κάλσιουμ». Ἀλλὰ ἡ φύσις μὲ τὶς ἀέναες προσπάθειές της νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἀνάγκες μας, δίνει ἀμέσως τὴν προειδοποίησί της, προειδοποίησις ποὺ συνιστᾶται ἀκριβῶς στὸ νὰ τρώῃ τὸ παιδὶ τὰ νύχια του. Ἡ ἔλλειψις κάλσιουμ στὸ παιδὶ ἐκφράζεται συνήθως μὲ κρίσεις νευρικότητος καὶ εὐαισθησίας. Ἡ φύσις ἀναζητεῖ σὰν στοργικὴ μητέρα ποῦ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τὸ μέταλλον αὐτὸ γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν δίψα τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ γονεῖς ὅμως ἀνίδεοι δὲν καταλαβαίνουν τίποτα καὶ μαλώνουν τὸ παιδὶ γιὰ τὶς κακές του συνήθειες.

Ὅταν ἡ ἔλλειψις κάλσιουμ γίνῃ τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ φέρῃ τὴν κακὴν αὐτὴ συνήθεια, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ φέρῃ καὶ ἄλλες πολλὲς καὶ σοβαρὲς διαταράξεις. Γι' αὐτὸ καλὰ θὰ κάνουν οἱ μητέρες νὰ ἀναζητήσουν τὴν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ προμηθέψουν στὸ παιδί τους τὸ ἀναγκαῖο κάλσιουμ.

Ἕνα ἄλλο μυστήριο ποὺ ἡ ἐπιστήμη τῆς διατροφῆς ἔλυσε σήμερα εἶναι γιατὶ τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν καμμιὰ φορὰ νὰ τρῶνε διάφορες βρωμιές, κομμάτια ξύλο, κάρβουνο, κιμωλία κλπ. Πρὸ χρόνων ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶχε γίνει ἐπιδημικὴ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, μὲ τὴν ἄνοιξι ὅμως ἔπαυσε χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξηγήσουν ἀκριβῶς τὸ φαινόμενον. Σήμερα εἴμεθα σὲ θέσι νὰ καταλάβωμε, καὶ σεῖς ἀκόμα κατόπιν τῶν ὅσων εἴπαμε θὰ μαντεύετε πὼς πρόκειται γιὰ «πεῖνα γιὰ μεταλλικὲς οὐσίες».

Ἄλλοτε ἔβλεπαν τὴν συνήθεια αὐτὴν σὰν ἀρρώστεια. Σ' ἕνα παληὸ ἰατρικὸ βιβλίο περιγράφουν καὶ ἄλλα συμπτώματα: ὠχρότητα, οὖλα κέρινα καὶ διαφανῆ. Στὴν πραγματικότητα τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ φάγωμα «ἀκαθαρσιῶν ἀπὸ τὰ παιδιά». Εἶναι ἁπλῶς κι' αὐτὰ ἔνδειξις τῆς ἀνεπάρκειας τοῦ κάλσιουμ. Ἐὰν τὰ παιδιὰ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φᾶνε χῶμα, κάρβουνο, κιμωλία, εἶνε γιατὶ ὁ τύπος αὐτοῦ τοῦ κάλσιουμ τοὺς εἶναι χρήσιμος γιὰ τὸν ὀργανισμό τους. Στὴν ἐποχή μας, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν μὲ μιὰ δίαιτα πλούσια σὲ φροῦτα καὶ σὲ λαχανικά, δηλαδὴ πλούσια σὲ κάλσιουμ. Σήμερα μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς μὲ χαρὰ πὼς χάρις στὴν ἐπιστημονικὴ διατροφὴ τῶν παιδιῶν, τὰ συμπτώματα αὐτὰ παρατηροῦνται λιγώτερο.

Μὴν ξεχνᾶτε πὼς τόσο γιὰ τὴν ἀνεπάρκεια ὅσο καὶ γιὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψι κάλσιουμ, ἀνάγκη εἶναι νὰ τρῶτε ἄφθονα φροῦτα καὶ λαχανικά. Αὐτὲς οἱ ἴδιες τροφὲς θὰ συντελέσουν γιὰ νὰ προφυλάξουν καὶ νὰ συντείνουν τὴν ὡμορφιὰ τῶν νυχιῶν σας. (Στὸ περασμένο μας φύλλο σᾶς δώσαμε μιὰ πλούσια σειρὰ τροφῶν ποὺ περιέχουν κάλσιουμ).

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὸ λεμόνι

Τὸ λεμόνι περιέχει ὅλες τὶς βιταμίνες Β καὶ Γ τὸ δὲ ἄσπρο του βιταμίνες Α. Τὸ λεμόνι δὲν εἶναι λοιπὸν μόνο γιὰ νὰ νοστιμεύῃ τὸ φαγητό μας, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς θρέφῃ ὡς ποτό. Τὸ λεμόνι εἶναι τὸ καλλίτερο φάρμακο κατὰ τῶν ρευματισμῶν, τοῦ πυρετοῦ, τοῦ σκορβούτου κλπ. Ὡς κατ' ἐξοχὴν διουρητικὸ τὸ μεταχειρίζονται οἱ πάσχοντες ἀπὸ τὰ νεφρά των.

Ὡς καλλυντικό, δροσίζει τὴν ἐπιδερμίδα, γιατρεύει τὰ μικρὰ σπειράκια, παίρνει τὸν ἥλιο. Ἐπίσης κάνει καλὸ στὰ οὖλα, στὸν λαιμὸ καὶ στὶς ἀμυγδαλές. Τὸ λεμόνι τέλος ἐνδείκνυται γιὰ τὸ σχισμένο δέρμα καὶ γιὰ τὶς χιονίστρες.

* * *

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ. ΝΑ ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΚΡΕΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Χυμὸς ἀπὸ κρεμύδι κρίνου	35 γραμ.
μέλι	35 »
κερὶ ἁγνὸ	17 »

Ὁ φαρμακοποιός σας θὰ σᾶς πῇ ἴσως πὼς δὲν φτιάχνετε. Πῆτε του πὼς εἶναι λίγο δύσκολη, ἀλλὰ γίνεται ἀπ' ὅλους.

ΜΠΑΝΙΟ ΠΑΡΦΥΜΕ

Νὰ τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ κάθε γυναῖκα :
Ζητῆστε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιό σας :

2 gr. bromure de potassium
5 gr. de suflate de sodinm
300 gr. de carbonate de sodium anhydre.
8 gr. d'essence de pin sylvestre
2 gr. de fluoresceïne

Ἀνακατῶστε τὶς σκόνες αὐτὲς καὶ θὰ ἔχετε ὑλικὸ γιὰ 6 ἢ 7 μπάνια μυρωδάτα, ποὺ ὡμορφαίνουν τόσο τὸ σῶμα.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ;

ΠΩΣ ΕΠΙΔΡΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΟΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ καὶ οἱ εἰδικοὶ κάθε χώρας ἐξυμνοῦν τὸν μορφωτικὸ ρόλο τοῦ κινηματογράφου. Μᾶς λένε πὼς ὁ κινηματογράφος μᾶς μαθαίνει γεωγραφία καὶ μᾶς ξυπνᾶ τὸν πόθο τῶν ταξειδιῶν. Πολλὲς φορὲς ξέρομε μιὰ χώρα μὲ τοὺς δρόμους καὶ τὰ περιεργά της, σὰν νὰ τὴν κατακτοῦμε: τὸν λιμένα τῆς Ν. Ὑόρκης, τὸ Λονδῖνο, τὸ Παρίσι μὲ τὸν Σηκουάνα, τὸν πύργο τοῦ Ἄιφελ καὶ τὴν Ἁψίδα τοῦ Θριάμβου, τὴν Βιέννη μὲ τὸν Ἅγιο Στέφανο καὶ τὰ πάρκα της, τὴν Βουδαπέστη μὲ τὸν Δούναβι, τὶς γέφυρές της καὶ τοὺς κάμπους της, τοὺς γεμάτους στάχυα.

Ἀκόμα καὶ οἱ συγκεχυμένες ἱστορικές μας ἀναμνήσεις ἀναζωογονοῦνται μὲ τὸν κινηματογράφο καὶ μᾶς μαθαίνει ἀκόμα κι' ἐκεῖνα ποὺ βέβαια δὲν μᾶς διδάσκουν στὸ σχολεῖο.... πόσες γυναῖκες πῆρε ὁ Ἐρρῖκος ὁ 8ος. Ἀκόμα μαθαίνομε πὼς οἱ Γάλλοι ἀγαποῦν τὸ γενάκι καὶ φοροῦν τὰ παράσημά τους καὶ μὲ τὶς πυζάμες, πὼς οἱ Γερμανοὶ ἔχουνε ξυρισμένες κεφαλές, πὼς οἱ Γιαπωνέζοι, ὅσο καὶ νὰ θέλουν νὰ κλεισθοῦν στὰ ἔθιμά των ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθιμα κλπ. Κι' ὕστερα οἱ ὠφέλιμες γνώσεις δὲν σταματοῦν ἐκεῖ: μαθαίνουμε πὼς... φιλοῦν σὲ ὅλο τὸν κόσμο, πὼς κλέβουν, πὼς οἱ γκάγκστερς πετυχαίνουν καὶ... καὶ συνέχεια ἄνευ τέλους.

* * *

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἕνας ρόλος τοῦ κινηματογράφου ποὺ νομίζω δὲν ἐξετάσθηκε ἀρκετά: Ἡ ἐπίδρασίς του ἐπάνω στὸν ἔρωτα. Τὴν ἔλλειψι αὐτὴ ἦρθε νὰ τὴν συμπληρώσῃ ἕνας κύριος Σῆαρ, διευθυντὴς τῶν στούντιο Γουώρνερ Μπρόδερς, μ' ἕνα λόγο ποὺ ἔβγαλε τελευταίως πρὸς τὸ κοινόν :

«Ὁ κινηματογράφος εἶναι, εἶπε, τὸ καλλίτερο καὶ τὸ πρωτοτυπότερο γραφεῖο συνοικεσίων ποὺ φαντάσθηκαν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι. Τὰ φίλμ διατηροῦν ἄσβυστη σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τὴν ἐρωτικὴ φλόγα. Ἀκόμα σὲ ἐποχὴ οἰκονομικῆς κρίσεως, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔχουνε χίλιες δυὸ ἄλλες ἔγνοιες ποὺ τοὺς ἀποτραβοῦν ἀπὸ τὸ γάμο, ἡ ὀθόνη μένει ἡ θεία πρόνοια τοῦ ἔρωτος».

Βέβαια δὲν πρέπει νὰ παρεξηγήσετε τὰ λόγια τοῦ κυρίου Σῆαρ, νομίζοντας πὼς ἐννοεῖ ὅτι τὸ μισοσκόταδο τῆς κινηματογραφικῆς σάλας εὐνοεῖ ὡς κοησφύγετο τοὺς ἐρωτευμένους. Ὤ, ὄχι, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν βρῆ ἐξυπνότερες λύσεις ἐπάνω στὸ σημεῖο αὐτό. Ὥστε, ἂς μείνωμε στὸ πεδίον τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, γιατὶ μόνο περὶ αὐτῶν πρόκειται.

Ἡ Μύρνα Λόυ καὶ ὁ Ζὼρζ Μπρὲντ ὅταν σφιχταγκαλιάζωνται εἶναι τόσο εὐτυχισμένοι, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς τὰ ρίγη περνοῦν στοὺς θεατὰς μαζὶ μ' ἕνα ξύπνημα ὡραῖο τῶν αἰσθημάτων.

Ἀλλά, Θεέ, πόσα λίγα εἶναι τὰ ἔργα ἐκεῖνα ποὺ πράγματι μποροῦν νὰ παρασύρουν τὰ αἰσθήματά μας ἢ τὶς ἰδέες μας; Τὰ περισσότερα φίλμ ἔχουνε σενάρια ἀκατάληπτα, κουτά, ἀψυχολόγητα, γεμάτα παιδαριώδεις τυχαῖες συμπτώσεις, ἢ μερικὰ ἴσως σωματικὰ ξυπνήματα στιγμιαῖα.

Τί νὰ μιμηθοῦν καὶ ἀπὸ τί νὰ ἐπηρεασθοῦν; Μήπως ἀπὸ τὸ αἰώνιο ρωμάντσο τοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ συνάντησε μιὰν ἰνκόγνιτο πριγκήπισσα ἢ τῆς δακτυλογράφου ποὺ πῆρε τὸν προϊστάμενό της; Κι' ὕστερα ἐκεῖνες οἱ κοινὲς πίκρες: ἕνας πατέρας γκρινιάρης ποὺ ἀντιτίθεται στὶς πιὸ ἱερὲς ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες τῶν ἐρωτευμένων, ἕνας ζηλότυπος φίλος ποὺ στήνει παγίδες, ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας καὶ «αἱ παραδόσεις της», ἡ τίμια φτώχεια ἀπέναντι στὸν πλοῦτο ποὺ τυφλώνει κλπ. κλπ.

Γνωστὸν βέβαια πὼς πάντοτε ὅλα τελειώνουν ὡραῖα καὶ κάνουν γάμους καὶ χαρές... Ἀλλὰ πολὺς θόρυβος γιὰ τὸ τίποτε. Τόσα κοκτέϊλ δακρύων δὲν νομίζω πὼς εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ κεντήσουν τὴν ὄρεξί μας ἢ νὰ θέσουν σὲ κίνησι τὴν καρδιά μας

Ἴσως καὶ νὰ γελιόμαστε. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα μὲ τὸ ἑξῆς πρωτότυπο θέμα: «Ὁ κινηματογράφος ἐπηρέασε τὴν ἐρωτική σας ζωή;» Ἡ «Γυναῖκα» θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ διαβάσῃ τὶς γνῶμες τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν της.

* * *

Ὡστόσο εἶναι καταφανὴς ἡ τάσις τοῦ κινηματογράφου σήμερα νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς γνωστοὺς δρόμους τῶν ἐρωτικῶν ὑποθέσεων, ἀναζητῶντας κάτι νέο.

Οἱ Ἀμερικανοὶ πᾶνε νὰ ἀνεβάσουν μιὰ χαριτωμένη ἱστορία τοῦ Μὰρκ Τουαίν, ποὺ παίζεται ἀπὸ δυὸ θαυμάσια ἀγόρια, δίδυμα, ἕνδεκα ἐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἀπέχουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν περίοδο τῶν... σεισμῶν τῆς καρδίας !

Ἐπίσης τὸ νέο ἔργο τοῦ Κίπλιγκ ποὺ ἀνεβάστηκε: «Ὁ θαρραλέος καπετάνιος», δείχνει τὴν ἐπικὴ ἱστορία τῆς θάλασσας μὲ τοὺς θυμοὺς καὶ τὶς ἀνείπωτες ὠμορφιές της... ἀλλὰ ρόλος γυναικεῖος δὲν ὑπάρχει.

Ὥστε λέτε οἱ νέες τάσεις τοῦ κινηματογράφου νὰ ἀποδείχνουν πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ ἔρωτας ;

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

— Ἡ Μάρλεν Ντίτριχ μιλεῖ γιὰ τὸν σύζυγό της

ΕΙΝΕ γωστὸ πὼς ἡ Μάρλεν Ντίτριχ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν σύζυγο της: Ἡ ἰδιωτική της ζωή, ἔλεγε, δὲν ἐνδιαφέρει τὸ κοινόν.

Ἀλλὰ τὸ κοινὸν ὡς τόσο ἐνδιαφέρεται καὶ βρίσκει παράδοξη τὴ χωριστὴ ζωὴ τῆς Μάρλεν στὸ Χόλλυγουντ—ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἤδη—καὶ τοῦ συζύγου της Ρούντολφ Ζάϊμπερ στὸ Παρίσι. Τελευταῖα μάλιστα κυκλοφόρησαν διάφορες διαδόσεις περὶ ἐπικειμένου διαζυγίου ,εἶνε δὲ ἐξ ἄλλου γνωστὲς οἱ κακογλωσσιὲς σχετικὰ μὲ τὶς σχέσεις τῆς Μάρλεν μὲ τὸν σκηνοθέτη της Γιόζεφ Στέρνμπεργκ.

Ἔτσι ἡ Μάρλεν ἀναγκάσθηκε νὰ μιλήσῃ: «Ὁ λόγος ποὺ ζοῦμε χωρισμένοι μὲ τὸν σύζυγό μου εἶνε ἁπλούστατος: Ἡ ἐργασία του τὸν κρατεῖ στὸ Παρίσι, ὅπου ἀσχολεῖται μὲ τὸ «ντουμπλὰζ» τῶν ταινιῶν τῆς Παραμάουντ. Ὁ σύζυγός μου εἶνε τέλειος σύζυγος καὶ τέλειος πατέρας. Οἱ διαδόσεις περὶ διαζυγίου εἶνε ἐντελῶς ἀστήρικτες».

Ἡ Μάρλεν ἐγνώρισε τὸν Ζάϊμπερ πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν σ' ἕνα στούντιο τοῦ Βερολίνου, ὅπου ἐκείνη ἔπαιζε γιὰ πρώτη φορά. Ἐκεῖνος ἦταν βοηθὸς τοῦ σκηνοθέτου. Ἐντὸς ὀλίγου παντρεύθηκαν. Ἡ Μάρλεν ἦταν τότε δέκα ὀκτὼ ἐτῶν. Μετὰ δύο ἔτη ἐγεννήθη ἡ κόρη των Μαρία.

Ἡ Μάρλεν μίλησε ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν Στέρνμπεργκ. Βεβαιώνει πὼς οἱ σχέσεις τοῦ συζύγου της μὲ τὸν Γιόζεφ εἶνε οἱ πιὸ φιλικές.

«Ἀκόμα — εἶπε—ὅταν ὁ Στέρνμπεργκ πέρυσι ἠναγκάσθη νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐγχείρησι στὸ Λονδῖνο, ὁ σύζυγός μου τὸν συνώδευσε στὸ νοσοκομεῖο κι' ἔμεινε στὸ πλευρό του καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀσθενείας του».

— Ὁ πλέον ἄτυχος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου

Ο ΠΛΕΟΝ ἄτυχος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Τζαίημς Γκῆλαν, ὅστις σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Αἰρσάερ παρὰ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Ὁ Γκῆλαν ἐντὸς τριάκοντα πέντε ἐτῶν ὑπέστη διακόσια ἀτυχήματα. Διὰ νὰ τὰ ἀφηγηθῇ διὰ τοῦ ραδιοφώνου ὅταν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ νοσοκομείου, μία ραδιοφωνικὴ Ἑταιρεία τοῦ προσέφερε δέκα χιλιάδες δολλάρια. «Ἐλπίζω καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ κοροϊδέψω τὸν θάνατον», εἶπεν ὁ Γκῆλαν, ἀκούων τὴν πρότασιν τῆς ἀμοιβῆς. Σήμερον ὁ Γκῆλαν, ὅστις εἶνε 62 ἐτῶν καὶ γεωργὸς τὸ ἐπάγγελμα, εὑρίσκεται εἰς τὸ νοσοκομεῖον διότι παρεσύρθη ὑπὸ αὐτοκινήτου. Τὰ τραύματά του εἶνε τόσον σοβαρά, ὥστε δὲν ὑπάρχει—παρὰ τὴν αἰσιοδοξίαν του—μεγάλη ἐλπὶς διασώσεώς του. Ἐκ τῶν σοβαρωτέρων ἀτυχημάτων του εἶνε τὸ τοῦ 1931, κατόπιν τοῦ ὁποίου τοῦ ἀπέκοψαν τὸν δεξιὸν πόδα, καὶ τὸ ἀτύχημα τὸ ὁποῖον τοῦ συνέβη τὸ 1928, ὁπότε ἐθραύσθησαν καὶ οἱ δύο του βραχίονες. Τὸ 1926 εὑρίσκετο ἀσθενὴς εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ οἱ ἰατροὶ συνέστησαν μετάγγισιν αἵματος. Ἀλλὰ ἐκ λάθους ἀντὶ νὰ δώσουν αἷμα εἰς αὐτὸν τοῦ ἀφήρεσαν διὰ νὰ τὸ δώσουν εἰς ἕνα ἄλλον ἀσθενῆ, τοῦ ὁποίου ἡ κλίνη εὑρίσκετο παραπλεύρως τῆς ἰδικῆς του!

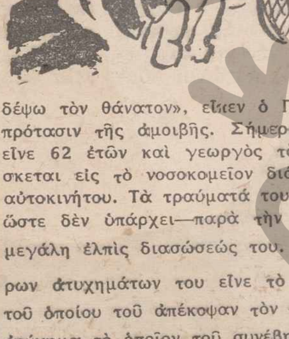

— Ὁ πλοῦτος τῶν προσκεκλημένων

ΟΙ ΓΑΜΟΙ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ρούσβελτ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ντουπὸν, κόρης ἑνὸς τῶν πλουσιωτέρων Ἀμερικανῶν βιομηχάνων, καὶ οἵτινες ἐστοίχισαν, κατὰ τὰ ἀγγλικὰ φύλλα, δέκα χιλιάδες λίρες, προεκάλεσαν τὴν συγκέντρωσιν τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας τοῦ πλούτου εἰς Γουΐλμιγκτον, ὅπου ἐτελέσθησαν. Ὁ πλοῦτος, τὸν ὁποῖον συνεκέντρωνον οἱ προσκεκλημένοι, ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνει τὸ ἓν τρίτον τοῦ παγκοσμίου ἰδιωτικοῦ πλούτου. Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ὑπῆρξεν ἁπλουστάτη καὶ ἐγένετο εἰς ἕνα μικρὸν ναὸν τῆς πόλεως. Διὰ τὴν διαμονὴν τῶν προσκεκλημένων του ὁ πατὴρ τῆς νύμφης διέθεσε δώδεκα ἐπαύλεις ,τὰς ὁποίας ἠγόρασε τὰς παραμονὰς τῶν γάμων, καὶ τὰ δύο μεγαλείτερα ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως.

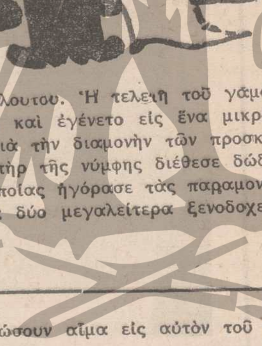

— Ἡ ἰδεώδης σύζυγος κατὰ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ

Ὁ ΚΛΑΡΚ Γκαίμπλ, ποὺ εἶνε ὁ πιὸ δημοφιλὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρσενικοῦ «σὲξ-ἀππὴλ» στὴν ὀθόνη, σὲ μιὰ συνέντευξί του μ' ἕνα Γάλλο δημοσιογράφο ὡμίλησε σχετικὰ μὲ τὸ ἰδεῶδες τῆς συζύγου ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ νυμφευθῇ:

«Πρέπει νὰ εἶνε σύντροφος τοῦ συζύγου της καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὰ πράγματα ποὺ ἀγαπᾷ κι' αὐτός.

»Πρέπει νἆναι εὔθυμη καὶ νὰ ξέρῃ νὰ γελᾷ.

»Δὲν πρέπει νὰ γκρινιάζῃ γιὰ τὴ στάχτη τῶν τσιγάρων ποὺ θὰ βρίσκῃ στὰ ἔπιπλα ἢ στὸ πάτωμα κι' οὔτε γιὰ τὰ ροῦχα ποὺ θὰ βρίσκῃ πεταγμένα κατάχαμα.

»Πρέπει νὰ ξέρῃ τὰ φαγητὰ ποὺ προτιμᾷ ὁ σύζυγός της καὶ νὰ τοῦ τὰ σερβίρῃ τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

»Δὲν πρέπει νὰ γκρινιάζῃ ἂν ὁ σύζυγός της τῆς φέρνῃ προσκεκλημένους στὸ γεῦμα χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ.

»Πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ συμμερίζεται τὶς οἰκονομικές του ζημίες καὶ τὶς ἀποτυχίες του, χωρὶς νὰ τοῦ κάνῃ παρατηρήσεις καὶ χωρὶς νὰ παίρνῃ ὕφος μάρτυρος.

»Τέλος πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ ντύνεται ἔτσι, ὥστε νὰ τὴν θαυμάζουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνδρες, πρᾶγμα ποὺ κολακεύει τὸν σύζυγο».

Στό πρῶτο ραντεβοῦ!

Τί πρέπει νά κάνωμε καί τί νά μήν κάνωμε

ΕΙΝΑΙ ἕνα μυστήριο, συχνά θλιβερό μυστήριο πού βαραίνει τήν ζωή μας: Περνοῦμε μιά βραδυά εὐχάριστη μ' ἕνα ἄνδρα — σχεδόν ἄγνωστο — ἕνα ἄνδρα πού μᾶς ἄρεσε ἐξαιρετικά καί πού θά ἠθέλαμε νά ξαναϊδοῦμε, νά ἀποκτήσωμε ἴσως τή φιλία του. Καί ὅμως ἀνεξήγητα ἐκεῖνος δέν ἐμφανίζεται πιά, μᾶς ἀποφεύγει, τόν χάνομε, μᾶς ἀφίνει πρίν μᾶς καλογνωρίσῃ. Γιατί; Ἰδού μερικές ἀπαντήσεις ἀπό τό Χόλλυγουντ καί τό Παρίσι. Διάσημες βεντέττες πού κατέχουν τέλεια τήν τέχνη τοῦ ν' ἀρέσουν, σᾶς ἐμπιστεύονται τίς γνῶμες των γιά τό πρόβλημα τοῦ πρώτου «ραντεβοῦ».

—Ἤμουν δέκα πέντε ἐτῶν, διηγεῖται ἡ Λορέττα Γιοῦγκ, ὅταν ἕνας νέος μέ συνώδευσε στό χορό τῶν φοιτητῶν. Ὁ πρῶτος μου χορός! Ἤμουν ἐνθουσιασμένη. Πέρασα μαζί μέ τόν Τέντ μιά ἀξέχαστη βραδυά. Νόμισα πώς τόν εἶχα κατακτήσει. Δέν ξαναφάνηκε πιά. Στήν ἀρχή ἤμουν θυμωμένη, ἔπειτα λυπημένη, ἔπειτα ἀνήσυχη.

Δέν εἶχα τή λύσι τοῦ αἰνίγματος παρά δυό χρόνια ἀργότερα :

«Ἀγαπητή μου, μοῦ εἶπε ὁ Τέντ ὅταν τόν συνήντησα τυχαίως, μ' ἐκάνατε νά σᾶς περιμένω μιά ὁλόκληρη ὥρα στό σαλόνι σας».

Μέ τήν ἐπιθυμία μου νά εἶμαι ὡραία, εἶχα χάσει τήν φιλία τοῦ Τέντ. Ἔτσι συνεπέρανα πώς εἶναι καλλίτερα νά μήν εἶναι καί τόσο τέλειες οἱ μποῦκλες μου παρά νά —κάνω νά περιμένῃ ὁ σύντροφος τῆς ἐκλογῆς μου. Μή μέ μιμηθῆτε λοιπόν ἔτσι ὅπως ἤμουνα κοριτσάκι, προσπαθῆστε νά εἶσθε ἀκριβεῖς!».

Ἡ Μύριαμ Χόπκινς εἶχε κι' αὐτή μιά ἀτυχῆ περιπέτεια :

— Μόλις εἶχα φθάσει στή Νέα Ὑόρκη. Εἶχα ἀρχίσει νά «γυρίζω» καί παράγγειλα τό πρῶτο μου μεγάλο βραδυνό φόρεμα. Ἦταν θαῦμα! Ποθοῦσα τόσο νά τό ἐπιδείξω! Ἕνας νέος πού εἶχα γνωρίσει μιά φορά σ' ἕνα φιλικό σπίτι μ' ἐπαρεκάλεσε νά περάσω μαζύ του μιά βραδυά. Ἦλθε, ἐρώτησε τίς προτιμήσεις μου, ἐγώ ἐδήλωσα πώς θά ἤθελα νά πάω στό Σεντράλ Πάρκ, ἕνα ἀπό τά πιό «σίκ» κέντρα τοῦ Μπροντγουαίη. Πήγαμε πραγματικῶς, ἀλλά δέν ξαναεῖδα ποτέ πιά τόν καβαλλιέρο μου.

Ἄν μιά γυναῖκα θέλει νά κρατήσῃ ἕνα ἄνδρα, πρέπει, χωρίς νά φανῇ, ν' ἀφήσῃ σ' αὐτόν τήν ἐκλογή τῆς διασκεδάσεως. Ἄς περιμένῃ νά ἐπιβάλῃ ἀργότερα μέ γλυκύτητα, τόν χαρακτῆρα καί τίς ἐπιθυμίες της».

Ἡ Καρόλ Λομπάρντ προτιμᾶ μιά ψυχολογική μέθοδο :

— Κάθε φορά πού σᾶς συμβαίνει νά περάσετε μ' ἕνα ἄνδρα τίς ὧρες ἑνός πρώτου «ραντεβοῦ», λέει, σωπαίνετε καί ἀκοῦτε. Ὁ ἄνδρας ἀρέσκεται νά μιλάῃ γιά τίς ὑποθέσεις του. Ἀκόμα κι' ἄν σᾶς πλήττῃ, προσπαθῆστε νά εἶσθε κοντά του τέλεια ἀκροάτρια, νά δείξετε ἐνδιαφέρον καί συμπάθεια γιά ὅσα σᾶς λέει».

Ἡ Μαρσέλ Σαντάλ, διάσημη τόσο γιά τήν ὠμορφιά της ὅσο καί γιά τό πνεῦμα της, συνιστᾶ :

—Πρέπει νά ξέρετε ν' ἀκοῦτε, ναί. Στό πρῶτο ραντεβοῦ, ἄν θέλετε νά κερδίσετε τή φιλία ἑνός ἀνδρός, (δέν μιλῶ γιά τόν ἔρωτα πού οἱ ἀπαιτήσεις του εἶναι πολύ διαφορετικές) πρέπει νά εἶσθε εὔθυμες, ἀμέριμνες, γεμᾶτες ζωή».

Ἡ Φλορέλλ δέν ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στήν κατάκτησι μόνο τῆς φιλίας καί συνιστᾶ μιά στρατηγικότητα ἀντάξια ἡρωΐδος τοῦ παρελθόνος αἰῶνος :

—Νομίζω πώς μιά γυναῖκα, στό πρῶτο ραντεβοῦ, πρέπει νἆναι πάντα κοκέττα. Πρέπει πρό παντός ἕνας ἄνδρας νά αἰσθανθῇ κοντά του, ἀμέσως, μιά ὕπαρξι εὔθραυστη, διαφορετική, πολύτιμη, γεμάτη ἀπό χίλιες περιπαθεῖς ἀδυναμίες.

ΠΟΙΕΣ ΜΑΣ ΝΤΥΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ...

Η ΜΟΔΑ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΒΛΕΠΟΥΝ

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΟΙ "ΜΑΙΤΡ,, ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΠΕΝΤΕ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΡΘΡΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἡ «Γυναῖκα» ἔχει τήν ἐξαιρετική εὐχαρίστησι νά παρουσιάσῃ σήμερα πέντε ἄρθρα τῶν μεγαλειτέρων μαῖτρ τῆς μόδας. Τό γυναικεῖο μας ἀναγνωστικό κοινό ἀναμφιβόλως θά ἔχῃ ὅλη τήν περιέργεια νά δῇ πῶς σκέπτονται καί πῶς δημιουργοῦν τήν μόδα οἱ καλλιτέχνιδες αὐτές τῆς ραπτικῆς. Σέ λίγο θά ἀρχίσουν οἱ ἀνησυχίες μας γιά τό πῶς θά ντυθοῦμε τόν χειμῶνα, θ' ἀκούσωμε νά μιλοῦν γιά νέα στύλ, γιά νέες τεχνοτροπίες πού ἔρχονται σάν προστάγματα ἀπό τό Παρίσι καί τά ἐκτελεῖ διεθνῶς ὅλος σχεδόν ὁ θηλυκός πληθυσμός τῆς γῆς. Νά λοιπόν ποιές εἶναι καί πῶς σκέπτονται οἱ ἰσχυρές αὐτές γυναικεῖες προσωπικότητες πού ἄγουν καί φέρουν τά γοῦστα μας, τά λεπτά μας καί πολλές φορές τήν ἡσυχία καί τήν εὐτυχία μας. Γιά ἕνα μοντέλλο τῆς Λανβέν ἤ τῆς Μάγγυ Ρούφ καί τί δέν θἄδινε μιά κοκέττα ;

Ἡ θηλυκότητα

ΤΗΣ ΜΑΓΓΥ ΡΟΥΦ

Θηλυκότητα ! Λέξις πού τόσο λησμονεῖται, λέξις τόσο ἐπικίνδυνη πού κάνει τήν μοντέρνα γυναῖκα νά λυγᾷ, λέξις ὡστόσο μαγική !

Μιά παροδική τάσις θέλησε γιά λίγο νά ντύσῃ τίς γυναῖκες σάν «ἄνδρες». Ἴσως γιά νά ἐκδικηθοῦν πού ἐπί αἰῶνες μέναν κλεισμένες στούς γυναικωνίτες, ἴσως ἀπό αἴσθημα ἀπελευθερωτικό, ἐπαναστατικό, ἐπιθυμία ὁλοκληρωτικῆς ἀλλαγῆς... Καί πίστεψαν πώς αὐτό θά διαρκοῦσε, πώς αὐτό ἦταν ἡ νέα μορφή ντυσίματος πού θά συνώδευε τήν νέα ζωή. Πλάνη στιγμιαία πού τίς ἔκανε νά ξεχνοῦν κάτι πού μόνο αὐτές κατέχουν, κάτι τό προαιώνιο, πού θριάμβευσε, ἀνίκητο διά μέσου τῶν αἰώνων...

Λένε πώς τό νά μιμεῖται κανείς τόν ἄνδρα, αὐτό δίνει νεανικότητα.... ἴσως. Ἐγώ ὅμως πιστεύω μέ τήν ἀγιάτρευτη ἐπιμονή μου, ὅτι εἶναι πιθανόν νά συμφιλιώσῃ κανείς τίς δύο αὐτές τάσεις. Νά δώσῃ στήν σιλουέττα τοῦ νέου ἀγοριοῦ, πού θέλομε νά μιμηθοῦμε, μιάν ζηλευτή, περίλαμπρη θηλυκότητα. Μπορεῖ νά ἐργάζεται κανείς σάν ἄνδρας, νά συζητῇ σάν κι' αὐτόν, χωρίς νά ἔχῃ σκοτώσει μέσα του τήν γλύκα, τήν τρυφερότητα, τήν κομψότητα, χάρες γυναικεῖες, μοναδικά μας προνόμια.

Κι' ἐκεῖ νομίζω ὑπάρχει ὅλη ἡ τέχνη τῶν ἀντιθέσεων, ἡ ἔκφρασις μιᾶς φυσικῆς εὐγένειας καί ἑνός ἀληθινοῦ βάθους. Ἐκεῖ ἔγκειται τό μυστικό τῆς γοητείας τῶν μοντέρνων φουστανιῶν : Ὀφείλουν, ἀφήνοντας στήν γυναῖκα ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων, νά μήν τῆς γίνωνται ποτέ ἐμπόδιο, φυλακή, τυραννία καί ὅμως νά ἔχουν χαρακτῆρα καλλιτεχνικόν καί προσωπικότητα. Ὀφείλουν νά τονίζουν τήν νεότητα καί ἐν ἀνάγκῃ νά τήν μακραίνουν, διατηρῶντας τόν γυναικεῖο χαρακτῆρα καί τήν ἀσυζητητί του κομψότητα.

«... Τό ντραπέ ντύνει καί γυμνώνει, χωρίς ν' ἀγνοῆ καμμιά πλαστική τελειότητα...» (Μοντέλλο τῆς Alix)

Μπορεῖ νά εἶναι τά φουστάνια αὐτά γυμνά, ξηρά, σκληρά στήν ἀνάγκη, ἀλλά σέ καμμιά περίπτωσι δέν πρέπει νά κάνουν νά λησμονῆται ὅτι ἐκείνη πού τίς φορεῖ εἶναι μιά γυναῖκα, ἕνα ὄν λεπτό, πολύτιμο, χαριτωμένο.

Ἡ μοντέρνα ζωή κάθε μέρα ὅλο καί κάτι μᾶς ἀφαιρεῖ ἀπό τήν χάρι τῆς ποιήσεως. Ζοῦμε σ' ενα τοπεῖο ἐργοστασίων, σ' ἕνα σύμπαν μηχανοποιημένο, γεμάτο σίδερα καί ἀφίσες. Ἄς μείνῃ τοὐλάχιστον ὤμορφη ἡ γυναῖκα, εἶναι κι' αὐτός ἕνας προορισμός της, μιά προαιώνια παράδοσι πού τήν σταθεροποίησαν οἱ τέχνες γιατί εἶναι ἀληθινή.

Πρός Θεοῦ ἄς διατηρήσωμε τήν θηλυκότητά μας στό ντύσιμο !

Χάρις σ' αὐτήν οἱ γυναῖκες ἐγοήτευσαν σέ ὅλους τούς αἰῶνες, ἔσπειραν εὐτυχίας χαμόγελα, παρηγόρησαν, ἀναφτέρωσαν, ἐνέπνευσαν, γι' αὐτές χύθηκε αἷμα, δάκρυα, γράφηκαν στίχοι, μουσική. Ἡ θηλυκότητα, μά ναί, εἶναι λίγο ἡ ψυχή μας...

MAGGY ROUFF

Ἁρμονία καί κίνησις

ΤΗΣ ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΒΙΟΝΝΕ

Τό νά ξέρῃς νά ντύσῃς μιά γυναῖκα δέν εἶναι τέχνη ἐπιπόλαια : ἐγγίζει στούς κόσμους τῆς ὠμορφιᾶς καί στόν ὑψηλό της αὐτόν προορισμό ὀφείλει νά ὑπακούσῃ σέ νόμους θεϊκούς καί βαθεῖς. Τελευταῖο ἀπομεινάρι τῆς μαγείας στή ζωή ἡ γυναικεία τουαλέττα, προσφέρει στήν δημιουργό τῆς μόδας, πηγές ἀνεξάντλητες, ἀπό τίς ὁποῖες θά πάρῃ : φόρμα, ὕφασμα, στολίδια, γιά νά δώσῃ τό καλλιτέχνημά της.

Ἡ δημιουργός τῆς μόδας βλέπει γύρω της σχήματα, χρώματα, τόνους, γραμμές. Καί τό πιό σπουδαῖο εἶναι νά μείνῃ ἀνεπηρέαστη, μέ διαύγεια στό μυαλό, στό μάτι καί στό χέρι, ὥστε ἡ ἐκλογή της νά γίνῃ μέ πρωτοτυπία καί τό δημιούργημά της νά μήν ξεφεύγῃ ἀπό τήν κλασσική σοφία, σεβόμενον τήν φυσική ὠμορφιά τοῦ κορμιοῦ, τήν ἁρμονία του καί τίς διαστάσεις του. Αὐτό εἶναι τό δυσκολώτερο ἰδεῶδες.

Ἡ ραπτική ἔχει μεγάλη σχέσι μέ τήν γλυπτική. Ἡ δημιουργός τῶν μοντέλλων πρέπει νά ξέρῃ καλή ἀνατομία, πρέπει νά ξέρῃ νά τραβᾷ τήν προσοχή σέ ὅ,τι ὤμορφο, γοητευτικό, μοναδικό ἔχει ἡ γυναῖκα. Ἀπό τήν ἕνωσι ὅλων αὐτῶν γεννιέται ἡ θεία ἁρμονία.

Ἡ ὠμορφιά δέν εἶναι στατική, ἡ κίνησις τῆς δίνει ζωή καί φτερά....

Μιά ράφτρα δέν ντύνει μιάν ὄρθια ἤ μιά καθιστή γυναῖκα, ντύνει ἕνα ὄν πού κινεῖται, πού ἀλλάζει θέσι μέ εὐκινησία, πού θέλει κάθε κίνησί της νά εἶναι εὔκολη, ρυθμική.

Καί ἐξ ἄλλου τό γυναικεῖο σῶμα δέν εἶναι τό μόνο στοιχεῖο πού πρέπει νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Τό ὕφασμα ἔχει κ' αὐτό τήν δική του ζωή, τίς δικές του ἀπαιτήσεις. Στήν ράφτρα ἔγκειται νά βρῇ τήν λεπτή σύνδεσι μεταξύ ὑφάσματος καί σώματος καί νά τήν πραγματοποιήσῃ.

Ἡ κυριαρχική ἰδιότητα μιᾶς τουαλέττας εἶναι ἡ ἁρμονία, ἡ ὁποία ἁρμονία ποτέ δέν γεννιέται ἀπό τίς ἀπότομες συγκρούσεις. Χρειάζεται τό πιό δύσκολο τῶν πραγμάτων : ὁ συνδυασμός τῶν χρωμάτων. Ἡ γνησιότης τοῦ μονόχρωμου εἶναι μοναδική καί μπορεῖ κανείς νά τό μεταχειριστῇ σέ γκάμες ἀπεριόριστες.

Τό μάτι πρέπει νά βρίσκῃ στό φουστάνι μία ξεκούρασι καί μιά χαρά καί τό πνεῦμα τό ἴδιο νά χαίρεται καλλιτεχνικές χαρές. Μόνο τό ντύσιμο μέσα στό ὁποῖο ἡ γυναῖκα αἰσθάνεται πώς αὐξάνει ἡ ὠμορφιά της καί οἱ γοητεῖες της, πώς εἶναι τό σοφό στήριγμα τῆς φυσικῆς καλλονῆς της, ἐκτελεῖ ἀληθινά τόν προορισμό του.

M. VIONNET

Τά ντραπέ

ΤΗΣ ALIX

Ἀγαπῶ τά ντραπέ, ὅπως ἀγαπῶ κάθε τί πού μοῦ δίνει τήν δυνατότητα νά δημιουργήσω ἐλεύθερα καί νά μεταχειριστῶ τό ὕφασμα μέ ρυθμό, ὅπως ἀκριβῶς ὁ μουσικός κάνει τόν ἦχο μουσική....

Ἀρχίζει κανείς ἀπό κάπου, βρίσκει τά μυστικά τοῦ ὑφάσματος, τά καπρίτσια του, τό κάνει νά γλυστρᾷ, νά ξεφεύγῃ, νά διπλώνεται καί νά ξαναπέφτῃ μέ μιά ὠμορφιά γλυπτική. Εἶναι ἕνα παιχνίδι ὑπέροχο !

Πάντοτε θαύμαζα τήν τέχνη τῶν ραφιναρισμένων ἐκείνων ἀρχαίων Ἑλληνίδων πού ἤξεραν νά ντραπάρουν τούς χιτῶνες καί τά πέπλα μέ τόσο γοῦστο, μέ τέτια ἀθάνατη τέχνη, μέ τέτιους νόμους μυστικούς. Γιατί τό ντραπέ δέν ἔχει μιά τεχνική πού μπορεῖ κανείς νά τήν μιμηθῇ. Τό ντραπέ εἶναι κάτι πού ζῇ μόλις βγῇ ἀπό τά χέρια τοῦ τεχνίτη. Σύμφωνα μέ τό σῶμα τῆς γυναίκας, μέ τήν στάσι της, μέ τόν ἐσωτερικό ρυθμό καί τίς κινήσεις της (διαφορετικές γιά κάθε πρόσωπο) δίνετε στίς πτυχές μιά νέα κατεύθυνσι : κάνετε νά ξεκινοῦν ἀπό ψηλότερα ἕνα γκρούπ πτυχῶν ἤ χαμηλότερα, ἐκεῖ ἀφήνετε ἐλεύθερους τούς ὤμους, ἀλλοῦ τούς δένετε, πότε σφίγγετε τήν μέσῃ, πότε μακραίνετε τόν κορμό...

Ἔχω τήν ἐντύπωσι πώς τίποτα δέν ἀναδείχνει περισσότερο τήν γυναικεία ὠμορφιά ἀπό τό στύλ αὐτό πού μεταχειρίζεται τήν γυμνότητα μέ τόση δεξιοτεχνία. Τό ντραπέ ντύνει καί γυμνώνει, χωρίς νά ἀγνοῇ καμμιά πλαστική τελειότητα. Εἶνε τό στύλ ἐκεῖνο πού τονίζει τίς γυναικεῖες χάρες σέ ὁποιαδήποτε μορφή κι' ἄν τίς βρῇ.

Ἡ γυναῖκα γιά νά εἶναι ἄξια τοῦ ὀνόματος πού φέρει πρέπει νά ἔχῃ γλύκα, ἁρμονία στίς γραμμές καί στούς ὄγκους.

Ἕνα τελευταῖο σημεῖο τό ὁποῖον θά ἤθελα νά τονίσω : μήν νομίσετε πώς ἐμπνέομαι καί θέλω νά ξαναναστήσω τήν τάδε ἤ δεῖνα ἐποχή, τήν Αἴγυπτο, τήν Ἑλλάδα ἤ τήν Ἀναγέννησι. Τό ὅτι βέβαια μελέτησα βαθειά τά ντραπέ τῶν ἀγαλμάτων καί ὅτι λατρεύω τήν ἀρχαία τέχνη δέν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ὅταν ὅμως ἐργάζομαι γιά σήμερα, δέν τά σκέπτομαι καθόλου. Ἕνα μοντέρνο φουστάνι δέν εἶναι οὔτε κοστοῦμι θεάτρου, οὔτε ἀρχαιολογική ἀναπαράστασις. Καμωμένο ἐπάνω σέ γυναῖκες γιά γυναῖκες τοῦ σήμερα τά ντραπέ μου πού ἀγαπήθηκαν τόσο πολύ εἶναι σημερινά, σύγχρονα.

ALIX

Τό στύλ

ΤΗΣ ΛΑΝΒΕΝ

Δέν ξέρω γιατί ὁ κόσμος μιλᾶ τόσο γιά τό «στύλ Λανβέν». Ποτέ μου δέν στάθηκα σ' ἕνα εἶδος, ποτέ δέν ζήτησα νά βρῶ καί νά τονίσω κάτι, νά τό κάνω εἶδος μου καί νά σταματήσω. Ἀντίθετα, κάθε ἐποχή προσπαθῶ νά συλλάβω ὅτι ὑπάρχει διάχυτο στήν ἀτμόσφαιρα, ὅ,τι τά γεγονότα σκόρπισαν κι' ἀπ' αὐτό μέ τήν βοήθεια τῆς προσωπικῆς μου συλλήψεως νά πραγματοποιήσω ἕνα ἰδεῶδες περαστικό.

Μιά δημιουργία δέν μπορεῖ παρά νά ἀντανακλᾷ μοιραῖα ὅλα τά καλλιτεχνικά σχήματα πού ἀποθηκεύσαμε μέσα στήν μνήμη μας, τά πιό ζωντανά, τά πιό νέα, τά πιό περίεργα.

Χωρίς νά ὑποτάσσωμαι σέ μιά ἰδέα προκαθωρισμένη, ἐπιστεύομαι στό ἔνστικτό μου καί ἀφήνομαι στήν ἔμπνευσί μου. Ἀγαπῶ τό μέτρο, ἀλλά δέν ἀποκλείω καί τήν ἔξαρσι. Φοβοῦμαι τήν φτώχια τῆς γραμμῆς καί τήν ξηρότητα, ὅπως φοβοῦμαι τήν βαρειά κουτή ἐπίδειξι.

Καί ἀκριβῶς γιατί τό μέτρο μοῦ φαίνεται τόσο ἀναγκαῖο, γι' αὐτό ἀντιδρῶ στήν «ἀνδρικοποίησι» τῆς γυναίκας, ἀναζητῶντας μέ τήν ποικιλία τῆς φόρμας, ὅλο καί νέες λεπτομέρειες πού προσθέτουν χάρι καί θηλυκότητα. Αὐτό δέν μ' ἐμποδίζει νά συλλαμβάνω ὡραῖα ἀνσάμπλ ἐντελῶς σπόρ πού εἶναι κατάλληλα γιά τίς ἀπότομες κινήσεις καί τά σπόρ, τῶν σημερινῶν γυναικῶν πού δέν ζοῦν μόνο στά σαλόνια, ἀλλά καί στήν ζωή, στόν δρόμο, στήν ἀγορά, στίς ἐξοχές.

Θαυμάζω πολύ τήν ζωή καί τήν κίνησι καί δέν θά θυσίαζα ποτέ γιά χατῆρι «τοῦ φουστανιοῦ» οὔτε τίς ζύπ - κυλότ, οὔτε τά τόσα ἄλλα πρακτικά σπόρ φουστανάκια.

Ἐάν μέσα στίς δημιουργίες μου, ξεχωρίζουν οἱ ἄλλοι ἕνα εἰδικό στύλ δέν εἶναι οὔτε θεληματικό, οὔτε προδιαγεγραμμένο.

Κάθε δημιούργημα βέβαια ἔχει τόν χαρακτῆρα του, χαρακτῆρα πού βγαίνει ἀσυνείδητα ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ δημιουργοῦ.

Ὅλες οἱ ἐξωτερικές ἐντυπώσεις ἤ χρῶμα εἶναι ἤ σχῆμα μεταβάλλονται καί κατεργάζονται μέσα στό μυαλό τοῦ καλλιτέχνη, ὁ ὁποῖος τά μεταβάλλει καί τά προσαρμόζει σ' ἐκεῖνο πού θέλει νά φέρῃ. Ἡ ἐργασία αὐτή γίνεται τόσο φυσικά πού θἄλεγε κανείς ἐξ ἐνστίκτου.

Ὥστε τό «στύλ Λανβέν» δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρά οἱ μεγάλες γενικές γραμμές πού χαρακτηρίζουν τά μοντέλλα μου, καί πού καλύπτονται ἀπό τόν νέο ρυθμό κάθε ἐποχῆς, ρυθμό πού μόνος του σκοπός εἶναι ἡ ἀνάδειξις τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς.

JEANNE LANVIN

Τό χρῶμα

ΤΟΥ JACQUES WORTH

Ἡ πρώτη ἐρώτησι πού μᾶς ἀποτείνουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά μάθουν ἐκ τῶν προτέρων ποιές νέες τάσεις θά πάρῃ ἡ μόδα εἶναι : «Ποιό χρῶμα θά ὑπερισχύσῃ ;»

Στήν ἐρώτησι αὐτή εἶναι σχεδόν πάντοτε ἀδύνατο νά ἀπαντήσωμε, γιατί τό χρῶμα στή μόδα ἔχει τόσες ποικιλίες ὅσες καί στήν φύσι. Κάθε γυναῖκα προτιμᾶ τό χρῶμα πού τῆς κάνει καί δέν εἶναι καθόλου «ντεμοντέ» ὅταν ξέρει νά ντύνεται μέ κομψότητα.

Μόλις θά μπορούσαμε νά ποῦμε μέ τρόπο συγκεκριμένο ὅτι τό χρῶμα ἐξαρτᾶται ἀπό τά γεγονότα καί ὅτι π.χ. τό πένθος μιᾶς βασιλικῆς Αὐλῆς δημιουργῶντας τήν ἀνάγκη τῶν μώβ καί τῶν γκρί, τείνει νά τά διαδώσῃ παντοῦ.

Ὁ χειμῶνας φέρνει τά σκοῦρα χρώματα, τό καλοκαῖρι τά εὔθυμα, τό φθινόπωρο τά σάν ξεβαμμένα. Ὑπάρχουν χρώματα γιά βράδυ καί χρώματα γιά μέρα. Ἄλλα σβύνουν στά φῶτα καί ἄλλα δανείζονται λάμψι ἀπό τό φῶς τους.

Ἡ ἐκλογή τῶν χρωμάτων πολλές φορές ἐξαρτᾶται ἀπό μιά ἐντύπωσι τῶν ματιῶν, ἀπό μιά ἀνάμνησι...ἀπό τά γιασεμιά, τά ρόδα, τίς δύσεις, τά ποτάμια, τήν πάχνη τῆς αὐγῆς, τίς πανσεδένιες φωτοσκιάσεις τοῦ σούρουπου.

Τό χρῶμα ἔχει σχέσι ἀκόμα μέ τήν ψυχική κατάστασι αὐτοῦ πού τό δημιουργεῖ. Ὕστερα ὑπάρχουν χρώματα ἀπεχθῆ ὄχι μόνο σέ ἀνθρώπους, ἀλλά καί σέ λαούς. Τό πράσινο π.χ. τό ἀποφεύγουν οἱ Ἀγγλο - Σάξωνες μ' ἕνα εἶδος προληπτικοῦ φόβου. Πηγαίνει τό πράσινο στίς ξανθές ; Πηγαίνει στίς μελαχροινές ; Πηγαίνει στίς καστανές ; Διατείνομαι πώς πηγαίνει σέ ὅλες Ἐξ ἄλλου τό πράσινο ὅπως καί κάθε χρῶμα ἔχει ἀτέλειωτη ποικιλία τόνων, ἀπό τό τρυφερό πράσινο ἕως τό «ἐμερόντ». Ὅλα τά χρώματα μποροῦν νά ἐναρμονιστοῦν μέ ὅλα τά δέρματα. Τό χρῶμα κατά βάθος εἶναι σάν μιά ἀνταύγεια τῆς γυναικείας ψυχῆς.

JACQUES WORTH

«... Ἡ μόδα πρέπει νά μή παραμελῇ τήν θηλυκότητα....»
(Μοντέλλο τῆς Μάγγυ Ρούφ)

Ἡ γλῶσσα τῶν ρυτίδων

«Δεῖξε μου τίς ρυτίδες σου καί θά σοῦ πῶ ποιός εἶσαι».

ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ! Ποιό μαρτύριο γιά τήν ἀνθρωπότητα ! Κάποιος σατυρικός εἶπε πώς ἀποτελοῦσαν μιά ἀπό τίς ἑπτά πληγές τοῦ Φαραώ, πρᾶγμα πού μπορεῖ ἴσως νά θεωρηθῇ ὡς ὑπερβολή. Τό βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἐβασάνιζαν ἀπό καταβολῆς κόσμου τό ἀνθρώπινον γένος καί θά τό βασανίζουν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἕνας Αὐστριακός ἐπιστήμων, ὅμως, σ'ἕνα ἄρθρο του πού ἐδημοσίευσε τελευταῖα, παρατηρεῖ ὅτι κάνουμε μεγάλη κατάχρησι τοῦ ὅρου αὐτοῦ. Καί προτείνει ὅτι πρέπει νά διακρίνωμε τίς κυρίως ρυτίδες, πού ἔρχονται μέ τήν ἡλικία, ἐφ' ὅσον τό δέρμα χάνει τήν ἐλαστικότητα καί τήν πλαστικότητά του ἀπό τίς ζάρες τοῦ προσώπου, πού εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως τῶν μυώνων, ἀπό τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἡ ἔκφρασις μιᾶς φυσιογνωμίας.

Κατά τήν θεωρία τοῦ Αὐστριακοῦ ἐπιστήμονος οἱ ρυτίδες δέν ἀποκαλύπτουν συγκεκριμένα πράγματα, ἀλλά μόνον τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον τό ἄτομον ἀντιδρᾷ στά διάφορα γεγονότα τῆς ὑπάρξεως.

Ἔτσι ἕνα μέτωπον λεῖον προδίδει μίαν ἤρεμον ἰδιοσυγκρασίαν, ἐνῷ ἕνα μέτωπο μέ ἐγκαρσίας ρυτίδας φανερώνει μιά πλουσία αἰσθηματικότητα.

Πρέπει ἀκόμη νά διακρίνουμε μεταξύ ἑνός μετώπου πού διασχίζεται ἀπό μιά μοναδική ρυτίδα καί τοῦ μετώπου πού διασχίζεται ἀπό πολλές ρυτίδες. Τό πρῶτον συναντᾶται σ' ἐκείνους πού ἔχουν φροντίδες προσωπικῆς φύσεως, ἰδίως δέ ὑλικές. Τό δεύτερον εἶναι τό μέτωπον τῶν διανοουμένων, τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν σοφῶν κλπ. πού ἀφοσιώνονται εἰς τήν λύσιν προβλημάτων γενικῆς φύσεως. Εἶναι τό λεγόμενον «μέτωπον τῶν διανοητικῶν».

Αἱ ἐπιμήκεις ρυτίδες πού ἀρχίζουν ἀπό τήν ρίζα τῆς μύτης ἀνήκουν σέ μιά ἄλλη κατηγορία. Γιά νά ἀντιληφθῆτε πώς σχηματίζονται αὐτές οἱ ρυτίδες δέν ἔχετε παρά νά κάμετε τό ἀκόλουθο πείραμα. Τοποθετηθῆτε ἐμπρός σ' ἕναν καθρέπτη καί φαντασθῆτε ὅτι ἔρχονται καί σᾶς λέγουν ὅτι ἕνας φίλος σας, πού τόν θεωρούσατε ὡς ὑπόδειγμα πιστοῦ συζύγου, εἶναι ἕνας ἀσυνείδητος διαφθορεύς. Παρατηρῆστε τότε προσεκτικά τήν φυσιογνωμία σας. Ἐάν ἔχετε λιγάκι φαντασία, ἡ ἀναγγελία αὐτή θά σᾶς προξενήσῃ μιά ἔκπληξι, πού, ἀμέσως, θά προκαλέσῃ μιά σύσπασι τῶν μυώνων τοῦ μετώπου καί θά σχηματίσῃ ὁριζοντίους ρυτίδας πάνω ἀπό τήν μύτη. Καί τώρα προσπαθῆστε νά φαντασθῆτε κάτι πού εἶναι ὀδυνηρό : ὅτι ἀνακαλύψατε ἔξαφνα πώς ἡ σύζυγός σας, στήν ὁποίαν εἴχατε ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη, σᾶς ἀπατᾷ μέ τόν καλλίτερο φίλο σας. Ἐάν ἡ ψυχική κατάστασις πού θά προκληθῇ μέσα σας ἀφίσῃ ἀνέπαφη τήν ἱκανότητά σας τοῦ παρατηρητοῦ, θά ἴδητε τότε μέσα στόν καθρέφτη ὅτι ἡ ἀγανάκτησις σᾶς ἔκαμε νά συνοφρυωθῆτε, καί ἐσχημάτισε στό μέτωπό σας κάθετες ρυτίδες.

Οἱ κάθετες ρυτίδες συναντῶνται συνηθέστερα στούς ἀνθρώπους πού ἔχουν ζηλότυπον ἤ ὀργίλον χαρακτῆρα. Ἀλλά εἰς τούς διανοητικῶς ἐργαζομένους οἱ ρυτίδες αὐτές ἐκφράζουν μιά ἐγκεφαλική προσπάθεια.

Ἡ ἀμφιβολία ἐκφράζεται στήν φυσιογνωμία μέ συσπάσεις τῶν μυώνων πού φέρνουν μιά ἐλαφρή κλίσι στό δεξιό μάτι καί προκαλοῦν ἕναν χαρακτηριστικό μορφασμό. Οἱ ρυτίδες, λοιπόν, πού ὁ μορφασμός αὐτός σχηματίζει μέ τόν καιρό, φανερώνουν ἕναν χαρακτῆρα δύσπιστον, προνοητικόν, σώφρονα. Εἶναι πολύ σπάνιο νά συναντήσῃ κανείς αὐτές τίς ρυτίδες σέ ἀνθρώπους ἀφελεῖς καί εὐπίστους. Τοὐναντίον εἶναι πιό ἔντονες στά πρόσωπα ἐκείνων στούς ὁποίους ἡ ἀμφιβολία γίνεται ἕνα εἶδος πνευματικῆς συνηθείας, εἰς τρόπον ὥστε νά δημιουργῇ μιά πραγματική ἀσυμμετρία πού ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι τό ἕνα μάτι εἶναι μικρότερο ἀπό τό ἄλλο.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ παληά καί γνωστότατη παροιμία θά μποροῦσε νά πάρῃ μιά ἀκόμη τροποποίησι, τήν ἑξῆς : «Δεῖξε μου τίς ρυτίδες σου καί θά σοῦ πῶ ποιός εἶσαι».

Ρεγγίνα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΡΕΤ
Μετάφρ.: ΚΙΤΣΑΣ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

9ον

ΜΕΣΑ σὲ μιὰ ὥρα μᾶς ἔδειχνε τὴ μεγάλη διαφθορὰ ὅπου εἴμαστε βουτηγμένοι κι' ἔπειτα, ὅταν τὸ ἠθικό μας ἦταν σ' ἀληθινὰ ἀξιοθρήνητη κατάστασι, κατέβαινε μὲ ὕφος ἀκτινοβόλο μαζύ μας στὴν κόλασι καὶ μᾶς ἔκανε ν' ἀγγίζουμε μὲ τὸ δάχτυλο ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ ἄξιζαν νὰ πάθουν οἱ κατεστραμμένες ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ψυχές μας. Ὕστερα, περνῶντας μὲ μιὰ τολμηρὴ ἔκφρασι σὲ λιγώτερο τρομερὲς ἰδέες, ἀκουόταν λίγο-λίγο ἀπὸ τὰ καταχθόνια μέρη, ἔμενε γιὰ λίγο στὴ γῆ, μᾶς ἀκούμπαγε τέλος ἥσυχα—ἥσυχα στὰ οὐράνια καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὴν ἕδρα του μὲ τὸ θριαμβευτικὸ βῆμα τοῦ κατακτητῆ ποὺ ἔκοψε κάποιο γόρδιο σμό.

Τὸ ἀκροατήριο ξυπνοῦσε ἀπότομα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Σουζάνα ποὺ ἦταν κατευχαριστημένη ν' ἀκούῃ νὰ λένε κακὸ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ δὲν κοιμόταν, ἀλλὰ ἔπινε γουλιὰ - γουλιὰ ἕνα φλυτζάνι γάλα, ἐνῷ ὁ παπᾶς μαστίγωνε μὲ τὴ ῥητορική του τὰ πνευματικά του πρόβατα.

Ἤτανε μιὰ Κυριακὴ λοιπόν. Ἔκανε ζέστη ἀνυπόφορη καὶ τὴν ὥρα ποὺ γυρίζαμε στὸ σπίτι ἡ Σουζάνα μᾶς εἶπε : «Θἄχουμε μπόρα πρὶν βραδυάσει».

Αὐτὴ ἡ προφητεία μ' εὐχαρίστησε. Ἡ θύελλα ἤτανε, μέσα στὴ μονότονη ζωή μου, εὐτυχισμένο γεγονὸς καὶ ἐνάντια στὸ φόβο μου ἀγαποῦσα τὶς βροντὲς καὶ τὶς ἀστραπὲς ἂν καὶ γινόταν νὰ τρέμω ὁλόκληρη ὅταν τ' ἀστροπελέκια ἔπεφταν μ' ἀπίστευτη γρηγοράδα τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπογέματος πλανιόμουνα μὲ τὴν ψυχὴ ἀνήσυχη στὸ περιβόλι καὶ τὸ δασάκι. Βαρυόμουνα τρομερὰ κι' ἔλεγα μέσα μου μελαγχολικὰ πὼς ποτὲ δὲ θὰ μοῦ τύχαινε καμμιὰ περιπέτεια κι' ἤμουν καταδικασμένη νὰ ζῶ πάντα κοντὰ στὴν ἀνυπόφορη θεία μου. Κατὰ τὶς 4, σὰν γύρισα στὸ σπίτι, ἀνέβηκα στὸ διάδρομο τοῦ πρώτου πατώματος καὶ μὲ τὸ κεφάλι κολλημένο στὸ τζάμι ἑνὸς μεγάλου παραθύρου, διασκέδαζα παρακολουθῶντας τὰ σύννεφα ποὺ παλεύανε καὶ σιγὰ - σιγὰ σωριάζονταν πάνω ἀπὸ τὸ «βάτο», φέρνοντάς μας τὴν μπόρα ποὖχε ἀναγγείλει ἡ Σουζάνα. Κι' ἀναρωτιόμουν ἀπὸ ποῦ ἆρά γε ἐρχόνταν, τὶ νἄχανε δῆ στὸ δρόμο τους, τὶ μποροῦσαν νὰ μοῦ διηγηθοῦν, ἐμένα ποὺ δὲν ἤξερα τίποτα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμο καὶ ποὺ γύρευα νὰ δῶ καὶ νὰ γνωρίσω. Εἴχανε σχηματισθῆ πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν ὁρίζοντα ποὺ ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα περάσει καὶ ποὺ μοῦ ἔκρυβε μυστήρια, λαμπρότητες—τοὐλάχιστον ἔτσι νόμιζα—χαρὲς, ἀγαλλιάσεις ποὺ τὶς συλλογιόμουν σιωπηλά.

Ἤμουν ἀφηρημένη, χαμένη μέσα στοὺς στοχασμούς μου, ὅταν εἶδα τὴν Πετροῦλα ποὺ κρυμμένη σὲ μιὰ γωνίτσα, φιλιόταν μ' ἕναν χοντροχωριάταρο ποὺ τὴν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὴ μέση. Ἄνοιξα ζωηρὰ τὸ παράθυρο καὶ φώναξα χτυπῶντας τὰ χέρια μου :

—Πολὺ ὡραῖα. Πετροῦλα, σὲ βλέπω δεσποινάριον.

Αὐτὴ κατατρομαγμένη ἅρπαξε τὰ τσόκαρά της κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ στὸ σταῦλο.

Ὁ χοντρὸς νεαρὸς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ μὲ κύτταζε μ' ἕνα ἠλίθιο χαμόγελο ποὺ ἔκανε τὸ στόμα του νὰ φτάνῃ ἴσα μὲ τ' αὐτιά του.

Γελοῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ ὅταν ἕνα ἁμαξάκι, ποὺ δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ πλησιάζῃ, μπῆκε στὴν αὐλή. Ἕνας ἄνθρωπος πήδηξε κάτου, εἶπε δυὸ λόγια στὸν ὑπηρέτη ποὺ τὸν συνώδευε καὶ κύτταξε γύρω του νὰ βρῇ κάποιον γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Πετροῦλα, ποὺ ἔβλεπα μόνο νὰ ξεχωρίζῃ τὸ ἄσπρο της σκουφάκι ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σταύλου, δὲν κουνιόταν κι' ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πέσει μπρούμυτα πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη. Ἐγὼ ἔμεινα κατάπληκτη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνισι. Εἶχα ἀνοίξει ἕνα φύλλο τοῦ παραθύρου καὶ κυττοῦσα προσεκτικὰ ὅ,τι γινόταν, χωρὶς νὰ σαλεύω.

Ἕνας νέος κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ πλησίασε πρὸς τὴν πόρτα μας.

Ὁ ἄγνωστος δρασκέλισε τὰ ξεχαρβαλωμένα σκαλιὰ τῆς βεράντας καὶ γύρεψε νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι ποὺ δὲν ὑπῆρξε ποτέ του. Ἀφοῦ δὲν τὸ βρῆκε πουθενὰ κι' ἐπειδὴ ἡ ὑπομονὴ δὲ θἆταν ἀπὸ τὰ κυριώτερα προτερήματά του ἄρχισε νὰ δίνῃ δυνατὲς κλωτσιὲς στὴν πόρτα.

Ἡ θεία μου καὶ ἡ Σουζάνα ξεπρόβαλαν ἀμέσως μπροστά μου καὶ σᾶς βεβαιώνω πὼς κείνη τὴ στιγμὴ σχημάτισα τὴν πιὸ καλὴ ἰδέα γιὰ τὸ θάρρος του, μιὰ καὶ δὲν ἔδειξε καμμιὰ τρομάρα. Χαιρέτησε ἐλαφρὰ μὲ τὸ κεφάλι καὶ κατάλαβα, ἀπὸ τὶς χειρονομίες ποὖκανε, πὼς ὁ συννεφιασμένος οὐρανὸς τὸν εἶχε ἀνησυχήσει καὶ γύρευε ἄσυλο στὸ «Βάτο».

Τὴν ἴδια στιγμή, πραγματικά, ἡ μπόρα ξέσπασε μὲ δύναμη μεγάλη. Μόλις εἶχαν καιρὸ νὰ προφυλάξουν τ' ἀμάξι καὶ τ' ἄλογό του.

Λένε πὼς ἡ μοναξιὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο ντροπαλό. Κι' ὅμως σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις δημιουργεῖ τὸ ἀντίθετο ἐντελῶς ἀποτέλεσμα.

Δὲν εἶχα συγχρωτισθῆ μὲ κανένα, δὲν εἶχα τίποτα συγκρίνει, ἔχοντας μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου καὶ ἀγνοοῦσα ἐντελῶς τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο συναίσθημα ποὺ ἐξουδετερώνει τὶς πιὸ λαμπρὲς ἰδιότητες καὶ κάνει ἠλίθιο τὸν ἀνώτερο ἄνθρωπο. Ὡστόσο, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ δίσταζα τόση πολλὴ ὥρα νὰ μπῶ στὸ σαλόνι ποὺ βρισκόμουνα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ὅταν ἔφτασε ὁ παπᾶς μουσκεμένος, ἀλλὰ πολὺ εὐχαριστημένος.

— Δέσποτά μου, φώναξα ὁρμῶντας πρὸς αὐτόν, στὸ σαλόνι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος.

—Ἔ, καλά, Ρεγγίνα, θἆναι κανένας περιβολάρης.

— Μὰ ὄχι, παπᾶ μου, εἶναι ἄνθρωπος ἀληθινός.

—Πῶς ἄνθρωπος ἀληθινός ;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν εἶναι οὔτε παπᾶς, οὔτε χωριάτης· εἶναι νεαρὸς καὶ καλοντυμένος. Πᾶμε μέσα γρήγορα.

Μπήκαμε καὶ κόντεψα νὰ μπήξω μιὰ φωνή, βλέποντας πὼς ἡ θεία μου εἶχε στὸ πρόσωπο μιὰ ἔκφραση ἀληθινὰ... χαριτωμένη καὶ πὼς χαμογελοῦσε εὐχάριστα στὸν ἄγνωστο ξένο ποὺ καθόταν ἀπέναντί της καὶ φαινόταν τόσο ἄνετα ξαπλωμένος, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς βρισκόταν σπίτι του. Ἐξ ἄλλου ἡ ὄψη του ἔφτανε νὰ μαλακώνῃ τὸν πιὸ στριμμένο ἄνθρωπο. Ἦταν ψηλός, ἀρκετὰ παχύς, μὲ πρόσωπο ἀνοιχτόκαρδο, φαιδρό, γιομᾶτο εἰλικρίνεια.

Τὰ μαλλιά του ἦταν κομμένα σύρριζα, εἶχε μουστάκι στριμμένο μὲ μύτη, στόμα καλοκαμωμένο καὶ ἄσπρα δόντια, ποὺ φανέρωνε συχνὰ ἕνα λεύτερο καὶ φυσικὸ γέλιο. Φαινόταν πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή.

Σηκώθηκε μόλις μᾶς εἶδε νὰ μπαίνουμε, καὶ περίμενε νὰ τὸν παρουσιάσῃ ἡ θεία μου.

Αὐτὴ ὅμως ἀγνοοῦσε τὶς τέτοιες ἐπισημότητες καὶ συστήθηκε μόνος του:

— Παῦλος ντὲ Κομπρά.

— Ντὲ Κομπρά, φώναξε ὁ παπᾶς, εἶστε γυιὸς τοῦ ἐξαίρετου διοικητοῦ ντὲ Κομπρά, ποὺ γνώρισα ἄλλοτε;

— Μάλιστα, ὁ πατέρας εἶναι διοικητής, δέσποτά μου, τὸν γνωρίσατε;

— Μοῦ πρόσφερε μιὰ ὑπηρεσία, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Τί καλὸς κι' ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος!

— Ξέρω πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἀγαπάει τὸν πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ κύριος ντὲ Κομπρὰ μὲ γελαστὸ πρόσωπο, κι' αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μεγάλη χαρὰ ποὺ τὸ ἐξακριβώνω.

— Μά, ξανἆπε ὁ παπᾶς, δὲν εἶστε συγγενὴς τοῦ κ. ντὲ Παβόλ;

—Ἀκριβῶς, εἶμαι ἐξάδελφός του στὸν τρίτο βαθμό.

— Ἀπὸ δῶ ἡ ἀνηψιά του, εἶπε ὁ παπᾶς συσταίνοντάς με.

Παρ' ὅλη μου τὴν ἀπειρία κατάλαβα πὼς ἡ ματιὰ τοῦ κ. ντὲ Κ. ἔδειχνε κάποιο θαυμασμό.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ κάνω γνωριμία μὲ τόσο χαριτωμένη ξαδέρφη, μοῦ εἶπε μὲ πεποίθηση ἁπλώνοντάς μου τὸ χέρι.

Αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο μ' ἔκαμε νὰ τρεμουλιάσω ἐλαφρὰ καὶ τοὖδωσα τὸ χέρι μου χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

— Ὄχι ἐντελῶς ξαδέρφη, εἶπε ὁ παπᾶς πρεζάροντας εὔθυμα. Ὁ κ. ντὲ Παβὸλ εἶναι μόνο ἀπὸ συμπεθεριὸ θεῖος τῆς Ρεγγίνας, ἡ γυναῖκα του λεγόταν δεσποινὶς ντὲ Παβόλ.

— Ὤ, δὲν πειράζει, φώναξε ὁ κύριος ντὲ Κομπρά· ἐξ ἄλλου, ἂν κανεὶς ἔψαχνε καλά, θἄβρισκε καὶ καμμιὰ ἄλλη συγγένεια ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά μου καὶ στὴν οἰκογένεια ντὲ Παβόλ.

Ἀρχίσαμε τὴ συζήτηση σὰν τρεῖς καλοὶ φίλοι καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἴχαμε εἰδωθῆ κι' εἴμαστε ἀγαπημένοι.

Δοκίμαζα ἕνα τόσο ἀλλόκοτο συναίσθημα, πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ καταλάβετε πὼς ὅτι αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν τώρα κάτου ἀπὸ τὰ μάτια σας ἔγιναν σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐποχή, τόσο μακρυνή, ποὺ δὲν κρατήσαμε ἀπ' αὐτὴ παρὰ μιὰ ἀμυδρὴ καὶ σχεδὸν σβυσμένη θύμηση.

Ὡστόσο ἐγὼ τοῦ κάκου ἐπιθεωροῦσα μέσα στὸ μυαλό μου, τοὺς ἥρωες τῶν ρομάντσων ποὺ γνώριζα· δὲν εὕρισκα κανένα τόσο παχουλὸ σὰν τὸ δικό μου ἥρωα. Ἤτανε χοντρὸς κι' αὐτὸ μ' ἔκανε σὰ μιὰ σκιὰ μπροστά του· ἦταν ὅμως τόσο καλόκαρδος κι' εὔθυμος, τόσο ἔξυπνος, ποὺ αὐτὸ τὸ σωματικὸ ἐλάττωμα ἔγινε γρήγορα στὰ μάτια μου προτέρημα ὑπέροχο.

Σὲ λίγη ὥρα οἱ φανταστικοὶ ἥρωές μου μοῦ φάνηκαν ὁλότελα γυμνοὶ ἀπὸ θέλγητρα. Παρὰ τὸ λυγερό τους ἀνάστημα, τὸ πάντα ἀδύνατο, ἦταν σὰ σβυσμένοι, ὁλότελα σβυσμένοι ἀπὸ τὸ καλὸ αὐτὸ χοντρόπαιδο, τὸ τόσο χαρωπὸ καὶ ζωηρό, ποὺ ἐγὼ ἔντυνα μέσα στὸ νοῦ μου μὲ πλῆθος χαρίσματα.

Ὡστόσο, ἂν καὶ ἡ καταιγίδα εἶχε σταματήσει λίγο, ἡ βροχὴ δὲ σταματοῦσε καί, καθὼς πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἡ θεία μου προσκάλεσε τὸ Παῦλο ντὲ Κ. νὰ φάῃ μαζί μας.

Αὐτὸς δήλωσε πὼς πεινοῦσε σὰν καννίβαλος καὶ δέχτηκε μὲ μιὰ προθυμία ποὺ μ' ἐνθουσίασε.

Ἔφυγα γιὰ λίγο καὶ πῆγα ν' ἀντιμετωπίσω τὴν ἀνεψιὰ τῆς Σουζάνας.

— Σουζάνα, τῆς εἶπα, μπαίνοντας στὴν κουζίνα μὲ ὕφος ζωηρό, ὁ κ. ντὲ Κομπρὰ θὰ φάῃ μαζί μας. Ἔχουμε ἕνα μεγάλο καπόνι, γάλα, φράουλες, κεράσια;

— Ἄχ, Θεέ μου, τί φασαρίες! γκρίνιασε ἡ Σουζάνα. Ἔχει ὅ,τι ἔχει, ὁρίστε μας.

— Ἀληθινά, Σουζάνα, πές μου θὰ φτάσῃ ἕνα καπόνι ;

— Δὲν εἶναι καπόνι, δεσποινίς, εἶναι γάλος· γιὰ δῆτε!

Καὶ ἡ Σουζάνα ἄνοιξε τὸ καπάκι τῆς κατσαρόλας μὲ ζωηρὴ θριαμβευτικὴ κίνηση. Ἐγὼ θαύμασα τὸ πουλί, πού, καλοθρεμμένο μὲ τὶς φροντίδες τῆς Πετρούλας, ζύγιζε τὸ λιγώτερο 10 λίτρες. Ἡ χρυσῆ του πέτσα ἀνασηκωνόταν ποῦ καὶ ποῦ, δείχνοντας ἔτσι τὴν τρυφερότητα τοῦ κρέατος τοῦ ἰνδιάνου καὶ προσφέροντας στὰ μαγεμένα μάτια μου τὸ πιὸ εὐχάριστο θέαμα.

— Μπράβο σου, εἶπα, τὸ στραγγιχτὸ γάλα ἔχει πετύχει. Εἶναι πολὺ καὶ τὴ σαλάτα νὰ τὴν κάνῃς νόστιμη.

— Συνηθάω νὰ πετυχαίνω κάθε τι ποὺ κάνω, δεσποινίς. Ἐξ ἄλλου ὁ νεαρός σας δὲν εἶναι πριγκηπόπουλο, οὔτε αὐτοκράτορας. Θαρρῶ εἶναι ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τοῦ φτάσουνε ἐκεῖνα ποὺ θὰ τοῦ σερβίρουμε.

— Ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους, Σουζάνα! εἶπα ἀγαναχτισμένη. Δὲν τὸν εἶδες λοιπὸν ἐσύ;

— Μὰ τὸ ναί, δεσποινίς, τὸν εἶδα! καὶ στ' ἀλήθεια μπορῶ νὰ τὸ πῶ! Ἐπιτρέπεται σ' ἕναν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ νὰ κοπανάῃ ἔτσι κλωτσιὲς στὴν πόρτα τοῦ καθενοῦ τίμιου σπιτιοῦ; Ἔπειτα, τί μὲ νοιάζει ἐμένα; καὶ δὲν τὸν ἐρωτευόσαστε δὰ σεῖς, ἂν ἔτσι θέλετε;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐπισκεπτήρια. Προσκλητήρια γάμων. Πᾶσα τυπογραφικὴ ἐργασία.
ΝΤΟΚΑΣ - ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 7

•ΜΑΛΛΙΝΑ
•ΜΕΤΑΞΩΤΑ
•ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
•ΕΜΠΡΙΜΕ
ΣΤΑΡ Α.Ε. ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΛΕΩΦ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 54
SPECIAL

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΗΛΗΣ
ΔΙΠΛΩΜΑ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ

Καθιστῶ γνωστὸν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ κήλης, ὅτι ἐφεῦρον εἰδικὸν κηλεπίδεσμον ὄντως ἀνθρωποσωτήριον, ἐντελῶς νέου τύπου, διὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβον δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας. Ὁ κηλεπίδεσμος οὗτος θεραπεύει τὴν κήλην καὶ καθιστᾷ ἐξ ἀρχῆς τὸν πάσχοντα ἱκανὸν διὰ τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας, νὰ σηκώνῃ ὁσονδήποτε μεγάλα βάρη καὶ νὰ κάνῃ τὰς πλέον μακρυνὰς πορείας χωρὶς νὰ αἰσθάνεται καμμίαν ἐνόχλησιν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ κηλεπιδέσμων, ζωνῶν, κορσέδων καὶ λοιπῶν ὀρθοπεδικῶν εἰδῶν, ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Ματαρατζῆ, Κλεισθένους 11, ὄπισθεν Δημαρχίας.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡΓ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
Χειροῦργος ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ. Διπλωματ. τῆς Ὀδοντ. Σχολῆς τῶν Παρισίων. Θεραπεία Οὐλίτιδος, Πυορροίας καὶ Δυσοσμίας.
Δέχεται 9—1 π.μ. καὶ 3—7 μ.μ.
Τηλ. 24-568. Ἀκαδημίας 29.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.
Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στὴ μάχη κατὰ τοῦ γήρατος. Νέον προϊὸν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήσετέ μας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι. Ἑρμοῦ 35. Τηλέφωνον 22-0-88

ΣΑΡΞ ΕΚ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ ΓΚΡΕΪΣ ΚΑΡΛΑΪΛ

16ον

ΕΝΩ σπούδαζε ὁ Ἄρτυ, ἔφτιαχνε διάφορα μικροπράγματα καὶ τὰ πουλοῦσε. «Ξέρεις, μητέρα, μοὔλεγε, εἶναι μεγάλη ἱστορία ὅλα αὐτὰ ποὺ φτιάχνω, ὅταν ὅμως σκέπτωμαι πὼς πρέπει νὰ σὲ ἀπελευθερώσω ἀπὸ τὴν αἰσχρὴ αὐτὴ ραπτομηχανὴ ποὺ σὲ κύρτωσε, τίποτα δὲν εἶνε σκληρὸ ἢ ἐνοχλητικό. Μοῦ ἔδινε πέντε μὲ δέκα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ δίνω ἔξω τὰ πλυσίματα, ἐγὼ ὅμως τοῦ ἔλεγα πὼς πιὰ τὰ κόκκαλά μου εἶχαν συνηθίσει τὴ δουλειὰ κι' ὡστόσο, τώρα, χάρις στὰ παιδιά μου, δούλευα λιγώτερο.

Εἶσαι ἀρκετὰ νέα μητέρα, μοὔλεγε καὶ μπορεῖς νὰ ἀσχοληθῇς καὶ μὲ κάτι ἄλλο στὴ ζωή. Ὤ, Ἄρτυ, ἔχω ἐσᾶς κι' αὐτὸ μοῦ φτάνει, σὲ βεβαιῶ, τοὔλεγα. Ὅταν ἤμουνα νέα δὲν εἶχα ποτὲ σκεφθεῖ πὼς μπορεῖ νὰ συμβαίνουν τόσα πράγματα στὴ ζωή, οὔτε καὶ πίστευα πὼς θὰ ἔχω ἐσᾶς ὁλόκληρους ἀνθρώπους...ἀκόμα καὶ τώρα μοῦ φαίνεται καταπληκτικό.

Ὁ Ἄρτυ συγκινημένος μὲ φίλησε καὶ μοῦ εἶπε, μητέρα δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅ,τι ἔκανες γιὰ μένα καὶ σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ θὰ μείνω κοντά σου. Ὤ, Ἄρτυ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη θόρυβος φοβερὸς ἀκούστηκε στὸ δρόμο. Σφυρίγματα, οὐρλιάσματα. Ἄκουσα κάποιον νὰ λέῃ, νὰ μωρὲ ἐδῶ κάθεται, τὸ θεό του.... ἐδῶ ρέ, καὶ μπούκαραν κι' ἔπεσαν στὴν πόρτα. Ὁ Ἄρτυ, ἡ Μπέτυ κι' ἐγὼ τρέξαμε ν' ἀνοίξωμε καὶ τότε οἱ νέοι αὐτοὶ ποὺ φώναζαν αἰσχρὰ βρωμόλογα τὸ σκάσανε τροχάδην καὶ ἡ Μπέτυ φώναξε, ὁ Ντάνυ εἶναι, ὁ Ντάνυ καὶ λιγοθύμησε. Γυρίσαμε πρὸς τὴν Μπέτυ καὶ τῆς ρίχναμε νερά, τότε ἐκείνη μᾶς εἶπε...ἔξω ὁ Ντάνυ, ματωμένος...Τρέξαμε καὶ εἴδαμε τὸν Ντάνυ ξαπλωμένον στὰ σκαλιά, ἐνῷ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχαν αἵματα.

Βοήθησα τὸν Ἄρτυ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρωμε στὸ δωμάτιο καὶ νὰ τὸν πλαγιάσωμε στὸ κρεββάτι του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πληγωμένο καὶ τὸ κεφάλι του σπασμένο, τὸ ἕνα του μάτι πρησμένο καὶ ἀπὸ τὰ χείλη του ἔτρεχε αἷμα. Ὁ Ἄρτυ ἔτρεξε νὰ φέρῃ νερὸ καὶ ἡ Μπέτυ μπῆκε νὰ βρῇ μιὰ καθαρὴ λεκάνη στὸ μπάνιο. Κυλιόντανε ἐπὶ ὥρα στὸ κρεββάτι οὐρλιάζοντας. Μπέτυ, εἶπα, τρέξε νὰ φέρῃς τὸ γιατρό. Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ Ντάνυ ἄνοιξε τὸ γερό του μάτι καὶ πηδῶντας ὁλόκληρος, φώναξε : Γιὰ τὸ Θεό, ὄχι γιατρό, κ' ἔκλαιγε καὶ μούγκριζε. Προσπαθήσαμε μὲ τὸν Ἄρτυ νὰ τὸν γδύσωμε. Ὅλο τὸ κορμί του ἦταν μαῦρο καὶ στὴν πλάτη εἶχε μιὰ μαχαιριὰ καὶ τὸ πουκάμισό του εἶχε χωθεῖ μέσα στὸ κρέας. Ἀφῖστε με, τοὺς ἔλεγα, νὰ φωνάξω ἕναν γιατρό, δὲν ἀντέχω ἄλλο. Ὁ Ἄρτυ ὅμως μοὔλεγε ἡσύχασε, ὁ Ντάνυ ξέρει καλλίτερα ἀπὸ μᾶς. Τοὔβαλα μιὰ κρύα κομπρέσσα στὸ κεφάλι. Ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ ἄνθρωπο πληγωμένον ὅπως ὁ Ντάνυ καὶ τὰ μάτια μου τρέχανε ποτάμια. Καθὼς τοῦ ἄλλαζα τὰ πανιά, μοῦ φάνηκε πὼς τὸ κορμάκι του μίκρυνε καὶ ξανάγινε παιδάκι, ἔτσι ὅπως τοῦ ἄλλαζα τότε τὸ ροζ παχουλὸ κορμάκι του καὶ τὸ φιλοῦσα παντοῦ. Θεέ μου πῶς μποροῦσε τὸ σωματάκι ἐκεῖνο νὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔβλεπα μπροστά μου, τὸ κορμάκι ἑνὸς ἀθώου μικροῦ πῶς ἔγινε τὸ ἁμαρτωλὸ μαχαιρωμένο κορμὶ ἑνὸς νέου εἴκοσι χρονῶν !

Ὁ Ἄρτυ ἔδωσε κάτι στὸν Ντάνυ νὰ πιῇ καὶ κατόπιν ἀποκοιμήθηκε.

Ὁ Ἄρτυ εἶπε πὼς θὰ καθόντανε ἐκεῖ πλάϊ του τὴν νύχτα. Ἡ Μπέτυ κίτρινη, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἔκανε βόλτες στὴν κουζίνα. Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰν ἔκφρασι τρομακτικὴ καὶ ποῦ καὶ ποῦ τῆς ξέφευγε ἕνας λυγμός. Κι' ὅλο ἔλεγε : Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτό, δὲν μπορῶ. Ὁ Ἄρτυ τὴν σταμάτησε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα κάθισμα, μ' αὐτὴ πάντα τὴν συνετάραζε ὁ ξερὸς ἐκεῖνος λυγμός. Ἄρτυ, τοῦ ἔλεγε, γιατὶ δὲν τὸν σκότωσαν ; Γιατὶ νὰ ὑποφέρωμε ἔτσι ἐξ αἰτίας του; Δὲν εἶναι σωστό, δὲν εἶναι σὲ κανέναν χρήσιμος καὶ μόνο δυστυχίες μπορεῖ νὰ φέρῃ.

Ὁ Ἄρτυ προσπαθοῦσε μὲ γλύκα νὰ τὴν ἡσυχάσῃ καὶ τὴν συνώδευσε ὣς τὸ κρεββάτι της κι' ἐκεῖ τῆς ἔδωσε κάτι νὰ πιῇ κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τότε γύρισε καὶ ἡ Τζένυ μὲ τὸν Κύριο Κοῦπερ. Μητέρα, μοῦ εἶπε, πῶς εἶσαι, τί σοῦ συμβαίνει; Τίποτα, τῆς εἶπα, μᾶς τρόμαξαν ὅλους κάτι βρωμόπαιδα στὸ δρόμο πρὸ ὀλίγου. Τοὺς ἔψησα τσάϊ καὶ τοὺς σέρβιρα μερικὰ γλυκύσματα ποὺ εἶχα κρατήσει. Ὁ Κύριος Κοῦπερ ἔφυγε καὶ εἶπε πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω τὴν Τζένυ καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦμε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες τὴν μητέρα του. Ἔστειλα τὴν Τζένυ νὰ κοιμηθῇ κ' ἐγὼ σιγὰ - σιγὰ πῆγα στὸ δωμάτιο τοῦ Ντάνυ, ἀλλὰ κοιμόντανε.

Ὁ Ντάνυ ἦταν καταματωμένος...

Πῆγα στὴν κουζίνα καὶ πλένοντας τὰ πιάτα ἄφησα τὰ δάκρυά μου νὰ ξεχυθοῦν. Ὁ Ἄρτυ κάθισε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ζητοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Τί νὰ κάνω, Ἄρτυ, πές μου παιδί μου, τί νὰ κάνω ; Ὁ Ντάνυ δὲν εἶναι παρὰ εἴκοσι δύο ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ τὸν σώσωμε. Δὲν ξέρω, ἔλεγε ἀχήχανα ὁ Ἄρτυ, ἡ μόνη γνώμη ποὺ σχημάτισα εἶναι πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ξανάρθῃ ἐδῶ.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω, Ἄρτυ, δὲν μπορῶ οὔτε νὰ τὸ σκεφθῶ. Δὲν εἶναι μήπως σὰν ὅλους σας κι' αὐτὸς παιδί μου ; Τί σημαίνει πὼς εἶναι παληόπαιδο, τὸν ἀγαπῶ. Δὲν φταίω, Ἄρτυ, ἐγὼ ποὺ τὸν ἀγαπῶ. Θέλω νὰ μὲ καταλάβῃς, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μου αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι.

Τότε ὁ Ἄρτυ μοῦ εἶπε, ναὶ μαμά, ναὶ σὲ καταλαβαίνω. Μόνο δὲν εἶναι παρήγορο ξέρεις νὰ σκέπτωμαι πὼς ἡ ἴδια τυφλὴ μητρότητα ποὺ ἐμένα μὲ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν θρίαμβο καὶ τὴν ἐπιτυχία, αὐτὸν τὸν σπρώχνει στὴν καταστροφή.

Δὲν τοῦ βρίσκεις, Ἄρτυ μου, καμμιὰ θεσούλα ψιθύρισα, ἐνῷ ἀνετρίχιαζα στὴν σκέψι πὼς ὁ Ντάνυ ποτὲ στὴν ζωή του δὲν ἐργάσθηκε.

Αἰσθάνθηκα μιὰ κούρασι, μιὰ κούρασι λὲς καὶ ἡ ψυχή μου ἦταν κόκκινη καὶ μαχαιρωμένη, λὲς καὶ ἔκλαιγα κάποιον σκληρὸ θάνατο.

Ὁ κύριος Κοῦπερ ἔβγαζε τὴν Τζένυ συχνὰ ἔξω, δὲν ἀνησυχοῦσα ὅμως καθόλου, γιατὶ ἤξερα πὼς ἡ Τζένυ εἶχε τὸν χαρακτῆρα μου. Τὸ μόνο ποὺ μὲ τυραγνοῦσε ἦταν μήπως ὁ κύριος Κοῦπερ μάθει πὼς ὁ Ντάνυ εἶναι ἀπάχης καὶ τὰ χαλάσει μὲ τὴν Τζένυ.

Ἕνα βράδυ μᾶς κάλεσαν στοῦ κυρίου Κοῦπερ νὰ φᾶμε καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν κηδεία τοῦ Φρὰνκ ποὺ ἄλλος εἶχε μαγειρέψει γιὰ μένα καὶ ἄλλος μὲ σερβίριζε. Ἡ μητέρα Κοῦπερ ἦταν πολὺ καλὴ καὶ εὐγενικὴ τόσο στὴν Τζένυ, ὅσο καὶ σὲ μένα. Μὲ γύρισε σὲ ὅλο τὸ σπίτι ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ πάστρα καὶ μοὔδειξε τοῦ κόσμου τὰ ὡραῖα ἐργόχειρα ποὺ εἶχε φτιάξει μόνη της.

Κι' ἐγὼ κεντοῦσα κάποτε, μὰ τώρα δὲν ἤξερα ἄλλο ἀπὸ τὴν μηχανὴ ποὺ μοῦ εἶχε ρουφήξει τὴν ζωή μου. Μοὔλεγε πὼς μ' ἔβρισκε θαυμασία γιατὶ ἀνέθρεψα τὰ παιδιά μου καὶ τοὺς ἔδωσα τόσο καλὲς συνήθειες.

Μοῦ διηγήθηκε πὼς ὁ ἄντρας της πέθανε μόλις πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ πὼς κι' ἐκεῖνος ἦταν τυπογράφος κι' ἔβγαζε καλὰ τὴν ζωή τους, μόνο ποὺ ἔπαιζε χαρτιὰ ποῦ καὶ ποῦ. Εἶχε ἐπίσης δυὸ κόρες παντρεμένες, ἡ μιὰ εἶχε τρία κορίτσια καὶ μοὔδειξε καὶ τὶς φωτογραφίες τους.

Μᾶς ἔδειχνε τόση φιλία καὶ καλωσύνη καὶ μιλοῦσε, μιλοῦσε ἀκατάπαυστα. Ἤμουνα εὐχαριστημένη γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶχα καὶ τίποτα σπουδαῖο νὰ τῆς πῶ, εἶχα τόσον καιρὸ νὰ δῶ καὶ νὰ μιλήσω μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἤξερα πῶς νὰ τοὺς μιλήσω. Ὡστόσο ὅλο μουρμούριζα μέσα μου, τί θὰ ἔλεγε ἂν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸν Ντάνυ.

Ὁ κύριος Κοῦπερ καὶ ἡ Τζένυ εἶχαν πολλοὺς φίλους κ' ἔβγαιναν συχνὰ μαζύ τους. Μερικοὶ μάλιστα εἶχαν καὶ αὐτοκίνητα. Ἡ Τζένυ μοὔλεγε πὼς ὅλες ἄφηναν τοὺς ἄνδρες νὰ τὶς φιλοῦν, ἀλλὰ αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἤθελε, οὔτε καὶ ὁ κύριος Κοῦπερ τῆς τὸ εἶχε ζητήσει ποτέ. Τὸ βράδυ ὅταν γυρίζανε τοὺς εἶχα πάντα λίγους κρύους μεζέδες καὶ τρώγανε. Στρώνανε κ' οἱ δυὸ μαζὺ τὸ τραπέζι καὶ κατόπιν πλένανε τὰ πιάτα. Ἔβλεπα πὼς ὁ κύριος Κοῦπερ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά, ἀλλὰ μ' ἔτρωγε ἡ ἰδέα τί θὰ ἔλεγαν γιὰ τὸν Ντάνυ.

Ἐκείνη ἡ ἄνοιξι ἦταν πράγματι ὤμορφη. Ἴσως νὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπα γιατὶ εἶχα περισσότερο καιρὸ νὰ κάθωμαι. Ὅλα γύρω εἶχαν πρασινίσει καὶ ὁ κῆπος μας ἦταν κατάμεστος ἀπὸ λαχανικά. Ἔμενα περισσότερο στὸ κρεββάτι καὶ ἡ Τζένυ κ' ἡ Μπέτυ δὲν μ' ἄφηναν νὰ σηκωθῶ νὰ ἑτοιμάσω τὸ πρωϊνό.

Τώρα ὁ Ντάνυ ἔμενε στὸ σπίτι τὸ βράδυ, ἔβγαινε δὲ μὲ μιὰν ἄλλη βρωμοπαρέα. Ἡ Μπέτυ ἤξερε ποῦ συχνάζουν γιατὶ ἐκεῖ κοντὰ ἐργαζόντανε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα. Ἡ Μπέτυ ἤθελε ἕνα χρόνο γιὰ νὰ τελειώσῃ καὶ ἀμέσως θὰ διοριζότανε καθηγήτρια σ' ἕνα λύκειο. Γινότανε ὅλο καὶ πιὸ ὤμορφη, μὲ τὸ ὑγιὲς πρόσωπό της καὶ τὸ περίφημο ἀνάστημά της. Τὰ μαλλιά της ἦταν ὅλο μποῦκλες καὶ τὸ δέρμα της ἔλαμπε. Μιὰ μέρα τρύπησε τ' αὐτιά της καὶ φόρεσε σκουλαρίκια ,γιατὶ ἤθελε νὰ μοιάζῃ μὲ τσιγγάνα.

Καὶ ἡ Τζένυ ἦταν ὤμορφη στὸ εἶδος της. Ἦταν ἐρωτευμένη βαθειὰ μὲ τὸν κύριο Κοῦπερ, γιατὶ δὲν ἔχανε εὐκαιρία χωρὶς νὰ μιλήσῃ γι' αὐτόν. Μιὰ μέρα καθὼς μὲ βοηθοῦσε νὰ φυτέψωμε μιὰ τριανταφυλλιὰ στὸν κῆπο μοῦ εἶπε, μαμὰ δὲν θἄτανε καλὰ νὰ παντρευτῶ μὲ τὸν κύριο Κοῦπερ, ἂν μὲ ζητοῦσε δηλαδή. Ὤ, Τζένυ, τῆς εἶπα, εἶσαι μόλις δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἔχεις καιρὸ νὰ σκεφθῇς γιὰ γάμο. Ἡ Τζένυ ἤθελε νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί νόμιζα πὼς θἄκανε ὁ Κοῦπερ ἂν μάθαινε γιὰ τὸν Ντάνυ, τελικὰ ὅμως δὲν μοῦ εἶπε τίποτα. Νομίζεις, μαμά, πὼς θὰ εἴμαστε ταιριαστὸ ζευγάρι, μοῦ ξανάπε. Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσω σ' αὐτὸ τῆς εἶπα, πὼς ἔπρεπε νὰ μιλήσω στὸν κύριο Κοῦπερ γιὰ τὸν Ντάνυ. Ὡστόσο τῆς εἶπα δὲν σοῦ ἔκανε ἀκόμη λόγο γιὰ παντρειὰ ἔτσι ; Ὄχι, μοῦ εἶπε, αἴ τότε, τῆς λέω, τὰ πράγματα εἶναι ἁπλᾶ.

Τῆς εἶπα, νὰ τὸν καλέσω ἐγὼ μόνη μου γιὰ νὰ μὲ συμβουλεύσῃ γιὰ τὸν γυιό μου, ὥστε ἂν δὲν θέλει νὰ μπῇ σὲ οἰκογένεια ποὺ ἔχει ἕνα τύπο σὰν τὸν Ντάνυ μέσα, τὰ πράγματα νὰ εὐκολυνθοῦν.

Ἔτσι καὶ ἔκανα, εἶπα στὸν κύριο Κοῦπερ νἄρθῃ τὸ Σάββατο νὰ τὸν συμβουλευθῶ. Καὶ τότε τοῦ τὰ ὡμολόγησα ὅλα γιὰ τὸν Ντάνυ, πὼς δὲν ἐργαζότανε, πὼς ἔκανε βίο ἔκλυτο καὶ πὼς τὸν παρακολουθοῦσε ἡ ἀστυνομία. Ὁ κύριος Κοῦπερ μὲ ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ στὸ τέλος μοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν τὸν πετᾶτε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Ὕστερα μοῦ εἶπε πὼς σὲ ὅλες τὶς οἰκογένειες λίγο ἕως πολὺ ὑπάρχουν οἱ ἄσωτοι καὶ τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πάῃ στὸ διάβολο. Ἐγὼ δὲν μιλοῦσα, τὰ εἶχα ἀκούσει τὰ ἴδια λόγια τόσες φορές. Μὰ ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε. Αὐτὸ μοῦ δίνει κυρία Οὐΐλλιαμς τὸ θάρρος νὰ σᾶς πῶ πὼς θὰ ἤμουνα εὐτυχὴς ἐὰν μοῦ δίνατε τὴν Τζένυ. Μοῦ φάνηκε πὼς μοῦ τὰ εἶπε ἀπότομα καὶ τοῦ πρόσθεσα, πρέπει πρῶτα νὰ μιλήσω στὴν Τζένυ. Ξέρετε, κυρία Οὐΐλλιαμς, πρόσθεσε, τὴν ἀγαπῶ τρελλά, εἶναι τόσο καλή, τόσο γλυκειά, τόσο ὤμορφη. Γέλασα καὶ τοῦ εἶπα, τότε τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τῆς τὰ πῆτε τῆς ἰδίας. Φώναξα τὴν Τζένυ καὶ ὕστερα τοὺς ἄφησα μόνους. Σὲ λίγο ἡ Τζένυ βγῆκε νὰ μ' ἀναζητήσῃ στὸν κῆπο καὶ τὰ μάγουλά της ἦταν τόσο κόκκινα, πηδοῦσε, τὰ λόγια της ἔτρεμαν...Ξέρεις, μητέρα, τί μοῦ εἶπε ; Νὰ τὸν παντρευτῶ, μὰ ποὺ ἔχω ἕναν ἀδελφὸ σὰν τὸν Ντάνυ ; Ἐγὼ δὲν θὰ παντρευτῶ τὸν Ντάνυ, μοῦ εἶπε, θὰ παντρευτῶ ἐσένα, ἀλλὰ ξέρεις θἄθελα νὰ παντρευτῶ καὶ τὴν μητέρα σου.

Ὥστε θὰ παντρευτῇ ἡ Τζένυ μου ποὺ χθὲς ἀκόμη ἦταν παιδάκι μὲ τὴν ποδίτσα τὴν μπλέ ; Τί περίεργη ποὺ εἶναι ἡ ζωή !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γαλλικά, πιάνο
μὲ δίδακτρα λογικά. Σύστημα νέο καὶ ἀποτελεσματικό. Γράψτε: Γραφεῖα «Γυναίκας», διὰ δίδα Κ. Μ., —— Πατησίων 8, Ἀθήνας ——

ΚΛΙΝΙΚΗ
Μαιευτικὴ καὶ Γυναικολογικὴ
Χειρουργικὴ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ
Τοποθεσία ὑγιεινή. Κατοικία κατὰ πάντα εὐχάριστος.
Τηλέφωνον 82.355. Ὁδὸς Κυψέλης 32.
Θέσεις Α΄, Β΄, Ββ΄, Βγ΄ καὶ Γ΄ εἰς τιμὰς προσιτὰς εἰς ὅλους.
ΙΑΤΡΕΙΑ : ΜΑΙΕΥΤΙΚΟΝ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 10—12.
ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΟΝ: Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον 12—1 μ. μ.

ΟΛΥΜΠΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ Α. Ε.
ΧΑΥΤΕΙΑ ΤΗΛΕΦ. 30.091
ΕΔΩΔΙΜΑ - ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ, ΚΡΥΑ ΦΑΓΗΤΑ
ΦΡΟΥΤΑ. ΠΟΥΛΕΡΙΚΑ, ΑΡΤΟΣ.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΟΡΕ
44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
Ἐπωφεληθῆτε τῶν θερινῶν διακοπῶν, 3μηνος διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
οἰκογενειακὸν
ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς κυρίας ΟΡΕ.
Ἐγγραφαὶ καθ' οἱανδήποτε ἐποχὴν, ἄνευ διακοπῶν.
Ζητήσατε κανονισμόν.
Ἀποστέλλεται δωρεάν.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὅρους.
Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Συμβουλὲς γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ παιδιοῦ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ Β. ΠΩΣΕ

Ἡ μεγαλείτερη χαρὰ τῆς γυναίκας εἶνε τὴν ὥρα ποὺ θὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της τὴν μικρὰ τρυφερὴ ζωούλα ποὺ μὲ τόσους πόνους ἔφερε στὸν κόσμο. Αἰσθάνεται πὼς γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ θυσία κι' ὅμως φοβᾶται πὼς δὲν ξέρει ἀρκετὰ πῶς θὰ τὸ μεταχειρισθῇ, τί περιποιήσεις θὰ πρέπει νὰ τοῦ κάνῃ. Ἡ ὑπομονή, ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια πρέπει νὰ εἶνε οἱ πρῶτοι σας ὁδηγοὶ γιὰ ν' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλὲς αὐτὲς ποὺ θὰ σᾶς δώσωμε:

Στὰ χέρια σας εἶναι ὁ μπεμπὲς αὐτὸς ἀπὸ ἕνα ἄφτειαστο ζυμαράκι νὰ γίνῃ ἄξιος γυιός σας...

ΠΩΣ ΘΑ ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ;

Μὲ τὸ ἕνα χέρι θὰ στηρίζετε τὸ κεφάλι καὶ τὸ λαιμό του καὶ μὲ τὸ ἄλλο θὰ κρατᾶτε τὰ δυό του πόδια.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ

Τὶς πρῶτες δέκα μέρες μετὰ τὴν γέννησί του εἶνε προτιμότερο νὰ μὴν τὸ λούζετε ἕως ὅτου κλείσῃ κάπως ὁ ἀφαλός. Στὸ διάστημα αὐτὸ μπορεῖτε νὰ σφουγγίζετε τὸ παιδὶ μὲ μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ μισὴ ποσότητα οἰνόπνευμα καὶ μισὴ γλυκερίνη. Μετὰ τὴν δέκατη ἡμέρα θὰ τοῦ ἑτοιμάσετε ἕνα μπάνιο 37 βαθμῶν σ' ἕνα μπανάκι τσίγκινο. (Ἐὰν δὲν ἔχετε θερμόμετρο γιὰ μπάνιο βουτήξετε τὸ ἀγκῶνα σας). Σαπουνίστε το ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια μ' ἕνα σφουγγάρι, κρατᾶτε το ὅπως σᾶς εἴπαμε πρὸ ὀλίγου, βουτᾶτε το στὸ νερό, ὄχι ὅμως ἀποτόμως. Κατόπιν ἔχετε ἕτοιμα τὰ μαλωκα ροῦχα ποὺ θὰ τὸ δεχτοῦν, σφουγγίστε το ἀπαλά, πουδράρετέ το ἄφθονα σὲ κάθε πτυχὴ τοῦ σώματος μὲ τὰλκ καὶ κατόπιν ζυγίστε το. Αὐτὸ θὰ γίνεται κάθε μέρα ἐπὶ δύο-τρεῖς ἑβδομάδες. Τὸ μπάνιο εἶνε κατ' ἐξοχὴν εὐχάριστο γιὰ τὸ παιδὶ τὸ βράδυ. Τὸ ξεκουράζει καὶ τοῦ φέρνει ὕπνο.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΟΥ

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ κρύο εἶνε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ νεογέννητου. Γι' αὐτὸ τὸν χειμῶνα πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε ζεστὸ τὸ δωμάτιο.

Γιὰ νὰ ντύσετε τὸ παιδὶ χρειάζεσθε:

1ον. Γιὰ τὸν χειμῶνα μιὰ λουρίδα φανέλλα 1 μέτρο καὶ 20. Μ' αὐτὴν τυλίγετε ἀπαλὰ τὴν μέση καὶ τὴν κοιλιὰ τοῦ παιδιοῦ.

2ον Ἕνα πουκαμισάκι ἀπὸ λεπτὴ βατίστα γιὰ κατάσαρκα.

3ον) Ἕνα ζιπουνάκι φανελλένιο ἢ πλεχτὸ τὸ χειμῶνα, ἀπὸ πικὲ τὸ καλοκαῖρι.

4ον) Μιὰ φασκιὰ τετράγωνη ἀπὸ μαλακὸ ὕφασμα. Ποτὲ μὴν βάζετε ροῦχο ἄπλυτο ἐπάνω στὸ λεπτὸ δερματάκι τοῦ παιδιοῦ.

5ον) Μιὰ μπαβέτα γιὰ τὰ σάλια.

Τὸ πιὸ πρακτικὸ εἶνε νὰ βάζετε ἕνα μαξιλάρι ἐπάνω στὸ τραπέζι κ' ἐκεῖ ἐπάνω νὰ ντύνετε τὸ παιδί. Τοῦ περνᾶτε γρήγορα τὰ δυὸ μανίκια μαζὺ τοῦ πουκαμισιοῦ καὶ τοῦ ζιπουνιοῦ. Διπλώνετε τὰ ρουχάκια στὴν πλάτη. Βάζετε τὴν φασκιὰ καὶ τὸ πανάκι χωρὶς νὰ σφίγγετε καθόλου τὸ παιδί. Κανονίστε ὥστε νὰ μὴν πετᾷ τίποτα, νὰ μὴν κρέμεται κανένα πανί. Ἀφίνετε στὰ ποδαράκια του ὅλο τὸν ἀέρα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ξαπλωθοῦν, βάλτε του καὶ τὴν σαλιαρίστρα καὶ τὸ παιδὶ εἶνε ἕτοιμο. Τὰ φασκόπανα τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ τ' ἀλλάζετε ἔξη φορὲς τὴν ἡμέρα, σχεδὸν πρὶν ἀπὸ κάθε θήλασμα.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΑΚΙ ΤΟΥ

Τὸ μικρὸ κρεββατάκι πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ μέταλλο γιὰ νὰ πλένεται εὔκολα καὶ νὰ μὴ γίνεται ἑστία ἐντόμων. Τὸ στρωματάκι του καὶ τὸ μαξιλάρι του δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ἀπὸ φτερό, οὔτε ἀπὸ μαλλί, ἀλλὰ ἀπὸ τρίχα ἢ μπαμπάκι. Κατόπιν ἕνα ἀδιάβροχο καὶ πάνω ἀπὸ τὸ ἀδιάβροχο ἕνα φλοκάτο παχὺ ροῦχο καὶ τὸ λεπτὸ σεντονάκι.

Κοιμίζετε τὸ παιδὶ πότε ἀριστερά, πότε δεξιά. Ἀλλάζετέ του θέσι κάθε δυὸ-τρεῖς ὧρες.

Μὴν τὸ κοιμίζετε ποτὲ ἀνάσκελα, γιατὶ μπορεῖ νὰ πνιγῇ ἐὰν ξεράσῃ.

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Μὴν τὸ ἀφίνετε νὰ πιπιλᾷ τὸ δάχτυλό του: στραβώνει τὶς μασέλες του, τὸ δάχτυλό του καὶ κουράζεται. Ἐν ἀνάγκῃ φορέσετέ του ἕνα γάντι. Συνηθίστε το νὰ θέλῃ τὴν καθαριότητα. Καθίζετέ το σ' ἕνα δοχεῖο ἐμαγὲ (ποτὲ ἀπὸ πορσελάνη). Μὴν τὸ κουνᾶτε καθόλου. Μὴν τὸ μάθετε στὰ χέρια. Ἐὰν κλαίῃ τὴν νύχτα, βεβαιωθῆτε πὼς τίποτα δὲν τὸ πονεῖ καὶ τότε ἀφῆστε το νὰ κλαίῃ. Μὴν ἐπιτρέψετε ποτὲ τὴ συνήθεια τῆς καουτσοὺκ ρόγας.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Μεταχειρίζεσθε ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερες παραμάννες καὶ ἔχετε τὸ νοῦ σας μὴ δὲν κλείνουν καλά.

—Μετὰ τὸ θήλασμα κρατᾶτε λίγο ὄρθιο τὸ παιδί, ἕως ὅτου βγάλῃ, ὅπως συνήθως, λίγο γάλα.

—Πολλὰ στραβὰ πόδια ὀφείλονται σὲ κακὸ τύλιγμα τοῦ παιδιοῦ. Μὴν στηρίζετε πρόωρα τὸ παιδὶ στὰ πόδια του. Ὅταν γίνῃ ἑνὸς ἔτους, μόνο του θὰ ζητήσῃ νὰ στηλωθῇ.

—Συμβουλεύεσθε γιατρὸ γιὰ τὴν δίαιτα τοῦ παιδιοῦ, οἱ ἀποστειρώσεις τῶν μπιμπερῶν καὶ τῶν κουταλιῶν δὲν εἶνε μάταιες.

—Μιὰ κουταλίτσα ἀπὸ χυμὸ πορτοκαλλιοῦ ἢ καρότου καλὰ περασμένου πρὶν τὸ μπιμπερὸν ὠφελεῖ τὸ ἔντερο καὶ δίνει βιταμίνες.

—Ὁ μπεμπὲς ἔχει κι' αὐτὸς ἀνάγκη ἀπὸ τὴν γυμναστική του. Σταυρώνετέ του ἀπαλὰ τὰ χεράκια, φέρνετέ του τὰ πόδια πρὸς τὰ ἐπάνω. Τέλος τὸ δωμάτιό του πρέπει νὰ εἶνε καθαρό, ἀερισμένο, ἥσυχο, χωρὶς καπνοὺς καὶ ραδιόφωνα.

—Οἱ ὧρες τοῦ φαγητοῦ του πρέπει νὰ εἶνε τακτικὲς ὅπως καὶ αἱ ἔξοδοί του. Καὶ ἀπὸ τώρα μὴν ὑποχωρῆτε. Πειθαρχῆστε το, γιατὶ ἀπὸ τὸ ἄφτιαχτο αὐτὸ ζυμαράκι θὰ βγῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς αὔριον, ἡ κόρη σας ἢ ὁ γυιός σας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Δωμάτιο γιὰ μαθήτρια ἢ φοιτήτρια

Σήμερα ποὺ τὰ κορίτσια μας σπουδάζουν ὅπως καὶ τ' ἀγόρια, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα δωμάτιο πρακτικὸ καὶ ὡραῖο ποὺ νὰ τοὺς δημιουργῇ ἐκείνη τὴν ἀτμόσφαιρα ἀκριβῶς ποὺ τὸ πνεῦμα χρειάζεται γιὰ νὰ συγκεντρωθῇ.

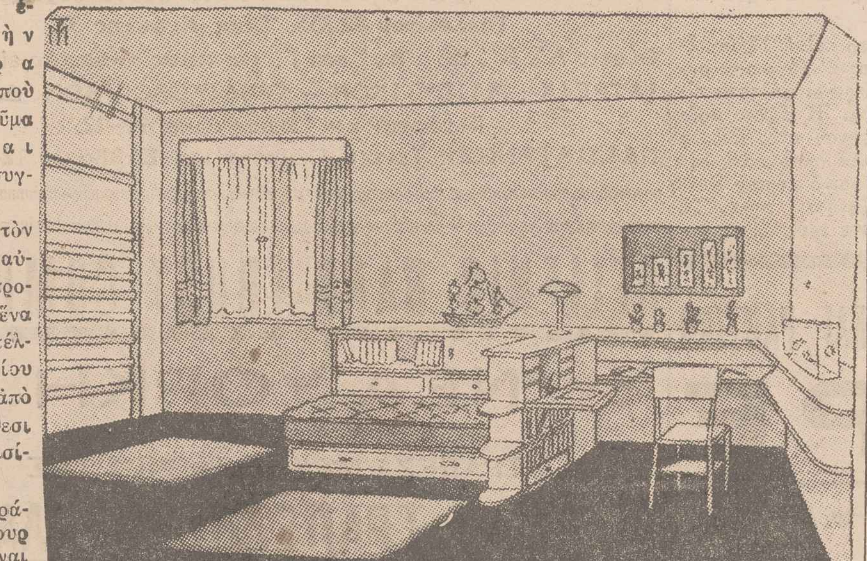

Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν σᾶς προτείνουμε ἕνα τέτιο μοντέλλο δωματίου παρμένο ἀπὸ τὴν Ἔκθεσι τῶν Παρισίων:

Στὸ παράθυρο οἱ κουρτίνες εἶναι ἀπὸ χοντρὸ ὑφαντὸ σὲ χρῶμα κόκκινο μὲ κορνίζα χρυσαφιά. Τὸ ντιβάνι - κρεββάτι τὸ σκεπάζετε ἢ μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἢ μὲ ἄλλο χοντρὸ ὕφασμα μπλὲ μαρέν.

Τὸ χρῶμα τῶν τοίχων εἶναι κρὲμ πολὺ γλυκὸ γιὰ νὰ ἀναπαύεται τὸ μάτι. Τὸ ντιβάνι συνδυάζεται μαζὺ μ' ἕνα ἔπιπλο γιὰ πολλὲς χρήσεις τρομερὰ ἔξυπνο. Σχηματίζει συγχρόνως, σιφονιέρα, βιβλιοθήκη, κομοδῖνο, γραφεῖο καὶ ἐταζέρα. Κάτω ἀπὸ τὸ ντιβάνι ὑπάρχει ἕνα συρτάρι ὅπου ἡ νέα ἢ καὶ ὁ νέος (γιατὶ ἕνα τέτιο δωμάτιο εἶναι καὶ γιὰ τοὺς δυὸ) μπορεῖ νὰ ἁπλώσῃ τὰ ροῦχα της.

Τὸ ἀκουάριουμ, τὰ κάκτους, τὸ καραβάκι, ἀποτελοῦν τὴν μοντέρνα διακόσμησι.

Οἱ καλλιτέχναι ποὺ ἔφτιαξαν αὐτὸ τὸ σχέδιο προέβλεψαν καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ ἔφτιαξαν στὸν τοῖχο σκάλα γιὰ γυμναστική.

Τὸ ἴδιο δωμάτιο θὰ μποροῦσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ δυὸ νέες ἢ δυὸ νέους, ἐὰν βάζατε δυὸ ντιβάνια κατὰ μῆκος καὶ μεγαλώνατε κάπως τὶς διαστάσεις τοῦ ἐπίπλου.

Σᾶς τονίζομε πὼς μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κροκὶ ποὺ σᾶς δίνομε τὸ ἔπιπλο αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς τὸ φτιάξῃ ἕνας κοινὸς ἐπιπλοποιὸς ἀπὸ ξύλο κοινό, τὸ ὁποῖον βάφετε σὲ ὅ,τι χρῶμα σᾶς ἀρέσει.

ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Ἕνα πρακτικὸ μαγιὼ γιὰ κυρίους

ΕΝΑ πολὺ πρακτικὸ μαγιὼ γιὰ κυρίους θὰ τὸ πλέξετε μὲ βελόνες ἀρ. 2 καὶ ἀρ. 3 καὶ μὲ βελονιὰ λάστιχο, τρεῖς πόντους πουὰν ζέρσεϋ μὲ τρεῖς πόντους πουὰν-ντὲ-ρί. Τὸ καλλίτερο χρῶμα εἶναι μπλὲ σκοῦρο μὲ ἄσπρες μπάντες στὰ πλάγια.

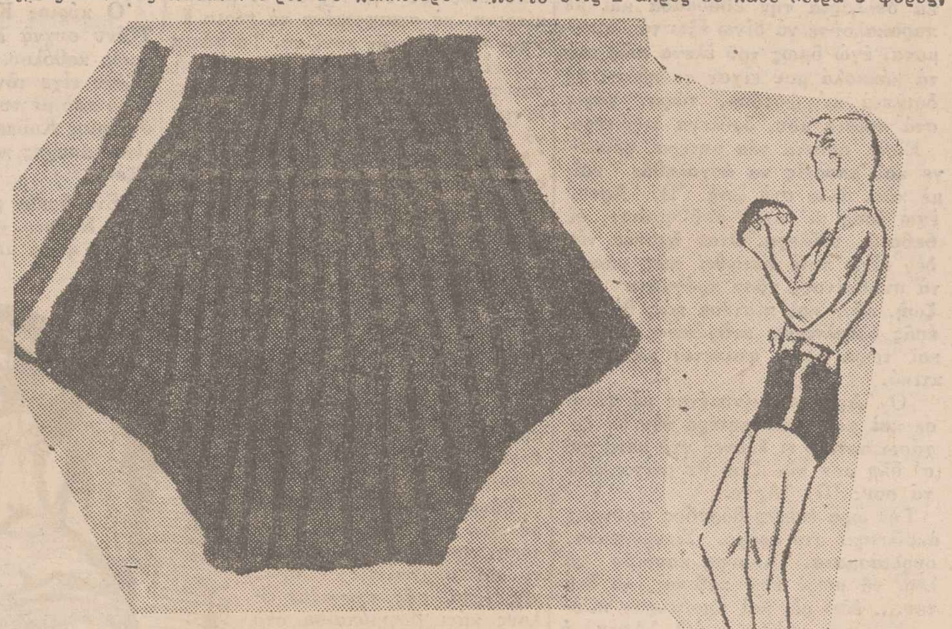

Παντελονάκι τοῦ μπάνιου

Ὀπίσθιο μέρος.— Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μεταξὺ τῶν σκελῶν. Περνᾶτε στὶς βελόνες ἀρ. 3 44 πόντους καὶ πλέκετε 1 ½ ἑκατοστό. Κατόπιν αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 1 πόντο σὲ κάθε σειρά, 20 φορὲς ἔπειτα 2 πόντους σὲ κάθε ἄκρη 8 φορές. Θὰ ἔχετε τότε 116 πόντους. Πλέκετε 4 ἑκατοστὰ καὶ κατόπιν κλείνετε στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 1 πόντο κάθε 1 ½ ἑκατοστὸ ἐπὶ 10 φορές. Στὰ 0μ. 26 ὕψος πλέκετε λάστιχο 2 πόντους καλή, 2 πόντους ἀνάποδη μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2. Ὅταν πλέξετε 22 σειρὲς τελειώνετε.

Ἐμπρόσθιο μέρος.— Παίρνετε στὶς βελόνες ἀρ. 3 44 πόντους. Πλέκετε 2 ½ ἑκατοστὰ καὶ κατόπιν αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 1 πόντο κάθε 2 σειρὲς ἐπὶ 5 φορές. Ἔπειτα 1 πόντο στὶς 2 ἄκρες σὲ κάθε σειρὰ 5 φορές, ἔπειτα 2 πόντους στὶς 2 ἄκρες σὲ κάθε σειρὰ 13 φορές. Ἔχετε 116 πόντους. Πλέκετε 4 ἑκατοστὰ καὶ κατόπιν κλείνετε στὶς 2 ἄκρες 1 πόντο κάθε 1 ½ ἑκατοστό. Στὰ 0μ. 26 ὕψος πλέκετε 22 σειρὲς λάστιχο 2 πόντους καλή, 2 ἀνάποδη μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2 καὶ τελειώνετε.

Πλαϊνὲς μπάντες.— Περνᾶτε 8 πόντους μὲ ἄσπρο μαλλὶ στὶς βελόνες ἀρ. 3 καὶ πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ μιὰ πάντα 0μ.24 ὕψος. Θὰ πλέξετε 2 ὅμοιες μπάντες.

Συναρμολόγησις.— Ἑνώνετε τὸ κάτω μέρος καὶ τὶς πλαϊνὲς ραφές. Κάνετε στὸ τέλος κάθε σκέλους ἕνα στρείφωμα τὸ ὁποῖον γαζώνετε στὴ μηχανή, καὶ ράβετε τὶς ἄσπρες μπάντες πάνω στὶς πλαϊνὲς ραφές.

ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Ἀνάπαυσις

Κάπου θὰ πᾶτε, βέβαια, ἔστω καὶ γιὰ λίγον καιρὸ νὰ ξεκουρασθῆτε. Ἡ ἐλευθερία, ἡ χαρά, ἡ ξεκούρασι καὶ τὸ γέλοιο πρέπει νὰ γίνουν νόμοι σας. Ξαναθυμηθῆτε ὅλα τὰ παιδικά σας παιγνίδια. Καλλιεργῆστε τὰ σπὸρ ποὺ σᾶς ἀρέσουν, χωρὶς νὰ γίνετε σκλάβοι των. Κυρίως κάνετε πάντοτε τὴν καθημερινὴ δεκάλεπτη γυμναστική σας. Ἐμεῖς θὰ σᾶς βοηθοῦμε κάθε ἑβδομάδα δίνοντάς σας ὅλο καὶ νέα γυμνάσματα.

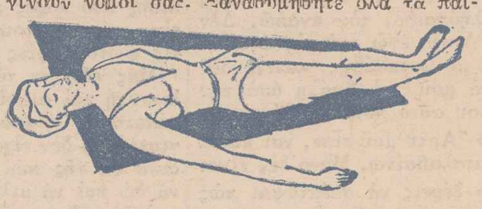

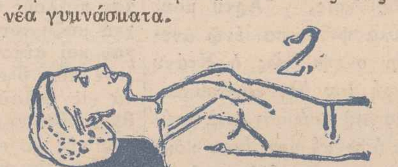

Τὴν πρώτη αὐτὴ ἑβδομάδα ἂς τὴν ἀφιερώσουμε στὴν ἀνάπαυσι. Ἤδη, οἱ πρῶτοι περίπατοι σᾶς κουράζουν, χρειάζεται νὰ τακτοποιήσετε τὴν κουρασμένη μηχανὴ τοῦ ἑαυτοῦ σας.

Ξαπλῶστε, καὶ πρῶτα ἀπελευθερωθῆτε ἀπὸ κεῖνο ποὺ περισσότερο σᾶς κουράζει, τὴν σύσπασι. Μάθετε ν' ἀφίνετε ἐλεύθερα τὰ μέλη σας. Οἱ ὦμοι σας καὶ ἡ πλάτη σας πρέπει ν' ἀκουμποῦν τὴ γῆ καλά. Τὸ κεφάλι πρέπει νὰ μὴν ἀπασχολῇ μὲ τὸ βάρος του τὰ γύρω νεῦρα. Ἀνασηκῶστε το λίγο, καὶ ξανακουμπῆστε το ἐκεῖ ποὺ σᾶς βολεύει. Μὴν τεντώνετε τὸ πηγοῦνι σας πρὸς τὸν οὐρανό, ἀποφεύγετε ἐπίσης νὰ τὸ χώνετε καὶ μέσα στὸ στέρνο.

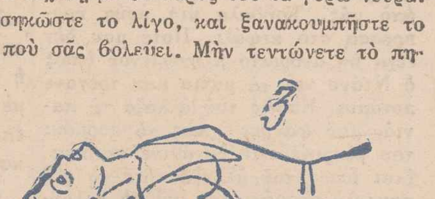

Τὴν ἀληθινὴ ἀνάπαυσι θὰ τὴν βρῆτε ὅταν μὲ μισόκλειστα μάτια θὰ νοιώσετε ἐλεύθερο, χωρὶς σύσπασι, τὸ λαιμό σας, τὴν σπονδυλική σας, τὸ πρόσωπό σας.

Ἐὰν δὲν αἰσθάνεσθε ἰσορροπία, δοκιμάστε νὰ βάλετε μιὰ μπάλλα μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ πιὸ ἐξογκωμένου μέρους τοῦ κρανίου σας.

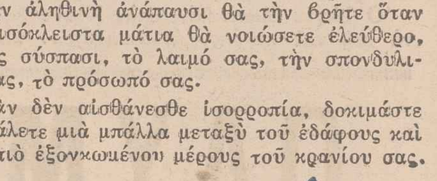

Ψάξετε νὰ βρῆτε τὴν θέσι ποὺ σας ξεκουράζει : ὑπάρχει πάντα ἕνα σημεῖο ἰσορροπίας, ποὺ ὅταν τὸ βροῦμε ἀναπαυόμεθα.

Μὴν ζαρώνετε οὔτε τὰ μέλη, οὔτε τὸ δέρμα σας. Ἀφῆστε ἀπαλὰ νὰ πέσουν τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὰ ματόκλαδα. Μὴν σφίγγετε τὰ δόντια σας, μὴν ἔχετε σουφρωμένα τὰ χείλη σας.

Πρέπει, στὰ λίγα αὐτὰ λεπτὰ τῆς ἀναπαύσεως, νὰ αἰσθάνεσθε πὼς ὁ ἀέρας μπαίνει ἐλεύθερα μέσα στὰ πνευμόνια σας, καὶ πὼς ἡ γαλήνη θὰ σᾶς φέρῃ τὴν μακαριότητα.

ΓΥΜΝΑΣΤΡΙΑ

— Σχολεῖον παπαγάλων

Η ΕΙΔΗΣΙΣ μᾶς ἔρχεται ἀπ' τὴ Χαβάνα: Ἐκεῖ κάτω ἄνοιξε ἕνα σχολεῖο ἐξαιρετικὰ πρωτότυπο: Ἕνα σχολεῖο ἀποκλειστικὰ γιὰ παπαγάλους.

Οἱ ἐφημερίδες ποὺ μεταδίδουν τὴν εἴδησι δὲν μᾶς λένε ἂν οἱ αἴθουσες εἶναι εὐρύχωρες κι' οὔτε ἀναφέρουν τίποτα γιὰ τὸ εἶδος τῶν βραβείων καὶ τῶν τιμωριῶν, ἀλλὰ μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τοὺς καθηγητάς.

Οἱ διδάσκαλοι ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν μόρφωσι τῶν παπαγάλων εἶναι ἁπλούστατα δίσκοι γραμμοφώνου. Κλεισμένοι μέσα σὲ σκοτεινὰ δωμάτια οἱ παπαγάλοι ἀκοῦνε διαρκῶς ὅλη τὴν ἡμέρα μιὰ ἀκούραστη φωνὴ ποὺ τοὺς λέει: «Ζὰκ, κοιμήθηκες καλά ;» ἢ «Κοκό, ἤταν καλὸ τὸ φαΐ σου;» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Οἱ κάτοχοι παπαγάλων εἶναι ἐνθουσιασμένοι ποὺ ἔτσι μορφώνονται καθὼς πρέπει τὰ πουλιά των καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ λένε ἀνοησίες. Δὲν ξέρομε ὅμως τί λένε σχετικὰ καὶ οἱ μαθηταί...

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Η ΦΛΩΡΑΝΣ ΝΑΪΤΙΓΚΑΛ

ΣΤΗΝ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας, ἀνάμεσα σὲ πολλὲς μεγάλες γυναικεῖες μορφές, ξεχωρίζει ἡ Φλωρὰνς Νάϊτιγκαιλ, μιὰ ἀληθινὴ ἡρωΐς, ποὺ οἱ Ἄγγλοι προφέρουν πάντα τὸ ὄνομά της μὲ ἀπεριόριστο σεβασμό. Γεννήθηκε στὰ 1828, σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ καὶ πλούσια οἰκογένεια, ὁ πατέρας της ἦταν ὁ τύπος τοῦ Ἄγγλου ἀριστοκράτου καὶ ἡ μητέρα της μιὰ μεγάλη «λαίντυ» σ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Ἡ Φλωράνς, νέα, πλουσία, ὡραία, λαμπρὰ μορφωμένη, ποὺ ἡ πρώτη της ἐμφάνισις στὸν κόσμο σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν ἐπροκάλεσε τὸν μεγαλείτερο θαυμασμό, θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα γάμο ἀντάξιό της, νὰ κατακτήσῃ ἕνα μεγάλο τίτλο, νὰ ζήσῃ ξένοιαστη καὶ ἀμέριμνη...

Ἀλλὰ ὄχι. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ σκορπίσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς καλωσύνης, τῆς τρυφερότητος, τῆς ἐπιεικείας ποὺ γέμιζαν τὴν καρδιά της. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ εἶχε συνηθίσει στὴν φιλανθρωπία, συνώδευε τὴ μητέρα της στὶς ἐπισκέψεις της στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ στοὺς πτωχούς, ὅπου ἡ λαίδη Νάϊτιγκαιλ σκόρπιζε ἄφθονες δωρεές. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκοῦσε στὴ Φλωράνς. Σὲ μιὰ ἐπίσκεψί της στὰ νοσοκομεῖα τοῦ Λονδίνου τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ οἰκτρὴ των κατάστασις, ἡ ἀμάθεια τῶν νοσοκόμων, ἡ ἀταξία, ἡ ἀκαθαρσία. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀγγλία τὸ ἐπάγγελμα τῆς νοσοκόμου ἐθεωρεῖτο ὡς κάτι τὸ ταπεινωτικὸ καὶ ἐξευτελιστικὸ καὶ μόνο γυναῖκες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, γυναῖκες τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης, ἐγίνοντο νοσοκόμες. Ἡ Φλωρὰνς ἀποφασίζει νὰ περιφρονήσῃ τὴ δημοσία γνώμη καὶ γίνεται ἡ ἴδια νοσοκόμος. Προηγουμένως ὅμως πηγαίνει στὴ Γερμανία, στὸ Ντύσσελντορφ, ὅπου σὲ μιὰ εἰδικὴ κλινικὴ σπουδάζει καὶ μορφώνεται γιὰ τὸ ἐπάγγελμά της ἐπὶ δύο χρόνια. Ἦταν τότε 29 ἐτῶν.

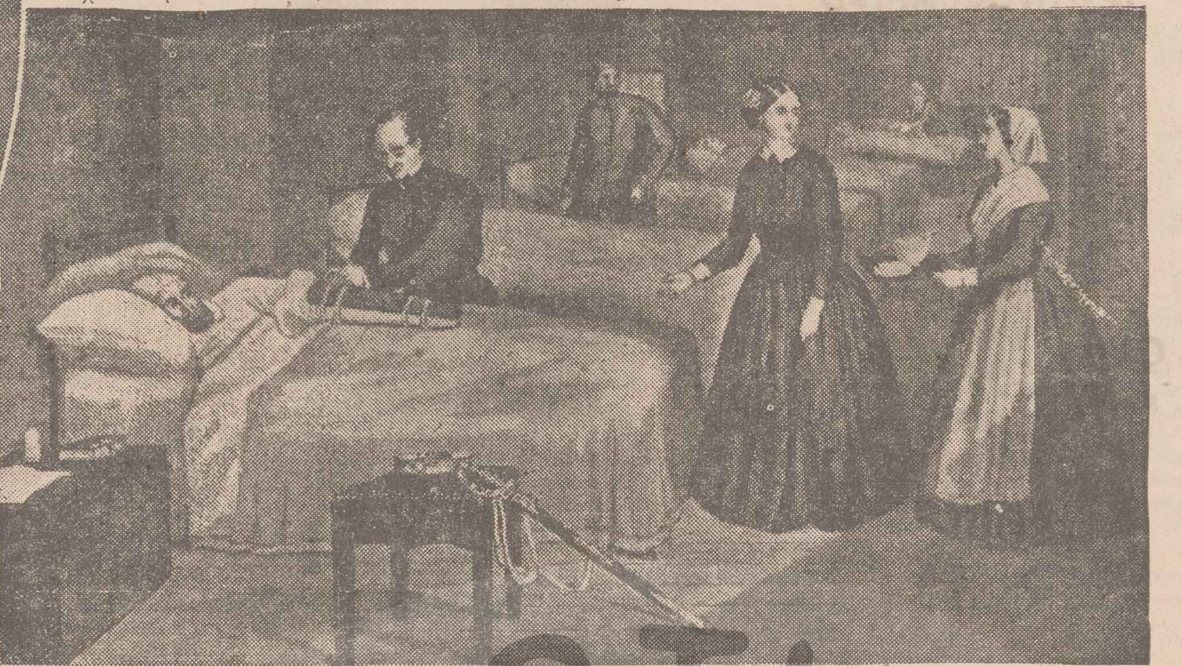

Ἀριστερᾶ: Ἕνα πορτραῖτο τῆς Φλωράνς, ζωγραφισμένο ἀπὸ τὴν ἀδελφή της. **Δεξιᾶ:** Ἡ ἡρωῒς ἐπισκεπτομένη ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Σκούταρι.

Ὅταν ἐπιστρέφει στὴν Ἀγγλία, ρίχνεται μὲ θέλησι καὶ πεῖσμα στὸ ἔργο της. Ἱδρύει μιὰ σχολὴ νοσοκόμων καὶ προσπαθεῖ νὰ δείξῃ στὶς ἄγαμες γυναῖκες πὼς ἔχουν ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή τους. Εἶναι ὁ πρωτοπόρος τῆς σημερινῆς γυναίκας ποὺ ἔγινε τόσο πολύτιμη στὴν κοινωνικὴ ζωή. Συγχρόνως δημιουργεῖ νέα νοσοκομεῖα, ἀναδιοργανώνει τὰ παληά, διευθύνει σανατόρια, ἐργάζεται ἡ ἴδια σὰν τὴν τελευταία νοσοκόμο, σκορπίζει παντοῦ τὴν λάμψι της.

Ὁ πόλεμος τῆς Κριμαίας στὰ 1854 τῆς δημιουργεῖ νέο πεδίο δράσεως. Πολλοὶ ποὺ γνωρίζουν τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἴσως ἀγνοοῦν σὲ τί κατάστασι βρισκόντουσαν τὰ ἀγγλικὰ νοσοκομεῖα. Ἦσαν ἀκάθαρτα, ἀποκρουστικά. Ὅλα τοὺς ἔλειπαν: γιατροί, νοσοκόμοι, χειροῦργοι, οἱ πληγωμένοι ἐσωρεύοντο κατάχαμα, σὲ σκοτεινοὺς καὶ ἀκάθαρτους διαδρόμους. Τότε ἡ ἐφημερὶς «Τάϊμς» ἔγραφε: «Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία θαρραλέες γυναῖκες ποὺ νὰ πᾶνε νὰ περιποιηθοῦν τοὺς στρατιῶτες μας ποὺ πεθαίνουν στὸ Σκούταρι;»

Μετὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ καὶ ὅταν σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία τοιχοκολλήθηκε μιὰ ἀφφίσσα ποὺ ἔλεγε πὼς «κάθε Ἄγγλος καὶ κάθε Ἀγγλὶς πρέπει νὰ κάνῃ τὸ καθῆκον του», πολλὲς καλὲς θελήσεις ἔσπευσαν νὰ ἐργασθοῦν. Ἀλλὰ ἡ καλὴ θέλησις δὲν ἀρκοῦσε. Χρειαζόταν πεῖρα, μόρφωσις, χαρακτῆρας. Καὶ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ξέρει πὼς μόνο μιὰ γυναῖκα σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία εἶναι ἱκανὴ νὰ ὀργανώσῃ ἐκεῖ κάτω τὶς ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες καὶ νὰ διευθύνῃ ἕνα τάγμα νοσοκόμων πρὸς βοήθειαν τῶν δυστυχισμένων. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ Φλωρὰνς Νάϊτιγκαιλ.

Καὶ ἡ Φλωρὰνς φεύγει, διωρισμένη γενικὴ διευθύντρια τῶν νοσοκομείων τοῦ Σκούταρι. Ἡ εἴδησις ἀναστατώνει τὸ Λονδῖνον ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὴν ὡραία καὶ λεπτὴ αὐτὴ ἀριστοκράτιδα νὰ πηγαίνῃ μέσα στὸ κέντρο τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀθλιότητος.

Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ περιγράψῃ κανεὶς μέσα σὲ λίγες γραμμὲς τὸ τεράστιο ἔργο ποὺ ἐπραγματοποίησε ἡ Φλωράνς. Πῶς κατώρθωσε ἐν πρώτοις νὰ νικήσῃ τὴ δυσπιστία τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, πῶς ὠργάνωσε τὴν ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία μὲ τὶς 38 νοσοκόμες της ποὺ εἶχε φέρει μαζύ της, τί θαύματα ἐπραγματοποίησε τόσο στὴν ἐγκατάστασι τῶν νοσοκομείων, ὅσο καὶ στὴν περίθαλψι τῶν χολερικῶν, τυφικῶν, ἀκρωτηριασμένων.

Ὅταν ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Σκούταρι ἔγιναν ἀντάξια τοῦ μεγάλου ἔθνους στὸ ὁποῖον ἀφιέρωσε τὴν ζωή της, ἡ μὶς Φλωρὰνς παρεκλήθη ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ μεταβῇ στὴν Κριμαία γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ κι' ἐκεῖ τὰ ἴδια θαύματα.

Καὶ ἡ Φλωρὰνς πηγαίνει ἀμέσως, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα πιστό, μικρὸ ἐπιτελεῖο καὶ μὲ τὸ κῦρος ποὺ εἶχε ἤδη ἀποκτήσει, ἐντὸς ὀλίγου ἐκτελεῖ καὶ στὴν Κριμαία τὰ ἴδια θαύματα ποὺ εἶχε κάμει καὶ στὸ Σκούταρι.

Ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ ἀντοχὴ ἔχει τὰ ὅριά της. Ἡ μὶς Νάϊτιγκαιλ ἀπὸ τὴν μεγάλη της κούρασι ἀσθενεῖ, προσβάλλεται ἀπὸ ἕνα τόσο δυνατὸ πυρετό, ποὺ οἱ γιατροὶ τὴν θεωροῦν χαμένη. Ὅλη ἡ Ἀγγλία παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὴν ἀσθένειά της. Ἀναλαμβάνει ὅμως καὶ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἐθνικὴ χαρά. Ἡ κυβέρνησις τὴν παρακαλεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ στὸ σπίτι της. Ἡ Φλωρὰνς ἀρνεῖται. «Ἂν ὁ πόλεμος τελείωσε — γράφει — ὑπάρχουν ἀκόμα πληγωμένοι στὰ νοσοκομεῖα. Δὲν θα ἐπιστρέψω παρὰ μόνον ὅταν δὲν θἄχουν τὴν ἀνάγκην μου».

Ἐπιστρέφει στὶς ἀρχὲς τοῦ 1857 μὲ τὴν πιὸ μεγάλη μυστικότητα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους ποὺ τῆς ἑτοίμαζε βασιλικὴ ὑποδοχή. Τὴν καλεῖ ἀμέσως ἡ βασίλισσα Βικτωρία, ἡ ὁποία τὴν εὐχαριστεῖ καὶ τὴν ἐρωτᾶ ἂν ἔχῃ κάτι νὰ τῆς ζητήσῃ.

— Μεγαλειοτάτη, ἀπαντᾶ ἡ Φλωράνς, ἀπὸ καιρὸ ἡ φλογερή μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ δημιουργήσω στὸ Λονδῖνον ἕνα μοντέρνο νοσοκομεῖο καὶ ἕως τώρα δὲν μπόρεσα....

Ἡ βασίλισσα μειδιᾶ καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ τελειώσῃ τὴν φράσι της. Ἀμέσως θέτει στὴν διάθεσί της ὅλα τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια κι' ἔτσι ἱδρύει τὸ νοσοκομεῖον ποὺ στὰ 1871 φέρει τὸ ὄνομα «Home Njghtjngalé».

Ὅλη τὴ ζωή της ἡ Φλωρὰνς τὴν ἐπέρασε ἐργαζομένη γιὰ τοὺς ἀρρώστους της. Τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια ἦταν τόσο κουρασμένη καὶ ἄρρωστη, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν τὴν ἄφιναν νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἀλλὰ καὶ στὸ κρεββάτι της ἀκόμα ἐργαζόταν. Ἐκεῖ ἔγραψε διάφορα συγγράμματα σχετικὰ μὲ τὸ ἔργον της, ἀπ' ἐκεῖ διηύθυνε ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς Ἀγγλίας, ἀπ' ἐκεῖ ἔδινε τὶς συμβουλές της σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ πολλοὶ ἰσχυρίσθησαν πὼς τὸ ἔργο της τῶν τελευταίων δέκα ἐτῶν ἦταν ἀκόμη σπουδαιότερο ἀπ' τὸ ἔργο τοῦ Σκούταρι.

Πέθανε σὲ ἡλικία 89 ἐτῶν, στὰ 1910, τιμωμένη ἀπ' ὁλόκληρο τὸ ἀγγλικὸ ἔθνος, σκεπασμένη μὲ παράσημα καὶ τιμές.

Ὑποκάμισα σπὸρ μεταξωτὰ

Ἔχομεν τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία τῆς «Γυναίκας»

Μυρσίνην Γ. Ἐνταῦθα. Τὸ γράμμα σας ὑπερβολικὰ μὲ συνεκίνησε. Μὴν ἀφίνετε ὅμως τὸν ἑαυτόν σας νὰ γίνη ἕρμαιο τῆς λύπης σας. Ἀντιδράσετε ὅσον μπορεῖτε, σκεφθῆτε πὼς ἔχετε καὶ ἄλλα καθήκοντα ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας καὶ τῶν παιδιῶν σας. Πολλὲς φορὲς μᾶς ἔρχεται μιὰ καταστροφὴ ποὺ ξεσπάει σὰν μπόμπα στὸ σπίτι μας. Κι' ἐνῷ εἴμεθα εὐτυχισμένες, αὐτὴ ἡ θύελλα ποὺ στέλνει κάποια κακὴ μοῖρα, μᾶς κάνει κουρέλια, μᾶς κεραυνώνει. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀφήσωμε τὸν ἑαυτό μας, ὅταν δὲν εἴμαστε μόνες μας στὴ ζωὴ καὶ ὅταν ἔχουμε σὰν κι' ἐσᾶς, ὁλόκληρη οἰκογένεια... Χάσατε ἕνα μέλος της... Καταλαβαίνω πόσο σκληρὴ εἶναι γιὰ σᾶς αὐτὴ ἡ ἀπώλεια... Σκεφθῆτε ὅμως ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ σᾶς ἀγαπᾶνε καὶ γίνετε ὁ καλὸς πιλότος, ποὺ στὴν τρικυμία ἀναλαμβάνει τὴ σωτηρία τοῦ καραβιοῦ του. Ἅμα ἀφήσετε νὰ σᾶς καταλάβη ἡ λύπη, τί θὰ γίνουν οἱ ἄλλοι ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ σᾶς; Ὅπως μοῦ λέτε καὶ μόνη σας ,τὸ σπίτι σας κοντεύει νὰ ρημάξη γιατὶ δὲν εἶσαστε σὲ θέσι νὰ τὸ διευθύνετε... Συγκρατηθῆτε ἀγαπητὴ φίλη καὶ βεβαιωθῆτε πὼς μόνο στὴν ἐξάσκησι τῶν καθηκόντων σας θὰ βρῆτε τὴν παρηγοριά... Διαφορετικὰ πᾶτε χαμένη...

Μαῦρο Κρῖνο, Θεσσαλονίκη. Σᾶς συμβουλεύω νὰ μείνετε μὲ τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ μὴ ζητᾶτε θέσι στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχετε τὰ προσόντα. Οἱ γονεῖς ἔχουν ἕνα ἀγρόκτημα καὶ θὰ μπορούσατε νὰ τοὺς βοηθήσετε λίγο. Γιατὶ δὲν τὸ κάνετε; Κάποιος σοβαρὸς κύριος — γράφετε — πρόκειται νὰ σᾶς προστατεύση, νὰ σᾶς βοηθήση, ὅταν θὰ ρθῆτε στὴν Ἀθήνα... Εἶναι ὅμως εἰλικρινεῖς οἱ προθέσεις του; Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε ἀφοῦ τὸν γνωρίσατε πρὸ λίγου καιροῦ; Δὲν θὰ σᾶς συμβουλέψω ποτὲ νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, καὶ ν' ἀκολουθήσετε ἕναν ἄγνωστο, νὰ δελεασθῆτε ἀπ' τὶς ὑποσχέσεις ποὺ σᾶς δίνει «νὰ καθοδηγήση τὰ πρῶτα σας βήματα στὴ ζωή». Φυλαχθῆτε νεαρά μου φίλη... Ὅλες οἱ κακομοιριὲς καὶ οἱ ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς, ἀρχίζουν συνήθως μὲ μίαν ἑλκυστικὴ περιπέτεια, μὲ δυὸ γλυκόλογα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὡραία φρασούλα ποὺ ξετρελλαίνει τὶς κοπέλλες. Κάποτε ἀρχίζει μὲ δελεαστικὲς ὑποσχέσεις ὑποστηρίξεως, μὲ ἐκδηλώσεις συμπαθείας. μὲ ἕνα «ρεφραὶν» πάντα τὸ ἴδιο... «Μιὰ κοπέλλα φεμινίστρια—χειραφετημένη, πρέπει ν' ἀκολουθήση τὸ δρόμο της στὴ ζωή, παραμερίζοντας τὰ ἀγκάθια ποὺ τῆς φράζουν αὐτὸ τὸ δρόμο... Αὐτὰ σᾶς εἶπεν ὁ δῆθεν προστάτης σας... ποὺ θέλει νὰ σᾶς τραβήξη ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ νὰ σᾶς φέρη στὴν Ἀθήνα... Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν πειρασμὸ ἀγαπητό μου παιδί... καὶ μείνετε στὴ Θεσσαλονίκη, κοντὰ στοὺς δικούς σας... βοηθῆστε τὴν μητέρα σας στὴν ἐκτέλεσι τῶν οἰκαικῶν καὶ ἀγροτικῶν καθηκόντων της, ἀσχοληθῆτε μ' αὐτὸ τὸ ζωϊκὸ κόσμο, ποὺ γιὰ μιὰν ἀγροτικὴ οἰκογένεια εἶναι πηγὴ πλούτου. Δὲν εἴσαστε μέσα στὸ δρόμο... Γιατί νὰ πᾶτε στὸ ἄγνωστο; Ὅσο καὶ νἄχη γοητεία πάντα εἶναι ἄγνωστο—καὶ γι' αὐτὸ σκεπάζει ἄπειρους κινδύνους...

Μαργ. Χ. Ἐνταῦθα. Δὲν πρέπει νὰ ζητᾶτε ἀπὸ τὴ ζωή, κεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δώση. Τἄχετε ὅλα καὶ ὅμως ἐπιθυμᾶτε καὶ νοσταλγῆτε ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχετε καὶ δὲν μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε. Γι' αὐτὸ ὅμως εἴσαστε τόσο δυστυχισμένη... Μοῦ λέτε πὼς τίποτα δὲν σᾶς ἱκανοποιεῖ οὔτε σᾶς ἑλκύει. «Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς φίλης σας εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸ δικό σας. Ἀνώτερος ψυχικά, κοινωνικά, περισσότερο πλούσιος. Ὁμολογῆτε ὅμως πὼς εἶναι «ἕνα μεγάλο πολὺ παιδὶ» καὶ πὼς σᾶς ἀγαπάει». Γιατί λοιπὸν ζητεῖτε τὸ ἀδύνατο; Γιατί νοσταλγῆτε κεῖνο ποὺ δὲ μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε; Δὲν εἴσαστε τόσον ὡραία, οὔτε τόσο πλουσία, οὔτε τόσο ἑλκυστικὴ ὅσο ἄλλες—γράφετε. Τί σημασία ἔχει αὐτό; Κι' ὅμως τρώγεσθε ἠθικά, καὶ στενοχωριέσθε, στενοχωρῶντας καὶ κείνους ποὺ ζοῦν κοντά σας. Πρέπει νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας, νὰ σκεφθῆτε ὄχι κείνους ποὺ θεωρεῖτε ἀνώτερούς σας, ἀλλὰ τοὺς κατωτέρους σας, ποὺ θἆταν ἐνθουσιασμένοι νἄχουν τὰ ψιχουλάκια τῆς εὐτυχίας ποὺ παραγνωρίζετε.... καὶ σκεφθῆτε πὼς ἂν χάσετε αὐτὰ ποὺ ἔχετε σὲ τί λαβύρινθο θὰ βρεθῆτε... διότι ἀσφαλῶς θὰ ρθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ θὰ παρηγορηθῆτε... δὲ θὰ κάνετε τὴ σύγκρισι μὲ τοὺς ἄλλους... Εἶσθε ὅ,τι εἶσθε... Χωρὶς νὰ ζηλεύετε καὶ νὰ φθονῆτε τοὺς γύρω σας, τελειοποιήσετε τὰ προσόντα ποὺ ἔχετε. Κάνετε μιὰ αὐστηρὴ ψυχανάλυσι τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ θὰ δῆτε πόσο θὰ σᾶς ὠφελήση αὐτό. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες γράψτε μου τὰ συμπεράσματα ποὺ βγάλατε.... Ἀσφαλῶς θἆναι ἱκανοποιητικά. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ γιατὶ θὰ συντελέσω στὴ θεραπεία σας.

Ἰαπωνεζούλαν, Καβάλλαν. Εἶμαι βεβαία πὼς ὁ χωρισμός σας μὲ τὸ παλληκάρι ποὺ ἀγαπᾶτε εἶναι προσωρινός. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε... Εἴσαστε τοσο μικρούλα καὶ ἔχετε ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σας... Μπορεῖτε νὰ περιμένετε ἕως ὅτου κεῖνος ποὺ ἀγαπᾶτε δημιουργήση τὸ μέλλον του. Στὴν Ἀγγλία πολλὰ κορίτσια περιμένουν χρόνια ὁλόκληρα τὴ μέρα τῆς εὐτυχίας τους—τὴν κερδίζουν... Μὲ τὴν καλή σας συμπεριφορὰ καὶ τὴν ὑπομονὴ θ' ἀφοπλίσετε καὶ σεῖς τοὺς γονεῖς του, θὰ συγκινήσετε Ἐκεῖνον, θὰ τοῦ δώσετε τὸ θάρρος νὰ δουλέψη, νὰ παλαίση καὶ νὰ σᾶς κερδίση. Καὶ ὁ φάρος τῆς ἐλπίδας θὰ τοῦ δώση φτερά, πιστέψτε με... Εἴσαστε δεκαεφτὰ χρόνων καὶ κεῖνος εἰκοσιδυό. Μπορεῖτε καὶ πέντε χρόνια νὰ περιμένετε... νὰ ἀποκτήση ἐκεῖνος τὴν ὑλικὴ ἀνεξαρτησία καὶ σεῖς νὰ μεγαλώσετε περισσότερο καὶ ἀργότερα νὰ γίνετε ἰδανικὴ σύζυγος... καλὴ νοικοκυρούλα.

DIANA

Υ. Γ.— Αἱ ἀπαντήσεις μου κατὰ σειρὰν στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ἄρθρον τοῦ κ. Θ. Μουτσίου, πτυχιούχου τοῦ Ἀνατολικοῦ Κολλεγίου Χειροπρακτικῆς τῆς Νέας Ὑόρκης, πτυχιούχου ἀκτινολόγου, μέλους τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου τῆς Χειροπρακτικῆς Ἑνώσεως, εἰδικοῦ χειριστοῦ τοῦ πολυτίμου μηχανήματος Νευροθερμομέτρου καὶ μόνου ἐκπροσώπου τῆς Χειροπρακτικῆς ἐν Ἑλλάδι

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΟΥΤΣΙΟΣ D. C.

Τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον μηχάνημα, Νευροθερμόμετρον, αὐτομάτως ἀνακαλύπτει τὸ πάσχον νεῦρον ὡς καὶ τὸν βαθμὸν τῆς πυρετώδους αὐτοῦ πιέσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καθοδηγεῖται ὁ χειροπράκτωρ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ἐπιτευχθείσης, ἑπομένως, τῆς ἀπελευθερώσεως ἀποδίδεται πλήρης ὑγεία εἰς τὸν πάσχοντα, καθ' ὅσον παρέχεται ἀπρόσκοπτος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον, ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ Χειροπρακτικὴ συνίσταται εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν κατ' εἰδικὸν τρόπον διευθέτησιν ἢ ἐπαναφορὰν ἡμιεξηρθρωμένων σπονδύλων εἰς τὴν φυσιολογικήν των θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέφυγον καὶ οἱ ὁποῖοι φέρουσι πίεσιν ἐπὶ τῶν πρώτων διακλαδώσεων τῶν νεύρων, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, παρεμποδίζοντες οὕτω τὴν ὁμαλὴν διέλευσιν τοῦ ΡΕΥΣΤΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ἢ τοῦ λεγομένου ΖΩΪΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου εὑρίσκεται ἡ ὁλονὲν ρέουσα καὶ ἐξαποστέλλουσα ρεῦμα ἐνεργείας πηγή, καθ' ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τροφοδότησιν τῶν ἱστῶν.

Ἡ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ (ἐκ τοῦ χεὶρ σὺν πράττειν) στηρίζεται ἐπὶ τῆς κλινικῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισυπόστατον ὂν ἢ τριμερὴς ὕπαρξις, ἤτοι : πνευματική, μηχανικὴ καὶ χημική, παρὰ ὡς διατείνονται ὅτι αὕτη εἶναι ἐξαγόμενον ἁπλῆς μόνον χημικῆς ἀναλύσεως, ἢ μᾶλλον σύνθεσις φυσικοχημικῆς ἐνεργείας.

Ὅθεν, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θεραπεύει καὶ δίδει ὑγείαν, εἶναι ἡ ἐνδόμυχος διαισθητικότης, ἥτις ἐνοικεῖ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς χαλαρωμένας ἐσωτερικὰς δυνάμεις τοῦ σώματός μας. Συνεπῶς ὅταν τὸ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ διοχετευθῇ εἰς τὸν φυσικόν του δρόμον, ἀπαραιτήτως τότε ἡ ζωὴ ρέει εὐεργετικῶς εἰς ποσότητα καὶ τρέχει αὐτομάτως.

Κάθε ὄργανον ὡς καὶ ὅλον τὸ σῶμα, εἶναι πλῆρες νεύρων. Ἐάν, λοιπόν, ὑπάρχῃ παρεμπόδισις ἐπὶ τῆς νευρικῆς ἐνεργείας, τότε ἀσφαλῶς τὰ ὄργανα ἢ τὰ μέλη τοῦ σώματος θὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν πεπιεσμένων νεύρων ἐπαναφέρομεν τὴν ὁμαλὴν κατάστασιν — τὴν ΥΓΕΙΑΝ, εἰς τὸν ὀργανισμὸν ὅταν οὗτος ἔχῃ προσβληθῇ ἀπὸ παθήσεις τῶν ὤτων, ὀφθαλμῶν, κεφαλῆς, στομάχου, ἐντέρων, ἥπατος, σπληνός, παραλύσεις, νευρασθένειαν, νευραλγίαν, ἰσχιαλγίαν, ἑλονοσίαν, ρευματισμούς, σπονδυλικὰς παθήσεις καὶ ἀπὸ κάθε πόνον, καθόσον — ΟΠΟΥ ΠΟΝΟΣ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ — ΠΟΝΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ. Μὲ μίαν ἐξέτασιν τῆς σπονδυλικῆς σας στήλης καὶ τῶν σχετικῶν νεύρων, θέλετε πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, διότι θὰ σᾶς ἀποδείξωμεν ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας σας.

Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ

Περὶ τῆς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα θεραπείας τῶν διαφόρων νόσων ἐπὶ τῆς ράχεως καὶ τῶν ἄρθρων ἐν γένει, προέβημεν διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας εἰς ἐπισταμένας ἐρεύνας, ἐκ τῶν ὁποίων πλήρως ἐπείσθημεν ὅτι ὄντως ὁ θεῖος Ἱπποκράτης, ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης, ἐθεώρει ἀπαραίτητον τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ράχεως ὡς γνώμονα ἢ δείκτην τῆς διαταμίξεως τῆς ὑγείας. Ἐξ αὐτῆς διέγνωσκεν ἑκάστοτε τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας τῶν πασχόντων, λέγων : «Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν γινώσκειν τὴν φύσιν τῆς ράχιος, οἵη τίς ἐστιν· ἐς πολλὰ γὰρ νουσήματα προσδέοι ἂν αὐτῆς. Τοῦτο μὲν γάρ, τὸ πρὸς τὴν κοιλίαν ρέπον, οἱ σπόνδυλοι ἔν τε ἄρτιοι εἰσὶν ἀλλήλοισι, καὶ δέδενται πρὸς ἀλλήλους δεσμῷ μυξώδει καὶ νευρώδει, ἀπὸ χόνδρων ἀποπεφυκότων, ἄχρι πρὸς τὸν νωτιαῖον». Δηλαδή, πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πρῶτον τὴν κατάστασιν τῆς ράχεως, διότι ἐξ αὐτῆς προέρχονται πολλαὶ ἀσθένειαι κ. λ. π. (Ἱπποκράτης περὶ ἄρθρων, σελὶς 190, ἐδάφ. 45).

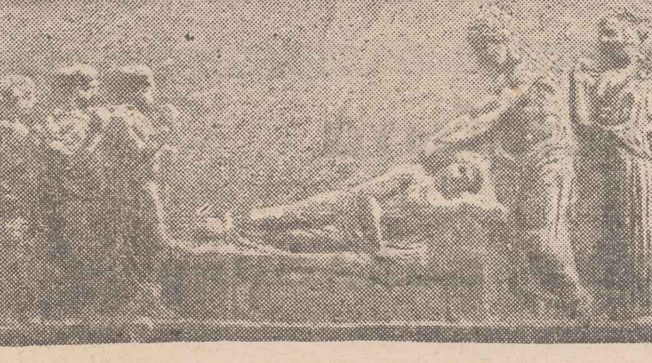

Ἀνάγλυφον παριστάνον ραχιοθεραπείαν.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ράχεως ἀσκουμένην κατὰ τὴν ἀρχαιότητα θεραπευτικὴν μέθοδον, εἶχε δοθῆ τὸ ὄνομα «ΡΑΧΙΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ», ἥτις εἶναι μέθοδος θεραπείας, ἐξ ὁλοκλήρου ὁμοία τῆς σημερινῆς Χειροπρακτικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Ἀμερικανοῦ Πάλμερ.

Τὴν ἐξάσκησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ραχιοθεραπευτικῆς μεθόδου, ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ ἐκαλλιέργησαν δεόντως οἱ μετέπειτα σοφοὶ ἰατροὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὡς λ. χ. ὁ γυναικολόγος Σωρανός, ὁ ἐπικληθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν ἰατρῶν, ὁ ἐνδοξότατος Γαληνός, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Κιτεύς, ὁ Ὀριβάσιος. Πλὴν ὅμως πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐφευρέτης τῆς Χειροπρακτικῆς δὲν προέβη εἰς τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς ἐκ τυχαίου γεγονότος, ἀλλ' ὅτι ἀναμφισβητήτως ἐφωτίσθη εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως ἐκ τῆς περὶ τὴν ράχιν θεραπευτικῆς μεθόδου τοῦ θείου Ἱπποκράτους, ἢ ἄλλων τινῶν σοφῶν ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν πολυτόμους ἐπιστημονικὰς πραγματείας, ἐν αἷς περιλαμβάνονται πάμπολλα κεφάλαια διαπραγματευόμενα τὴν θεραπείαν τῆς ράχεως.

Ὡς ἀψευδῆ μαρτυρίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ἱπποκράτειος Ἰατρικὴ μεγάλως ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἀνάταξιν ἡμιεξαρθρωμένων σπονδύλων, παραθέτομεν τὸ ἀνευρεθὲν ἀνάγλυφον εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ ἀρχαῖον Ἀσκληπιεῖον, ἀναγόμενον εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ παριστάνον ἰατρόν τινα τῆς ἀρχαιότητος ραχιοθεραπεύοντα ἀσθενῆ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς θεᾶς Ὑγείας.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΕΙΝΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

Οἱ ἰατροὶ ἐπιμένουν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐφαρμοζομένη θεραπεία σήμερον εἶναι ἐπιστημονικῶς ὀρθή. Ἐν τούτοις ἡ ἀξίωσις αὕτη καταπολεμᾶται ὑπὸ διαπρεπῶν ἰατρῶν διεθνοῦς κύρους, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζουν τὴν ἰατρικὴν ὡς ἀπάτην καὶ ἀγυρτείαν. Μεταξὺ δὲ τούτων συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἐπὶ 37 ἔτη διδάσκων καθηγητὴς τῆς Ἀνατομίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Harvard τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Dr Oliver Holmes. Ὁ Χόλμς, προσθέτει ὅτι τὸ αἶσχος τῆς ἰατρικῆς ἦτο καὶ εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τόσων καὶ τόσων ἑτεροκλήτων πραγμάτων, ὀρυκτῶν, δηλητηρίων, σάκκων ἑρπετῶν, ἐντοσθίων καὶ ἄλλων χημικῶν συσκευασιῶν, ὡς θεραπευτικῶν μέσων. Οὕτως ἡ Ἰατρικὴ μετεβλήθη εἰς μίαν καθαρῶς κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν.

Ὁ Dr Charles E De Saious εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ἔσω ἐκκρίσεις» γράφει : «Πρὸ ἐτῶν ἡ θεραπευτικὴ ἦτο τέχνη καὶ ἔδιδεν ἐλπίδας ὅτι συντόμως θὰ ἐξελίσσετο εἰς ἐπιστήμην. Σήμερον ὅμως οὔτε τέχνη δύναται νὰ ὀνομασθῇ, οὔτε ἐπιστήμη, ἀλλὰ σύγχυσις».

Καὶ ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας Dr F Billings βεβαιοῖ : «Ὅλα τὰ φάρμακα, πλὴν δύο, εἶναι τελείως ἄχρηστα ὡς θεραπευτικὰ μέσα ».

Γενικευθείσης τῆς συζητήσεως περὶ φαρμάκων ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ἐλέχθη ὅτι τὰ φάρμακα ἐν γένει εἶναι μᾶλλον ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ ὠφέλιμα.

Ὁ δὲ Dr Noves, Γάλλος καθηγητής, λέγει : «Οὐδὲν φάρμακον ἀνακουφίζει, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον θεραπεύει ἀσθένειάν τινα».

Ὁ Dr J. N. Hurty, μέλος τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πολιτείας Ἰνδιάνας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς λέγει : «Δὲν ὑπάρχει ἔστω καὶ ἓν φάρμακον εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι ἐπιβλαβές.» κ. λ. π.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΘΕΝΤΩΝ

Παραθέτομεν κατωτέρω ἐπιστολὰς μερικῶν ἐκ τῶν θεραπευθέντων παρ' ἡμῶν, ἵνα καταδείξωμεν εἰς τὸ Κοινὸν ὅτι ἡ Χειροπρακτικὴ ὄντως θεραπεύει καὶ θαυματουργεῖ εἰς τοὺς ἀπέλπιδας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον προηγουμένως δοκιμάσει τὰς γνωστὰς θεραπευτικὰς μεθόδους ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ κατέφυγαν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς Χειροπρακτικῆς καὶ ἀπέκτησαν τὴν ὑγείαν των.

Ὁ κ. Ι. Μ. ἐξ Ἀμπελακίων τῆς Σαλαμῖνος,, μᾶς ἀπέστειλεν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν λέγων :

Κύριον Μούτσιον, Σόλωνος 128, Ἀθήνας. Κύριε Μούτσιε, δεχθῆτε παρακαλῶ, τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας καὶ τὴν μεγάλην μου εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν τελείαν θεραπείαν τοῦ παιδιοῦ μου, ἐκ τῆς παραλύσεως τῆς ὁποίας ἔπασχεν, ἐνῷ οἱ νευρολόγοι ἰατροὶ κατεδίκασαν αὐτὸ ὅτι θὰ ἔμενε χωλὸν ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ὡς ἐκ τούτου, μοῦ ἐπιβάλλεται ὅπως διαλαλήσω καὶ θερμῶς συστήσω εἰς τοὺς πάσχοντας ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς παραλυτικῶν παιδιῶν, ἵνα σπεύσουν ἀδιστάκτως εἰς τὰ φῶτα τῆς χειροπρακτικῆς, βέβαιοι ὄντες ὅτι θέλουσιν εὕρει τὴν θεραπείαν των. Ι. Μ.

Ἐπίσης ὁ κ. Ε. Τ. μᾶς ἀπέστειλε τὰς θερμάς του εὐχαριστίας : Κύριον Θ. Μούτσιον, Σόλωνος 128, Ἀθήνας. Μετ' εὐχαριστήσεως δηλῶ εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον ὅτι ἐσώσατε τὴν σύζυγόν μου ἐκ βεβαίου θανάτου πάσχουσαν ἐκ νεφρολιθιάσεως, καὶ τὴν ἐθεραπεύσατε διὰ τῆς χειροπρακτικῆς (ἄνευ φαρμάκων), ἐνῷ οἱ ἰατροὶ τῆς πόλεώς μας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν βοηθήσουν οὔτε ἐπ' ἐλάχιστον. Ἀληθῶς, τιμᾶτε τὸν κλάδον σας καὶ ἐπὶ πλέον τὴν Πατρίδα μας.

Ε. Τ. Κάτοικος Καλαμῶν.

Ὁ κ. Κ. Β., Χαλκοκονδύλη 12, ὡσαύτως ἀπέστειλεν ἐπιστολήν, λέγων : Κύριε Μούτσιε, δηλῶ εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον ὅτι, πάσχων ἐκ χρονίας νευρασθενείας καὶ μεγάλης ἐξαντλήσεως τῶν νεύρων, ἐθεραπεύθην διὰ τῆς μεθόδου τῆς Χειροπρακτικῆς .Ὅθεν σᾶς εἶμαι λίαν εὐγνώμων.

Κ. Β.

Καὶ ὁ κ. Γ. Ν., κάτοικος Καλαμῶν, ἀπέστειλεν ἐπιστολήν, λέγων : Κύριε Μούτσιε, Διὰ ταύτης μου σᾶς εὐχαριστῶ καὶ ταυτοχρόνως δηλῶ εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον ὅτι, πάσχων ἐξ ὀξείας νευραλγίας καὶ ἔχων τὸν δεξιόν μου βραχίονα παράλυτον ἐπὶ 6—7 μῆνας, προσῆλθον πρὸς ὑμᾶς καὶ μὲ ἐθεραπεύσατε διὰ τῆς χειροπρακτικῆς ἐντὸς τριῶν ἑβδομάδων.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως Γ. Ν., Μηχανικός.

Καὶ ἄλλην ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Καν Μ. Γ. Δ., Εὐβοίας 67, Κυψέλη, λέγουσαν : Κον Θ. Μούτσιον, Σόλωνος 128, Ἀθήνας. Κύριε. Καθῆκον μου ἐπιβεβλημένον θεωρῶ ὅπως ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου ὡς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν καθ' ὁλοκληρίαν ἴασίν μου ἐκ τῶν συνεχῶν πονοκεφάλων καὶ νευραλγιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπὸ ἐτῶν ἔπασχον. Ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπισκεπτόμην τοὺς πλέον φημισμένους νευρολόγους καὶ παθολόγους, πλὴν ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος. Χάρις ὅμως εἰς τὴν Χειροπρακτικήν, ἥτις ἐκ τῶν πρώτων ἤδη ἡμερῶν αἰσθητὴν μοὶ ἐπέφερε βελτίωσιν, ἰάθην καὶ τὸ σπουδαιότερον ἄνευ ἰδιαιτέρας διαίτης ἢ ἀπαραιτήτων φαρμάκων καὶ ταλαιπωριῶν.

Διὰ τοῦτο ὄχι μόνον ὑμᾶς θέλω νὰ εὐχαριστήσω, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα πάσχοντα νὰ συστήσω ὅπως σᾶς συμβουλευθῇ. Μετ' ἀπείρων εὐχαριστιῶν Κα Μ. Γ. Δ. Τῇ 9—12—36.

Μόλις ἐξεδόθη τὸ ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα «Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» ὑπὸ τοῦ κ. Μουτσίου, περιέχον πολυτίμους ὁδηγίας διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ μή.

Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως. Ὁ κ. Μούτσιος δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 καὶ 4—7, πλὴν τῶν Κυριακῶν. Σόλωνος 128. Τηλ. 24-119.

ΝΤΟΜΝΙΚΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΣΤΡΕ

21ον

ΔΕΝ πρέπει ν' ἀσχοληθῆτε πιὰ γιὰ μένα. Ὑποσχεθῆτε το στὸν Δημήτριο Ταβερέσκο γιὰ νὰ σᾶς ἀφήση νὰ φύγετε γιὰ τὸ Παρίσι. Σᾶς τὸ ζητῶ, σᾶς τὸ ἀπαιτῶ. Νομίζω πὼς ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν δική μου ζωή.

»Δὲν φανταζόμουνα ποτέ, πὼς μπορούσατε νὰ μὲ σκέπτεσθε ἀπὸ τότε, ἀπὸ τὸ Μπίαρριτς. Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ ὅλα ὅσα ἐκάματε γιὰ μένα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σβύσετε ἀπὸ τὴν μνήμη σας αὐτὸ τὸ παρελθόν. Κι' αὐτὸ ἐπίσης σᾶς τὸ ζητῶ ἐν ὀνόματι τῆς τρυφερῆς φιλίας ποὺ ἴσως, κάποτε, νομίσαμε πὼς μᾶς ἕνωνε.

»Δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε, ἴσως, ποτέ. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, μὴ μὲ λυπᾶσθε. Ἡ εὐτυχία μου, ἂν ποτὲ ἔλθη, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς.

»Ζάν, ξεχᾶστε με. Χαίρετε !».

Γιὰ νὰ κρύψη τὴν συγκίνησί του ὁ νέος, ἂν καὶ εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσι, κρατοῦσε ἀκόμα τὸ γράμμα μπροστὰ στὰ δακρυσμένα του μάτια.

Ὁ Δημήτριος μίλησε πρῶτος :

—Τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἔφερε, σᾶς περιμένει. Θὰ σᾶς πάη ἀπόψε κιόλας στὴν Σιναΐα. Ὅπως κι' ἂν σκέπτεσθε νὰ μὲ ἐκδικηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ὑποβάλλετε μήνυσι πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες, ὅσο χρειάζομαι γιὰ νἄχω ἀπάντησι ἀπ' τὸν Νικόλαο Ταβερέσκο.

»Ἂν ὁ ἐξάδελφός μου μείνει ἀναίσθητος στὸ γράμμα ποὺ τοῦ γράφει ἡ Ντόμνικα δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ. Δὲν θἄχω πιὰ νὰ ἐλπίζω τίποτα...Ἀλλὰ οἱ χωροφύλακες δὲν θὰ μὲ πιάσουν ζωντανό. Αὐτὴ ἡ ντροπὴ τοὐλάχιστον, δὲν θὰ πέση στὴν οἰκογένειά μας. Ἕνας Ταβερέσκο δὲν πηγαίνει στὴ φυλακή.

Ὁ Λὲ Μετριὲ διερωτιόταν τὴν αἰτία ποὺ ἔκανε τὸν Δημήτριο ν' ἀλλάξη ἔτσι συμπεριφορά. Ἦταν οἱ παρακλήσεις τῆς Φλόρικας ἢ οἱ τελευταῖες τῆς Ντόμνικας ; Πάντως τὸ γράμμα της αὐτὸ ἦταν ὁριστικό. Δὲν τοῦ ἄφηνε καμμιὰ ἐλπίδα. Τὸ εἰδύλλιο ποὺ εἶχε θωπεύσει ἡ φαντασία του, ἔσβυνε σὰν καπνός. Καὶ τοῦ φαινόταν μάλιστα περίεργο πὼς τοῦ προξενοῦσε τόσο λίγη λύπη.Κάποιο πεῖσμα, μᾶλλον.

—Μ' ἀκούσατε ; ξαναεῖπε ὁ Δημήτριος βλέποντας τὴν σιωπὴ τοῦ νέου. Εἶσθε ἐλεύθερος, χωρὶς ὅρους.

Αὐτὰ τὰ λόγια, εἰπωμένα μὲ ἤρεμη ὑπερηφάνεια, συνεκίνησαν τὸν Λὲ Μετριὲ περισσότερο ἀπ' τὶς ἀπειλὲς τῆς ἄλλης νύχτας.

—Κύριε, τοῦ ἀπάντησε, ἂν αὐτὸ ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ μένα, κανεὶς δὲν θὰ μάθη ποτὲ τὶ συνέβη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Αὔριο κιόλας, θὰ γράψω στὸν κ. Ταβερέσκο πὼς ἐγκαταλείπω ὁριστικὰ τὶς ἔρευνές μου. Θὰ λάβη τὸ γράμμα μου μαζὺ μὲ τῆς κόρης του. Θὰ μάθη ἔτσι πὼς ἡ ἐλευθερία μου δὲν δόθηκε μὲ ἀνταλλάγματα. Κι' ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς τὸ καταλογίση αὐτό.

Ὁ γέρος ἐπίσης ἦταν συγκινημένος.

—Μὲ συγχωρεῖτε ; εἶπε.

Ὁ Ζὰν τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Ὁ Δημήτριος τὸ πῆρε στὰ δικά του καὶ τὸ ἔσφιξε πολλὴ ὥρα.

—Χαίρετε, κύριε Λὲ Μετριέ. Δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος. Ἴσως νὰ μὲ συνεβούλεψαν ἄσχημα... Οἱ δικηγόροι, ξέρετε, δὲν ἔχουν συνείδησι.... Ὡστόσο νομίζω πὼς εἶχα δίκηο. Ὑπάρχουν οἱ νόμοι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ. Ἡ γῆ ποὺ ὁ πρόγονός μας, τόσο ἐμένα, ὅσο καὶ τοῦ Νικολάου, εἶχε κερδίσει μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, ἦταν γιὰ νὰ κάνη εὐτυχισμένους ὅλους τοὺς ἀπογόνους του.

Πρὸς στιγμὴν ὅλοι σώπασαν. Ἡ φωνὴ τοῦ Δημητρίου ὑψώθηκε καὶ πάλι. Ἀλλὰ τώρα ἔτρεμε λίγο :

—Ἔλα, Φλόρικα. Δὲν ἔχομε νὰ κάνωμε ἐδῶ τίποτα πιά.

Ἡ νέα δὲν ἀπάντησε. Ἔμενε στὴ γωνιά της, σκυμμένη, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὰ χέρια της. Λυγμοὶ ἀνασήκωναν τοὺς ὤμους της.

—Σταθῆτε, εἶπε ὁ Λὲ Μετριὲ καὶ ἀπαντῆστε μου χωρὶς διφορούμενα. Ἡ δεσποινὶς Παβέσκο, εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερη ἀπέναντί σας ;

—Ἡ Φλόρικα δὲν ἐξαρτᾶται παρὰ μήτριος.

—Ἔ, λοιπόν...

Ἀλλὰ ἤδη ἡ νέα ἦταν δίπλα του. Μιὰ ἀπέραντη ἐλπίδα ἔλαμπε στὰ μάτια της.

Κυττάχθηκαν χαμογελῶντας.

—Κατάλαβα, μουρμούρισε ὁ Δημήτριος. Ἀντίο καὶ στοὺς δυό σας.

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του. Ἡ Φλόρικα πρὶν ἀφήσει τὴν μικρὴ ἀποθήκη, γονάτισε στὰ ἄχυρα ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμα τὸ σχῆμα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐραστοῦ της, κι' ἀκούμπησε ἐκεῖ τὰ χείλη της.

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Ἐνῷ αὐτὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια ἐξελίσσοντο στὸ Μορεάνι, στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ δέλτα, ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἴδιο εἰρηνική, καὶ φαινομενικὰ πάντα ἡ ἴδια.

Μόνο φαινομενικά. Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Ντόμνικα εἶχε μάθει τὴν ἀναχώρησι τοῦ Λὲ Μετριὲ ἀπὸ τὸ Βάλκωφ, δὲν περίμενε πιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί της.

Ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν ἐπιθυμοῦσε. Ἤλπιζε κάτι, μὰ κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε τί. Ἕνα θαῦμα. Γιατί, γιὰ νὰ γίνη εὐτυχισμένη, δὲν ἀρκοῦσε μόνο νὰ δεχθῆ ὁ πατέρας της τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Δημητρίου, ἀλλὰ ἀκόμα,νὰ τὴν ἀφήση κοντὰ στὸν Κωνσταντῖνο.

Στὸ μεταξύ, ἔχοντας πιὰ καταλάβει τὶ συνέβαινε μέσα της, ἀπολάμβανε χωρὶς τύψι τὴν εὐχαρίστησι ποὺ τῆς ἔδινε ἡ παρουσία τοῦ νέου.

Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη τὴν ἡμέρα ἐκείνη μετὰ τὴν διέλευσι τοῦ Λὲ Μετριέ, δὲν εἶχε ἀλλάξει τίποτα στὶς σχέσεις των. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς εἶχε πλησιάσει τὸν ἕνα στὸν ἄλλο. Ἀλλὰ ξανάγιναν ἁπλῶς φίλοι.

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ξαναμεταχειρίσθηκε ποτὲ πιὰ τὴν τρυφερὴ ἐκείνη γλῶσσα ποὺ ἡ Ντόμνικα εἶχε ἀκούσει, ὅταν, μισολιποθυμισμένη, τὴν εἶχε περιποιηθῆ τόσο καλά...

Τώρα δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ τὴν συνοδεύση στὸ μπάνιο. Τὴν περίμενε πάντα στὸ σπίτι, ὥς που νὰ γυρίση καὶ νὰ καθήση κοντά του.

Ἡ Ντόμνικα ἦταν σχεδὸν εὐτυχισμένη. Κάποια μυστικὴ χαρὰ ἐγέμιζε ὅλη της τὴν ὕπαρξι. Ἡ ζωή της εἶχε ἀλλάξει. Τὶς ταπεινὲς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ, τὴν βοήθεια ποὺ ἔδινε στὸν Κωνσταντῖνο γιὰ νὰ τραβήξη τὰ δίκτυα του καὶ τὴν βάρκα του, ὅλα τὰ ἔκανε χαρούμενη καὶ συχνὰ ἕνα σιγανὸ τραγοῦδι τοῦ τόπου συνώδευε κάθε της ἀσχολία.

Ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς εὐθυμίας. Μὰ ὡστόσο, βλέποντάς την ἥσυχη καὶ χαρούμενη, ἦταν κι' αὐτὸς εὐτυχισμένος.

«Εἶναι τὸ ἴδιο καλὴ καὶ γνωστική, ὅσο καὶ ὡραία—ἔγραφε στὸν πατέρα του. Δὲν εἶναι πιὰ τὸ κορίτσι τοῦ Παρισιοῦ. Ἂν τὴν βλέπατε τώρα, δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρίζατε».

Ἀλλὰ ποτὲ στὰ γράμματά του δὲν ἀνέφερε λέξι γιὰ τὸν ἔρωτά του.Δὲν τὸν ὁμολογοῦσε οὔτε στὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό, θεωρῶντας τὴ Ντόμνικα παρὰ πολὺ μακρυά του, παρὰ πολὺ ψηλά. Καὶ ὅσο ἐκείνη τοῦ δειχνόταν περιποιητική, τρυφερή, καλή, τόσο ἐκεῖνος ἔκρυβε τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν τάραζαν.

Συχνά, στὶς νύχτες ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, ξανάβλεπε τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶχε ἰδῆ γυμνὴ καὶ τόσο ὡραία, τόσο ὡραία...

Ἔτσι, ἑνωμένοι καὶ ὅμως χωρισμένοι, συλλογίζονταν τὰ ἴδια πράγματα. Ὁ ἔρως τοὺς περιέπλεκε κάθε μέρα ὅλο καὶ πιὸ στενὰ στὰ δίχτυα του, χωρὶς αὐτοὶ ν' ἀντιλαμβάνωνται τὴν δύναμί του.

Ἀλλὰ τὸ ἔνστικτο ποὺ κάμπτει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κάτω ἀπ' τὸ νόμο του, ἀγρυπνοῦσε. Ὁ Κωνσταντῖνος, ὅσο κύριος κι' ἂν ἦταν τοῦ ἑαυτοῦ του, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγη.

Μιὰ μέρα, γύρισε ἀπ' τὸ Βάλκωφ πολὺ ἀργά. Ἐδείπνησαν μπροστὰ στὸ μικρό τους σπιτάκι, στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ. Ἔπειτα ἀπ' τὴ σκληρὴ ἐργασία τῆς ἡμέρας, ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε μεγάλη ὄρεξι. Ἔφαγε καὶ ἤπιε πολὺ ζοῦϊκα.

Ἡ ζέστη ἦταν καταθλιπτική. Ἡ Ντόμνικα δὲν φοροῦσε παρὰ μιὰ λεπτὴ μπλοῦζα ποὺ ἄφηνε ἀκάλυπτους τοὺς ὤμους της.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι του ἐχάϊδεψε τὰ μαλλιὰ τῆς νέας ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια. Αὐτό, μαζὺ μὲ τὸ ἀγνὸ φιλὶ ποὺ τῆς ἔδινε ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ ψάρεμμα, ἦταν τὸ μόνο χάδι ποὺ ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό του. Καὶ κάθε φορὰ ἡ Ντόμνικα αἰσθανόταν μιὰ ἡδονικὴ συγκίνησι.

Τὸ χέρι κατέβηκε, ἐχάϊδεψε τὸ γυμνὸ τράχηλο, ἔπειτα ξαφνικά, σὰν ν' ἀκούμπησε σ' ἕνα ἐλατήριο, τὸ χέρι τοῦ νέου τραβήχθηκε.

Ὁ Κωνσταντῖνος σηκώθηκε.

—Πρέπει νὰ ἰδῶ κάποιον ἀπόψε, εἶπε. Εἶναι γιὰ τὸ αὐριανὸ ψάρεμμα. Δὲν θὰ λείψω πολύ.

Τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ χωριοῦ. Μετὰ δύο ὧρες γύρισε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι του χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἐνῷ ἑτοίμαζαν μαζὺ τὰ δίχτυα καὶ τ' ἀγκίστρια, μόλις τῆς μίλησε. Τὴν ἄφησε, χωρὶς τὸν τρυφερὸ χαιρετισμὸ ποὺ τὴν εἶχε συνηθίσει κάθε πρωΐ, ὅταν ἔφευγε.

Ἐκείνη πίστεψε ὅτι εἶχε παύσει νὰ τὴν ἀγαπάη καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρὸ κατὰ τὴν ἀτέλειωτη ἡμέρα ποὺ ἐπηκολούθησε, συλλογίσθηκε τὶς φίλες της, θυμήθηκε τὸν Ζὰν Λὲ Μετριέ...

Δὲν νοσταλγοῦσε τὴν παληά της ζωή. Τῆς φαινόταν κενὴ καὶ ἄσκοπη. Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἔδινε μιὰ ἔννοια στὴ σημερινή της ζωή, ἐξαφανιζόταν ξαφνικά.Τὸ ὄνειρο ποὺ ζοῦσε ἐπὶ τόσες ἑβδομάδες τώρα, ἔσβυνε. Δὲν τῆς ἀπέμενε τίποτα πιὰ παρὰ νὰ πεθάνη.

* * *

Ἐφήμερη ἀπελπισία μιᾶς ψυχῆς ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα ὑποφέρει. Τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ σύννεφο διαλύθηκε μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Κωνσταντίνου ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴν καλή του διάθεσι.

Ἐξακολούθησε νὰ τὴν περιβάλῃ μὲ χίλιες φροντίδες καὶ περιποιήσεις, ἀλλὰ ἡ φρικτὴ ἐκείνη σκηνὴ ἐπανελήφθη. Πρᾶγμα παράδοξο καὶ γιὰ τὴν Ντόμνικα ἀνεξήγητο, ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ποὺ ἦσαν τὸ πιὸ πολὺ ἑνωμένοι, ποὺ ἐκείνη εἶχε δειχθῆ πιὸ θωπευτικὴ ποὺ ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε δειχθῆ πιὸ τρυφερός, ξαφνικὰ τὴν ἐγκατέλειπε καὶ γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἔπειτα φαινόταν δυσαρεστημένος, ἀμίλητος.

Ἕνα βράδυ τὸν παρακολούθησε καὶ τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ κατάστημα τῆς Μαρούσκα.

Ὠθουμένη ἀπὸ περιέργεια, ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ μάθη περισσότερα, κατανικῶντας τὴν δειλία καὶ τὸ φόβο της, ἐπλησίασε στὸ καμπαρέ, κι' ἐκόλλησε τὸ μάτι της στὴ μισοανοιχτὴ γρίλλια.

Εἶδε τὸν Κωνσταντῖνο εὔθυμο,γελαστό, νὰ κρατάη τὴ Μαρούσκα στὰ γόνατά του. Ἡ γυναῖκα τὸν φιλοῦσε στὸ στόμα.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της, ἔφυγε τρέχοντας κι' ἔκλαψε ὥς τὸ πρωΐ.

* * *

Μιὰ Κυριακή, ἐνῷ εἶχαν πάει περίπατο μὲ τὴν βάρκα τους, συνάντησαν τὴ βάρκα τῆς Μαρούσκας. Ἦταν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριό, στὸ ποτάμι δὲν ὑπῆρχαν παρὰ οἱ δυὸ βάρκες.

Ἡ ἄσεμνη χήρα ἦταν καθισμένη πρὸς τὰ πίσω τῆς βάρκας κι' ἄφηνε νὰ κρέμεται ἡ γυμνή της κνήμη στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ὁ Κωνσταντῖνος γύρισε τὸ κεφάλι του μόλις τὴν εἶδε, ἀλλὰ ἡ Μαρούσκα ἄρχισε νὰ τραγουδάη δυνατά, σὲ μιὰ ἄγνωστη γλῶσσα. Ἦταν μιὰ μελωδία πότε γοργὴ καὶ βάρβαρη, πότε περιπαθής, πάντα φλογερὴ καὶ παθητική. Ἡ φωνὴ τῆς καμπαρετίστας ἦταν βραχνὴ μὰ ὅμως εἶχε κάτι τὸ συναρπαστικό.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀλληλογραφία

Κ. Γιανούσην, Ἐνταῦθα.— Ὁ προορισμὸς τοῦ νέου δὲν εἶνε μόνο νὰ χαίρεται. Ὁ νέος βρίσκει χαρὰ στὸν κόπο, στὴ δημιουργία, στὶς δυσκολίες, ποὺ κάποτε τὶς δημιουργεῖ γιὰ τὸ μόνο λόγο νὰ τὶς ξεπεράση. Γι' αὐτὸ οἱ νέοι θυσιάζονται πρῶτοι γιὰ κάθε ὡραία ἰδέα, γι' αὐτὸ ἀγαποῦν τοὺς κινδύνους. Ἐσεῖς πρέπει νὰ τὰ σκεφθῆτε καλὰ ὅλα αὐτὰ πρὶν κατακρίνετε τὴ ζωὴ ὡς στεγνὴ ἐπειδὴ δὲν πετύχατε στὶς ἐξετάσεις σας. Γιὰ τὸν χαρακτῆρα σας καλὸ εἶνε νὰ ἐργασθῆτε λίγο πρακτικά.

Ἑλένη Μ., Ἐνταῦθα.—Τὸ πεζοτράγουδό σας εἶχε μιὰ θέρμη κ' ἕνα παλμό. Γιατί ὅμως νὰ κλαῖμε αἰωνίως κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει καὶ νὰ μὴν ψέλνωμε τὶς ὠμορφιὲς γύρω μας, τὴν ἐλπίδα, τὴν δημιουργία, τὸν ἔρωτα, τὴν ζωή; Ἀρκετὰ ἔκλαψαν οἱ ρωμαντικοὶ καὶ ἤδη ἡ ζωὴ μᾶς κάνει ἀρκετὰ νὰ συνοφρυώνωμε. Δοκιμάστε καὶ στίχο, ἀλλὰ κυρίως πλουτίζετε τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις σας.

Κάτια, Θεσσαλονίκη.— Μᾶς δίνετε πολὺ θάρρος μὲ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ παράδειγμά σας πρέπει κι' ἄλλες νὰ τὸ μιμηθοῦν : πρέπει παντοῦ σὲ κάθε πόλι καὶ χωριὸ νὰ ὑπάρχουν ὠργανωμένα γκροὺπ τῶν φίλων τῆς «Γυναίκας». Ἔτσι θὰ διαδώσωμε τὸ ὡραῖο περιοδικό μας, ἔτσι θὰ τὸ κάνωμε ἀληθινὰ ὄργανο γυναικεῖο, πιστὸν σύντροφο καὶ ὑπερασπιστὴ τῶν γυναικῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Μπράβο, καλή μας φίλη. Οἱ συνδρομήτριες θὰ λαβαίνουν ἀπὸ σήμερα τακτικὰ τὰ τεύχη.

Μικροῦλα, Ἐνταῦθα.— Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς ἀπαντήση ἡ εἰδικὴ τί νὰ κάνετε.

Κ. Σ. Ἐνταῦθα.—Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς δώσωμε συνταγὴ γιὰ ἀγγουρόνερο. Γιὰ τὰ μελοδράματα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν θὰ φροντίσωμε ἐν καιρῷ νὰ σᾶς δώσωμε τὶς ὑποθέσεις των.

Μαρία Μ. Πάτρας.—Ἐὰν ἡ «Γυναίκα» ἔγινε δέκα ἕξη σελίδες γιὰ λόγους αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ χαρτιοῦ, ἡ ὕλη της ὄχι μόνο δὲν ἐλαττώθηκε, ἀλλὰ ἀντίθετα πλούτισε. Ποτὲ ἕνα θέμα δὲν ἀπασχολεῖ μιὰ ὁλόκληρη σελίδα μας. Πάντα δύο, τρία καὶ πέντε ζουμερὰ ἄρθρα τὴν γεμίζουν. Ἡ ποιότης εἶνε εἰπέρποτε περιποιημένη καὶ θὰ γίνουν νέες προσπάθειες γιὰ νέες ἐξορμήσεις. Μήπως μὲ τὸν λίγο καιρὸ ποὺ διαθέτουν σήμερα ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶνε σὲ θέσι νὰ διαβάζουν εἴκοσι τέσσερες σελίδες; Γιὰ σήμερα λέμε : λιγώτερες καὶ καλλίτερες. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως σύντομα νὰ λέμε: καὶ πολλὲς καὶ καλές. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ κατὰ πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν ὑποστήριξι τῶν ἀναγνωστῶν.

Η ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ

Μοντέρνα καμαριέρα

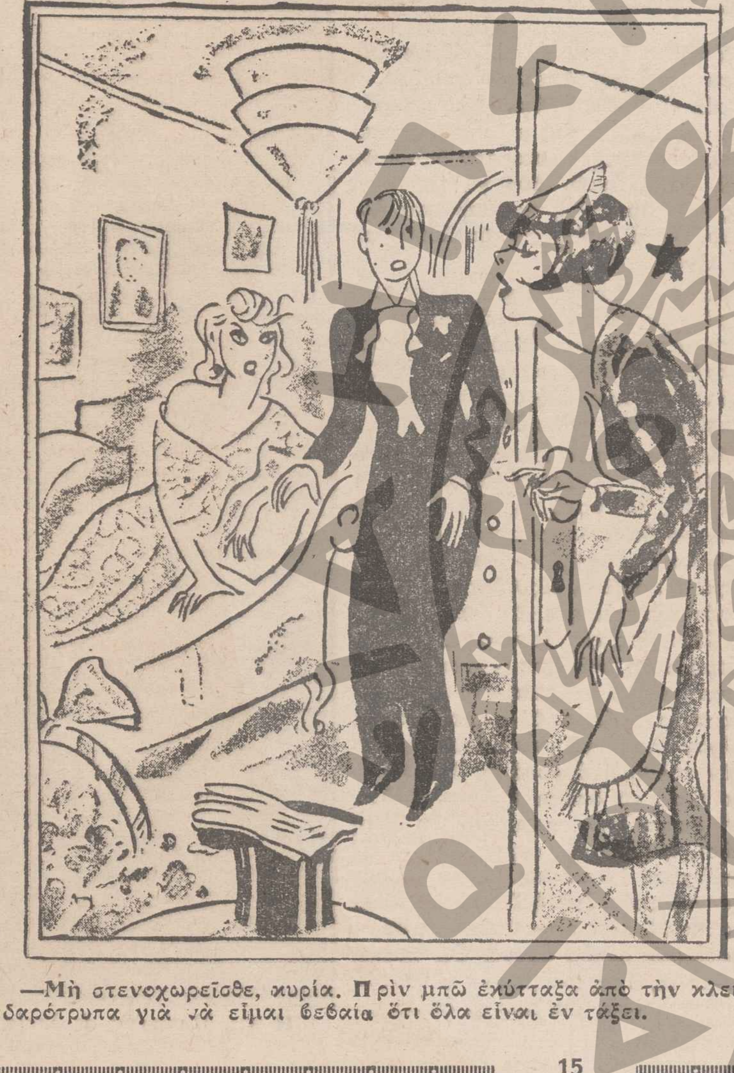

—Μὴ στενοχωρεῖσθε, κυρία. Πρὶν μπῶ ἐκύτταξα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα γιὰ νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΖΙΝΑ

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΒΡΑΣΤΗ

Καθαρίζομε καὶ ράπτομεν τὴ γαλοπούλα ὅπως συνήθως τὰ πουλερικά. Τὴν θέτομεν στὴν κατσαρόλα μὲ ἀνάλογο νερό, ὥστε νὰ καλύπτεται ἐντός. Ἅμα πάρη βράσι ρίπτομεν ἕνα-δύο κρεμμύδια, δύο-τρία καρότα, λίγες ρίζες σέλινου καὶ μαϊντανοῦ καὶ ἀνάλογο ἀλάτι. Ἀφίνομεν οὕτω νὰ βράση σὲ σιγανὴ φωτιὰ μέχρις ὅτου βράση σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἂν εἶνε νέα ἡ γαλοπούλα σὲ 1 ½ ὥραν, ἂν δὲ παλαιὰ τότε σὲ τρεῖς ὧρες περίπου. Συνήθως δὲ 25—30 λεπτὰ τῆς ὥρας προτοῦ βράση προσθέτουμε καὶ μερικὲς πατάτες καθαρισμένες νὰ βράσουν καὶ τὶς ὁποῖες μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα χόρτα τὰ θέτομε γύρω στὴν γαλοπούλα ὡς γαρνιτούρα, τὸν δὲ ζωμὸν κάνουμε σοῦπα αὐγολέμονο ἢ ἄλλο τι τῆς ἀρεσκείας μας. Ἐπίσης μερικὰ τεμάχια ἀπ' αὐτὴν ἠμποροῦμε νὰ κάμωμε πανέ.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΠΙΛΑΦΙ ΜΙΛΑΝΕΖ

Δόσεις διὰ 5—6 ἄτομα

Μιὰ γαλοπούλα μεγάλη
150—200 δράμια ρύζι περσικὸ
3—4 κουταλιὲς βούτυρο
4—5 κουταλιὲς τῆς σούπας ἀλεῦρι
50 δράμια γάλα
30—40 δράμια τυρὶ
λίγα χόρτα, ἀλάτι, πιπέρι κλπ.

Ἐκτέλεσις

Τὸ ἐν λόγῳ φαγητὸ δὲν γίνεται μόνο μὲ γαλοπούλα, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅ,τι δήποτε ἄλλο πουλερικό, ὄρνιθα, κοττόπουλο, κόκορα, καπόνι, γάλο κλπ.

Καθαρίζομε καὶ ράπτομε τὴν γαλοπούλα, τὴν θέτομε νὰ βράση μὲ ἀνάλογο νερό, ὑπολογίζοντες τόσον ὅσον ἀρκεῖ ὥστε νὰ κάμωμε κατόπιν πιλάφι καὶ τὴν σάλτσα. Ἀφοῦ πάρη βράσι ρίπτομε λίγα χόρτα, ἤτοι καρότα καὶ μαϊδανὸ ρίζας, πράσο καὶ κρεμμύδι, συνάμα δὲ καὶ τὸ ἀνάλογον ἀλάτι.

Ἐν τῷ μεταξὺ θέτομε τὸ ρύζι σὲ ἄλλη κατσαρόλα καὶ ὅταν βράση ἡ γαλοπούλα μετροῦμε τὸν ἀνάλογον ζωμὸν μὲ τὸ ρίζι καὶ κάμνουμε τὸ πιλάφι. Μὲ τὸν ὑπόλοιπον δὲ ζωμὸν καὶ μὲ τὸ γάλα ἑτοιμάζομε τὴν σάλτσαν ὡς ἑξῆς: Θέτομεν ἐντὸς μικρᾶς κατσαρόλας 3—4 κουταλιὲς τῆς σούπας βούτυρο καὶ 4—5 κουταλιὲς ἀλεῦρι, ἀνακατεύομε μὲ σύρμα καὶ ἀφοῦ ζεσταθοῦν καλὰ ρίπτομεν τὸν ζωμὸν θερμόν, συνάμα δὲ καὶ τὸ γάλα, προσέχοντες ὅμως νὰ μὴ ρίψωμε περισσότερο τοῦ δέοντος ζωμὸν καὶ γίνη πολὺ ἀραιὰ ἡ σάλτσα. Ἐξακολουθοῦμε δὲ νὰ δουλεύωμε μὲ τὸ σύρμα, ἀφίνοντες νὰ πάρη μερικὰς βράσεις, προσθέτουμε λίγο τυρὶ τριμμένο—παρμεζάνα ἑλληνική—ἀλάτι καὶ λίγο μοσχοκάρυδο. Ἐὰν δὲ ἔχωμε προχείρως καὶ λίγο βούτυρο φρέσκο, τὸ προσθέτομε τελευταίως, χωρὶς νὰ βράση πλέον ἡ σάλτσα, σερβίρομε δὲ ὡς ἑξῆς: Βάζομε τὸ πιλάφι ἐντὸς τῆς πιατέλας λοφοειδῶς, τεμαχίζομε τὴν γαλοπούλα καὶ τὴν θέτομεν ἐπ' αὐτοῦ, περιλούομεν τὸ ὅλον μὲ τὴν σάλτσα καὶ ἀπ' ἐπάνω ρίπτομεν ὀλίγο τυρὶ τριμμένο.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΚΟΚΚΙΝΙΣΤΗ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ

Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν γαλοποῦλες νέας ἡλικίας καὶ ἀρκετὰ παχές. Καθαρίζομεν καὶ ράπτομεν αὐτὲς ὅπως συνήθως, τὶς ἀλείφομεν μὲ λεμόνι καὶ τὶς ἀλατοπιπερώνομε καλά, τὶς θέτομε δὲ νὰ κοκκινισθοῦν σὲ κατσαρόλα μὲ 2—3 κουταλιὲς βούτυρο ἢ λίπος, μεταγυρίζοντες αὐτὲς ὥστε νὰ πάρουν χρῶμα ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Πρὶν δὲ κοκκινισθοῦν καλὰ προσθέτομε καὶ λίγο κρεμμύδι ψιλὸ καὶ λίγα χόρτα, ἐπίσης ψιλὰ κομμένα (καρόττο, σέλινο, μαϊντανό), οὕτως ὥστε ἅμα ἔχει πλέον κοκκινίσει καλὰ ἡ γαλοπούλα νὰ ἔχη πάρει καὶ τὰ χόρτα, πρὸ παντὸς τὸ κρεμμύδι λίγο κοκκίνισμα, ρίπτομε τότε ἕνα ποτῆρι κρασὶ ἄσπρο, λίγο νερὸ καὶ ἀρκετὴ ντομάτα πουρὲ ἢ φρέσκες κομμένες μικρές, λίγο ἀλάτι ἀκόμη, σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνομεν οὕτω νὰ σιγοψήνωνται μεταγυρίζοντες αὐτὲς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἂν ἀπορροφᾶται τὸ ὑγρόν των προσθέτομεν ἀπὸ λίγο νερὸ ἢ κρασί. Ἀφοῦ ψηθοῦνε τὶς βγάζομεν ἐντὸς πιάτου καὶ ἀναλύοντες τὴν σάλτσαν μὲ λίγο νερὸ τὴν περνοῦμεν ἀπὸ τρυπητὸ ἢ σίτταν, πιέζοντες καλῶς τὰ χόρτα, ὥστε νὰ στραγγισθοῦν καλά. Τὴν σάλτσα δὲ αὐτὴν ἐπαναρρίπτομε στὴν κατσαρόλα νὰ πάρη 2—3 βράσεις, θέτοντες καὶ τὴ γαλοπούλα ἐντὸς ἵνα διατηρεῖται θερμὴ μέχρις ὅτου σερβιρισθῇ.

Ὡς γαρνιτούρα μὲ αὐτὰς δυνάμεθα νὰ σερβίρωμε πατάτες πουρὲ ἢ πατάτες βιενουὰζ ἢ μακαρόνια ναπολιταίν.

Πανάδες—ἡλιοκαύματα — μπιμπίκια — λειχῆνες ἐξαφανίζονται μὲ τὸ καλλυντικὸν ΒΟΥΝΤΕΡ τοῦ διασήμου Γερμανοῦ χημικοῦ Δρος Κράους. Διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 110 ἐπὶ ἀντικαταβολῇ. Γεν. Ἀντιπρόσωπος Εὐθ. Βενάρδος, Γ. Σταύρου 4 Β΄ ὄροφος, ἀριθ. Γραφείου 11.